

DIE NEUEN WEIHNACHTSMÄRCHEN
JAUNĀS ZIEMASSVĒTKU PASAKAS

COMENIUS REGIO PROJECT

2011-2013

Increasing reading competences in rural areas

Poysdorf (Austria) – Mālpils (Latvia)

The project has been developed to answer the educational and social needs identified in both partner regions i. e. to increase the reading volume, activity and quality level of learner's by the creation and use of innovative pedagogical and methodical tools, the organisation of creative events through cooperation of different age learners, where mature pupils function as teachers for the youngsters (from primary up to secondary education level).

OBJECTIVES:

- to promote the **volume, activity and quality of the reading** as one of the basic skills by using of modern pedagogic tools and creative methods;
- to provide people with new knowledge about the partner institutions' experience and **how the reading competences and reading activity effects the learners**, their learning process and its results;
- to increase **awareness and understanding** of pupils of varying age groups **of the necessity of active reading**.
- to promote interest in different kinds of literature **not in opposition to modern technology but as a partner to it**.
- to **develop cooperation** between pupils, teachers of the involved schools and voluntary workers of other local partners in both regions.

THE MAIN COMMON ACTIVITIES:

Project meetings/experience exchange (education authorities, literature teachers, librarians): every partner region has been visited 4 times during the project;

Reading marathon for different age pupil's groups; Book festivals; Literature exchange, Creating of a modern Christmas fairytale book.

Local activities in both partner regions.

RESULTS/OUTCOMES: Survey results summarize; texts and illustrations for a common Christmas fairytale book; meetings documentation materials; thematic best practice examples collection of librarians, literature teachers and educational authorities; project evaluation and dissemination materials; publications in local and regional newspapers.

PROJECT PARTNERS:

Poysdorf, Austria (coordinating partner):

Stadtgemeinde Poysdorf- Town Council Poysdorf
IBHS Poysdorf – IB Primary School Poysdorf
HS II Poysdorf – II Primary School Poysdorf
Volksschule Poysdorf- Folk School Poysdorf
Öffentliche Bibliothek Poysdorf- Public Library Poysdorf

Project team:

Gertrude Riegelhofer, Josef Fürst, Martina Schreiber, Rita Steiner,
Ernst Oppenauer, Johanna Schreiber, Renate Schodl

Mālpils, Latvia:

Mālpils novada dome - Malpils Municipality Council
Mālpils vidusskola - Malpils Secondary School
Sidgundads pamatskola - Sidgunda Primary School
Biedrība “Mālpils tautskola” – NGO “Malpils Folk School”

Project team:

Ira Andersone, Ilze Bērziņa, Dace Brūna, Ausma Čīma, Daiga Frīdberga,
Rudīte Isajeva, Daila Klintsone, Dace Krilovska, Līvija Mukāne, Ligita Odziņa,
Anita Randere, Ineta Sējāne, Anda Vecroze, Irēne Zutere

SATURS

1. ZIEMASSVĒTKUS GAIDOT	6
2. ADVENTES LAIKS	7
3. ZIEMASSVĒTKU ENĢELIS ENĢELBERTS	9
4. ZIEMASSVĒTKU BRĪNUMPASAKA	11
5. ADVENTE	12
6. ZIEMASSVĒTKI	13
7. ZIEMASSVĒTKU LIELAIS SAPNIS	14
8. JAU ATKAL ZIEMASSVĒTKU LAIKS	15
9. ČETRAS SVECES	16
10. ZIEMASSVĒTKU BRĪNUMPASAKA	17
11. ZIEMASSVĒTKIEM PA PĒDĀM...	19
12. BRĪNUMU LAIKS	21
13. ZIEMASSVĒTKU BRĪNUMS	22
14. ZVAIGZNE	24
15. AIZGULĒJOS...	25
16. ZIEMASSVĒTKU BRĪNUMS	26
17. PIRMS ZIEMASSVĒTKIEM...	28
18. SAPŅI	29
19. ZIEMASSVĒTKU ELFA PAULIŅA IZGUDROJUMS	31
20. ZETA	32
21. RŪĶĪŠI, KAS NEZINĀJA, KAS IR ZIEMASSVĒTKI	34
22. LABS DRAUGS IR DAUDZ VĒRTĪGĀKS PAR NAUDU	35
23. ZIEMAS BALLE	38
24. AGNIJA UN SARKANKRŪTĪTIS	39
25. PĀRSTEIDZOŠAIS CEĻOJUMS	41
26. MEDALJONS	42
27. ADVENTES RŪĶĪŠI	44
28. ZIEMASSVĒTKU EGLĪTES STĀSTS	45
29. ZIEMASSVĒTKI BEZ AMĒLIJAS	47
30. ZIEMASSVĒTKU PASAKA	49
31. ZIEMASSVĒTKU SVEICIENI	49
32. ADVENTES TIRGUS APMEKLĒJUMS	51
33. KĀ KRISTUS BĒRNIŅŠ DEVĀS PIE KRAMPUSA (VELNIŅA)	53
34. DZIRKSTELĪTE	54
35. SARGENĢELIS	57
36. CERĪGĀ PASAULE	58
37. ZIEMASSVĒTKU ENĢELIS	60
38. ZIEMASSVĒTKU GARIŅŠ	62
39. BALTĀ CIEMA PASAKA	63

INHALT

1. DAS WARTEN AUF DIE WEIHNACHTEN	7
2. DIE ADVENTSZEIT	8
3. DER WEIHNACHTSENGEL ENGELBERT	9
4. WEIHNACHTS - WUNDERMÄRCHEN	12
5. ADVENT	13
6. WEIHNACHTEN	14
7. DER GROÙE WEIHNACHTSTRAUM	15
8. UND WIEDER WEIHNACHTSZEIT!	16
9. VIER KERZEN	17
10. WEIHNACHTSWUNDERMÄRCHEN	18
11. DEN WEIHNACHTEN AUF DER SPUR	20
12. WUNDERZEIT	22
13. DER STERN	24
14. VERSCHLAFEN...	26
15. WEIHNACHTSWUNDER	27
16. VOR WEIHNACHTEN	29
18. TRÄUME	30
19. WICHTEL PAULIS ERFINDUNG	31
20. ZETA	33
21. DIE ZWERGE, DIE KEINE WEIHNACHTEN KENNEN	35
22. EIN GUTER FREUND IST MEHR WERT ALS GELD	36
23. DER WINTERBALL	38
24. AGNIJA UND DAS ROTKEHLCHEN	40
25. DIE ÜBERRASCHE NDE REISE	41
26. DAS MEDAILLON	43
27. DIE ADVENTSZWERGE	44
28. ERZÄHLUNG DES TANNEBAUMES	45
29. WEIHNACHTEN OHNE AMELY	48
30. WEIHNACHTSMÄRCHEN	49
31. WEIHNACHTSGRÜÙE	50
32. DER BESUCH AM ADVENTMARKT	52
33. WIE DAS CHRISTKIND ZUM KRAMPUS KAM	53
34. FÜNKCHEN	55
35. SCHUTZENGE L	57
36. DIE HOFFNUNGSVOLLE WELT	59
37. DER WEIHNACHTSENGEL	61
38. WEIHNACHTS - HEINZELMÄNNCHEN	62
39. DAS MÄRCHEN VON WEIÙEM DORF	64

4. ziemassvētku gaidot.

Reiz domāju tādus vākus Salvecis.

Salvecis bija daudz zīm. Salvecis ar saviem zīmiem tūstīp dāvāšanai visu gadu, un tad viss ziemassvētku vakarā tos nēlīva pē eglītes katram bērnam. Protams salvecinu un viņa zīmēm tas bija ļoti gūsti tūstīp dāvāšanai visu gadu. Un viņas pasauks bērniem bērniem vērot kā viņi uzvedas. Nu protams visiem pasauks bērni gūbīpā sev īpašu dāvāšanu. Labi pūstīpā stādīt sāksim pasauk. Citi zīmēt sāfos ziemassvētku mums nēlīva pūstīpā tēdānde dāvāšanai kāpēc?

Jāpēc jō bērni, bērniem pašī dāvāšanas dāvāšana. Un to mammai pašas pūstīp bērniem dāvāšana. Citi labi: iesūcās zūstīp! Bet tad jū mums jāzēs nēlīva nēlīva! tāca zūstīp. Jev tāzīnība. Mums bērniem jāpasagūda pūstīpūmms! Kāds? pūstīpā zūstīp. Mums viņiem jāpasagūda: tad viņi mums tūstīp. Jev tāzīnība zūstīp! Būm bērniem un bērnam! Pasūstīp cūstīp sūstīp! Jā tev tāzīnība dāvāšanas mēs sūstīp lēp: labi! Pasūstīp mēsīn cūstīp nēlīva salvecis jā tev tāzīnība. Oho ho! tāca Salvecis. Pasūstīp tāzīp ir tāzīp. Lūdām jūms dāvāšanas laimīgus ziemassvētus. Jāgod mums īzēdēt mēs atkal varām gūstīp dāvāšanai. Mums īzēdēt jā jā jā!!!!
!!! mums ir jāpasagūda uzēdētā balle. Un vīstīp īzēdētīp uz balle. Un pēc tā balle vīstīp tūstīp Jev tāzīp un zūstīp ar vīstīp nēlīva jā tūstīp īzēdētīp. Dīvīp labi bija ļoti laimīgi: kad cūstīp vīstīp tūstīp.

Laura h. 4. klase.

DAS WARTEN AUF DIE WEIHNACHTEN

Es lebte einmal ein Mann, er wurde Weihnachtsmann genannt. Er hatte auch viele Zwerge. Der Weihnachtsmann zusammen mit den vielen Zwergen machte das ganze Jahr Geschenke, die er am Weihnachtsabend unter die Tanne für die Kinder stellte. Natürlich war es für den Weihnachtsmann und seine Zwerge sehr anstrengend, das ganze Jahr müssten sie die Geschenke machen und das Benehmen von den Kindern in der ganzen Welt beobachten. Und natürlich wollten die Kinder in der ganzen Welt ein Geschenk. So, genug erzählt. Fangen wir die Geschichte an.

„Hallo Zwerge. An diesen Weihnachten müssen wir nicht so viele Geschenke herstellen. Warum? Denn die Kinder schenken anderen Kindern selber Geschenke.“, erzählte der Weihnachtsmann „Das ist aber gut“, rief der eine Zwerg. „Du hast recht! Wir müssen den Kindern eine Überraschung machen“, sagte ein anderer. „Aber wie sollen wir es anstellen,“ fragte der erste. „Wir zeigen uns den Kindern so, dass sie uns glauben müssen.“ „Du hast recht! Nehmen wir die Rentiere und fliegen wir los!“ sagte der Weihnachtsmann. „Schau mal, wie schön es ist! Und siehe dort, es kommt der Weihnachtsmann!“, riefen einige Kinder. „Ja, du hast recht.“, sagte ein Kind „Ohoho!“, lachte der Weihnachtsmann! „Schau mal, er ist echt.“, sagten die Kinder. „Hier habt ihr eure Geschenke, und frohe Weihnachten!“- übergab er die Geschenke. „Jetzt können wir wieder Geschenke herstellen, es ist uns gelungen.“, sagte der Weihnachtsmann. „Wir haben es geschafft, hurra! Wir müssen einen Ball veranstalten!“, riefen die Zwerge.

Seitdem glaubten alle an den Weihnachtsmann, und der Weihnachtsmann konnte seine Arbeit fortsetzen. Sie waren sehr glücklich, dass man an ihnen wieder Glauben schenkte.

Laura Kiršbauma, 10, Internatgrundschule Mālpils

ADVENTES LAIKS

Reiz sensenos laikos dzīvoja kāda maza meitenīte, kuru sauca Margarita. Margarita dzīvoja kādā mazā ciematīnā, ko sauca par „Āņu ciemu.“ Viņas mājas nosaukums bija „Ābelītes.“ Viņai tur bija draugi un viss cits pārējais, kas bija vajadzīgs. Nāca klāt jau ziema un viss, ko ziemas laikā viņa gaidīja, bija Ziemassvētki. Viņa zināja, ka Ziemassvētkos viņa dabūs kādu dāvanu un tas būs īsts brīnums. Taču pirms Ziemassvētkiem vienmēr ir bijis Adventes laiks. Katru gadu četras nedēļas pirms Ziemassvētkiem sākas Adventes laiks. Šiem svētkiem par godu Margarita uztaisīja vainagu, kurā ielika četras svecītes. Šajās nedēļās katru svētdienu ir jāiededzina viena svecīte. Margaritai mamma stāstīja, ka pirmajā svētdienā sākas jaunais Baznīcas liturģiskais gads, kas noslēdzas ar mūžības svētdienu. Cilvēka ticības dzīve sākas līdz ar sastapšanos ar Kristu. Kristus ir Dievs.

Beidzot pienāca šī pirmā Advente! Margarita no rīta cēlās un gāja un viesistabu, kur aizdedzināja pirmo svecīti. Visu dienu svece dega, kamēr nodega. Mamma Margaritai teica: „Pirmajā svētdienā mēs aizdedzinām svecīti tādēļ, ka tas ir Dieva solījums pasaules Pestītājam Ēdenes dārzā! „

Skrēja dienas, atkal pienāca svētdiena, un šajā svētdienā mamma Margaritai atkal teica: „Otrajā svētdienā ir praviešu solījumi Vecajā Derībā par pasaules Pestītāju nākšanu.“

Atkal dienas gāja, un Margarita nevarēja sagaidīt trešo adventi. Piecēlusies no rīta, atcerējās, ka nu jau ir pienākusi svētdiena, un skrēja uz viesistabu, lai iededzinātu sveci. Šoreiz Margaritai tētis stāstīja: „Trešajā svētdienā ir Jāņa Kristītāja norādījumi par Pestītāju tautas vidū.“

Šoreiz laiks pirms ceturtais adventes gāja ļoti ilgi un viņa nevarēja sagaidīt ceturto svētdienu, lai aizdedzinātu pēdējo svecīti vainagā. Nu pienāca tas brīdis, kad bija jādedzina pēdējā svecīte. Šoreiz vecmamma pastāstīja to, ka ceturtajā svētdienā ir Kristus norādījumi par viņa otro atnākšanu Lielajā tiesas dienā.

Tomēr Margaritai Adventes laiks nozīmē klusām gaidīt Ziemassvētkus. Margaritas

vecmamma vienmēr teica:" Advente ir tas laiks, kad katra sirsniņā iedegas cerība un gaidas pēc Ziemassvētku brīnuma."

Tā nu pienāca Ziemassvētki, un Margarita bija priecīga, no rīta pieceļoties, viņa uzreiz lēca ārā no gultas un skrēja uz viesistabu, kur bija lielā egle, un zem tās bija dāvanas. Viņa atrada savu dāvanu un vēra vaļā, kur iekšā bija mammas adītā zaļā šalle, cimdi un cepure. Zaļā krāsa Margaritai bija vismīļākā. Tā nu pienāca vakars, un visa viņas ģimene sēdās pie galda, lai ēstu piparkūkas, mandarīnus, zirņus un visu, kas kārojas. Margaritai šī diena bija visskaistākā diena.

Ivita Ozoliņa, 15.g., Mālpils vidusskola

DIE ADVENTSZEIT

Es wohnte einmal ein kleines Mädchen namens Margarita. Margarita wohnte in einem kleinen Dorf "Āņu ciems." Ihr Haus nannte man "Ābelītes". Sie hatte dort alles, was notwendig war – ihre Freunde und auch anderes. Da kam schon der Winter und alles, was Sie im Winter erwartete, war die Weihnachtszeit. Sie wusste, das Sie am Weihnachten ein Geschenk bekommen wird, und das war für Margarita ein Wunder. Doch vor den Weihnachten kam immer die Adventszeit. Jedes Jahr vier Wochen vor den Weihnachten beginnt die Adventszeit. Um diese Zeit zu ehren, bindete Margarita einen Kranz und steckte in den Kranz vier Kerzen. In diesen vier Wochen muss eine Kerze jede Woche brennen. Die

Mutter von Margarita erzählte ihr, dass am ersten Sonntag das liturgische Kirchenjahr beginnt, dieses endet mit Ewigkeitssonntag. Der Mensch wird gläubig, wenn er Christus akzeptiert. Christus ist der Gott.

Endlich kam der erste Adventstag! Als Margarita aufwachte, ging sie ins Wohnzimmer, um die erste Kerze anzuzünden. Die Kerze brannte den ganzen Tag, bis sie erlöschte. Die Mutter von Margarita sagte ihr: " Am Ersten Sonntag brennen wir die Kerze, weil es das Versprechen von Gott an den Erlöser im Garten Eden ist!"

Nicht lange, und da kam schon auch der nächste Sonntag und an diesem Sonntag sagte Margaritas Mutter:"Am zweiten Sonntag prophezeien die Propheten aus dem alten Testament die Ankunft Gottes auf Erden."

Es vergingen Tage, und Margarita konnte kaum den dritten Adventssonntag erwarten. Wieder, als sie aufwachte, rannte sie ins Wohnzimmer, um die Kerze anzuzünden. Diesmal sagte der Vater von Margarita: " Am dritten Adventssonntag verweist Johannes der Täufer auf den Erlöser der Menschen."

Diesmal ging die Zeit nach dem dritten Adventssonntag sehr langsam, und Sie konnte kaum den vierten Adventssonntag erwarten, um die letzte Kerze anzuzünden. Und wieder erzählte man ihr, aber diesmal die Großmutter, dass am vierten Adventssonntag verweist Christus auf sein Wiederkommen am großen Tag der Entscheidung.

Doch für Margarita ist die Adventszeit eine ruhige Zeit, in der sie die Weihnachten erwartet. Die Großmutter von Margarita sagte immer: " Advent ist eine Zeit, in der jedes Herz mit Hoffnung erwacht und sich ein Weihnachtswunder wünscht."

Schon kamen die Weihnachten, und Margarita war fröhlich, sie hüpfte am Morgen aus dem Bett und rannte ins Wohnzimmer, wo die große Tanne mit den Geschenken stand. Sie fand ihr Geschenk und packte es aus, da waren der von Ihrer Mutter gestrickte grüne Schall, Handschuhe und eine Mütze. Die grüne Farbe gefiel Margarita am meisten, und so kam der Abend, und die ganze Familie saß am Tisch, um Lebkuchen, Mandarine, Erbsen und alles, was Sie nur wünschten, zu essen. Für Margarita war es der schönste Tag.

Ivita Ozoliņa, 15, Mittelschule Malpils

ZIEMASSVĒTKU EŅĒĻIS EŅĒLBERTS

Kādā skaistā decembra ziemas pēcpusdienā Eņģelberts, viens no daudzajiem Ziemassvētku eņģeļiem, kārtējo reizi ar saviem mīkstajiem, zelta spalvām klātajiem spārniem lidoja aukstajā ziemas gaisā. Viņš vēlējās palūkoties, kas gan interesants notiek pasaulē.

Tas bija skaists skats – sniegs viegli un maigi pārklāja mājas, ielas un laukus, bet virs ciemata, kuram tikko pāri pārlidoja Eņģelberts, pacēlās brīnišķīga piparkūku smarža. Viņš redzēja, kā daudzi bērni, kas jau pārnākuši no skolām vai bērnudārziem, spēlējas sniegā, ar ragaviņām lec pāri pašu veidotām kupenām vai kopā ar draugiem un vecākiem veļ bumbas no sniega saviem sniegavīriem. Jaunākie bērni ar vectēvu vai vecmāmiņu sēdēja istabās pie siltās kamīna uguns un izgriezta no papīra zaļās eglītes.

Kad mazais Ziemassvētku eņģelis nolaidās ciematā un iegriezās kādā piesārņotā sānu ieliņā, viņš pēkšņi pamanīja, kā divi lielāki puikas kaitina un piekauj nabadzīgu puiku, kuru viņi uzrunāja kā Lorencu, uz to visu noskatījās pieci citi bērni, kuri neuzdrošinājās iejaukties. Viņa skolas burtnīcas puikas iemeta izbraukātajā un slapjajā sniegā, atņēma viņam zilo kapuci un grūda viņa seju aukstajā sniegā. Eņģelberts vēlējās Lorencam palīdzēt, taču atcerējās Ziemassvētku eņģeļu likumu, kas noteica, ka eņģeļi drīkst iejaukties tikai tad, ja ir apdraudēta cilvēka vai eņģeļa dzīvība. Sarūgtināts viņš palika uz vietas un domāja, kā palīdzēt nabaga bērnam. Kad lielie puikas pēc ilgstošas pāri darīšanas atstāja mazāko vienu pašu un raudošu, jo pārējie bērni jau bija aizgājuši, Eņģelbertam ienāca prātā laba doma. Viņš neuzkrītoši sekoja līdz divu puiku mājām ciemata malā. Puikas sevi savstarpēji sauca par Marku un Frīdrihu un izrādījās dvīņi. Pie mājas viņam nācās ļoti ilgi gaidīt aukstumā, taču eņģeļi aukstumu nejūt. Beidzot pienāca tas brīdis, kad Marks un Frīdrihs bija iemiguši. Eņģelberts, cik vien klusi spēdams, ielavījās mājā pa aizmugurējām durvīm. Laimīgā kārtā viņš zināja, kur mājā aptuveni atradās bērnu istaba, jo iepriekš pa logu bija jau visu izpētījis. Tā nu pēc neilga brīža un paviesošanās vecāku istabā viņš atrada arī bērnu istabu. Viņš bez skaņas atvēra durvis un iegāja istabā. Kad acis pierada pie tumsas, viņš pamanīja haosu, kas šeit valdīja – atvilktne izrauta no eņģēm, saplēsta matrača atsperes mētājas pa visu istabu un trīs no piecām griestu lampiņām bija saplēstas. Satrauktais Ziemassvētku eņģelis sāka pievērsties saviem patiesajiem pienākumiem. Viņš pagāja garām gultiņai, kurā gulēja maza meitene, un nostājās līdzās abu puiku gultām. Viņš redzēja kā viņi sapņo un varēja izmainīt arī viņu sapņus. To viņš arī izdarīja. Viņš nosūtīja viņiem izdomāto sapni un atviegloti uzelpoja, kad tas darbojās. Viņi sapņoja par nelaimi, kādu viņi bieži nodarīja Lorencam, taču šoreiz viņi bija upuri, kurus citi bērni izsmej. Savā murgā viņi jutās tik drausmīgi kā nekad iepriekš. Nākamā dienā pamostoties, viņi gandrīz jau aizmirsā par murgu un kad pamanīja, ka viņi ir aizgulējušies, aizmirsā par to pavisam. Pa ceļam uz skolu viņiem nemanāmi sekoja arī Eņģelberts. Ar 10 minūšu nokavēšanos Marks un Frīdrihs ieskrēja klasē un skaļi uzvedoties nosēdās savās vietās. Līdz pat stundu beigām viņi uzvedās mierīgi un pieklājīgi, taču izejot no skolas viņi tūlīt pat sāka vilkt Lorencu uz tuvāko sānielu. Mazais Ziemassvētku eņģelis nemanāmi sekoja un domāja, ka viņa plāns nav izdevies, taču, kad abi puikas vēlējās kaitināt Lorencu, viņi atcerējās par murgu un varēja viņu labāk izprast. Abi atvainojās mazajam puikam par pāri nodarīto, Lorencs, neilgi pārdomājot notikušo, viņiem arī piedeva.

Eņģelberts bija ļoti laimīgs, jo viņam izdevās Lorencu atbrīvot no mūžīgās apcelšanas un spīdināšanas, bet Lorencs beidzot varēja nebaidoties doties uz mājām. Kopš šīs dienas visi varēja Ziemassvētkus sagaidīt daudz priecīgākus.

Maximilian Felzl, 13, IBHS Poysdorf

DER WEIHNACHTSENGEL ENGELBERT

Eines schönen Winternachmittags im Dezember, sauste Engelbert, einer der vielen Weihnachtsengel, wieder einmal mit seinen weichen, goldgefiederten Engelsflügeln durch die kalte Winterluft. Er wollte sich ansehen, was gerade aufregendes in der Welt passierte.

Es war ein wunderschöner Anblick: der Schnee rieselte sanft und leise auf die Häuser, Straßen und Äcker nieder und von dem Dorf, über das Engelbert gerade flog, stieg herrlicher Lebkuchenduft auf. Er sah, wie die vielen Kinder, die schon von der Schule oder dem Kindergarten zu Hause waren, vergnügt im Schnee herumtollten, mit den Rodeln über selbst gebaute Schneeschanzen sprangen oder mit ihren Eltern und Freunden Kugeln für ihre lustigen Schneemänner rollten. Die Kleineren von ihnen saßen mit ihren Großmüttern und Großvätern im Haus, vor dem knisternden und wärmenden Kaminfeuer und schnitten aus Kartonpapier grüne Tannenbäume aus. Als der kleine Weihnachtsengel hinunter in das Dorf flog und in eine verschmutzte Seitenstraße einbog, sah er plötzlich, dass zwei etwas größere Jungen einen kleineren, ärmlich aussehenden Buben, den sie als Lorenz ansprachen, vor fünf anderen Kindern, die sich nicht eingreifen trauten, schlugen und ärgerten. Sie warfen seine Schulhefte in den matschigefahrenen Schnee, nahmen ihm seine dunkelblaue Haube weg und rieben ihm den eiskalten Schnee ins Gesicht. Engelbert wollte Lorenz gerade helfen, als ihm einfiel, dass das vierte Weihnachtsgesetz besagte, dass sich ein Weihnachtsengel nur zu erkennen geben durfte, falls das Leben eines Menschen oder Engels gefährdet war. Frustriert blieb er wo er war und dachte angestrengt nach, wie er dem Kind helfen könnte. Als die zwei großen Jungen den Kleineren, nach langem und schmerzhaftem Schikanieren, weinend und alleine, da die anderen Kinder schon gegangen waren, zurückließen, kam dem Weihnachtsengel eine Idee. Er folgte den beiden Jungen, die sich gegenseitig Mark und Friedrich nannten und anscheinend Zwillinge waren, unauffällig bis zu ihrem Haus am Dorfrand. Da er nun lange Zeit vor dem Haus in der Kälte warten musste, traf es sich gut, dass Engel diese nicht spüren. Endlich war es so weit, Mark und Friedrich waren eingeschlafen. Engelbert schlich sich so leise er konnte durch die Hintertür ins Haus. Glücklicherweise wusste er so in etwa wo das Zimmer lag, da er zuvor durch das Zimmerfenster ins Innere geschaut hatte. So kam es, dass er das Kinderzimmer, nach einem kurzen Besuch im Schlafzimmer der Eltern, schon bald fand. Er öffnete fast lautlos die Tür und betrat das Zimmer. Als sich seine Augen an die Dunkelheit gewöhnt hatten, bemerkte er erst, welches Chaos hier herrschte: eine Schublade war aus der Verankerung gerissen, die Daunenfedern eines zerrissenen Polsters waren im Raum verteilt und drei von fünf an der Decke hängenden Glühbirnen waren zerbrochen. Nun widmete sich der aufgeregte Weihnachtsengel seinem eigentlichen Vorhaben. Er ging an einem Gitterbett vorbei, in dem ein kleines Mädchen schlief, und stellte sich zwischen die beiden Betten der Jungen. Er konnte spüren was sie träumten und konnte ihre Träume auch verändern. Genau das tat er nun auch. Er schickte ihnen den geplanten Traum und testete ob es funktioniert hatte. Er atmete erleichtert auf, als er spürte dass es gelungen war. Sie träumten von demselben Unglück, welches sie Lorenz oft antaten, diesmal jedoch waren sie die Opfer, die von anderen Kindern bloßgestellt und ausgelacht wurden. In ihrem Altraum fühlten sie sich dabei so schrecklich, wie sie sich noch nie gefühlt hatten. Als sie am nächsten Morgen aufwachten, hatten sie den Traum fast schon wieder vergessen und als sie bemerkten, dass sie sich beeilen mussten, da sie verschlafen hatten, vergaßen sie ihn vollständig. Auf dem Weg zur Schule wurden sie bereits heimlich von Engelbert verfolgt. Mit zehn Minuten Verspätung stürmten Mark und Friedrich ins Klassenzimmer und setzten sich lärmend auf ihre Plätze. Bis zum Unterrichtsschluss verhielten sie sich einigermaßen ruhig und gesittet. Kaum waren sie aus der Schule entlassen, schleiften sie Lorenz auch schon in die nächste Gasse. Der kleine Weihnachtsengel begleitete sie unsichtbar und dachte schon, er hätte versagt. Doch als die beiden Jungen Lorenz wieder ärgern wollten, fiel ihnen ihr Altraum wieder ein und sie konnten sich auf einmal in ihn hineinversetzen. Sie entschuldigten sich bei dem kleinen Jungen für alles, was sie ihm jemals Gemeines angetan hatten und er verzieh ihnen nach kurzem Überlegen.

Engelbert war überglücklich, dass er es geschafft hatte, Lorenz von den ewigen Foltern der beiden Jungen zu erlösen und Lorenz hatte nun endlich keine Angst mehr auf Nachhauseweg von der Schule. Von jetzt an verbrachten beide eine etwas schönere Weihnachtszeit.

ZIEMASSVĒTKU BRĪNUMPASAKA

Līdz

Ziemassvētkiem bija palikusi tikai viena diena. Pagalmi bija pilni ar milzīgām sniega kupenām, kas kā gubu mākoņi, ar sudraba miltiem apkaisīti, mirdzēja. Lausks arī stipri sāka sist savas varas bungas un saldējajiegunus gan lieliem, gan maziem. Arī kādu jaunu meiteni, kas zem sirds nesa mazu bērniņu, sals nesaudzēja. Rokas bija stipri nosalušas, jau gandrīz

debesu zilās cauri visiem dūrainīšiem. Viņa lēnām un uzmanīgi tipināja uz savu necilo māju, kas viņas acīs mirdzēja kā pils.

Mājiņā bija silts, smaržoja pēc egļu zariem. Ienesusi malkas klēpi, viņa iegāja tēva istabā, apskāva un cieši lūkojās viņa acīs. Tēva acīs vienmēr mājāja mīlestība un lepnums par meitu, kuru visu laiku ir saudzējis un lolojis. Meitenes māte pirms daudziem gadiem atstāja meiteni pie baznīcas, tā nu vecais mācītājs meiteni pieņēma un audzināja kā savu meitu.

Katru gadu Ziemassvētku vakarā meitene gāja uz baznīcu cerībā satikt māti. Tā tas bija noticis daudzus gadus, bet vienmēr viņa vīlās. Tagad meitene bija izaugusi, kļuvusi liela un patstāvīga, bet joprojām sirdī atstāja vietu brīnumam.

Meitene sāka gatavoties Ziemassvētkiem, cepa piparkūkas, un mazie, ņiprie garaiņi no tām aizdejoja pa logu laukā. Darbu padarījusi, meitene devās pie miera, vēl brītiņu paskatījusies uz tēvu, kas dusēja savā istabā.

Pienāca skaists Ziemassvētku rīts. Lielās egles savās galotnēs jau bija uzlikušas skaistas, lielas zvaigznes un sakrājušas sniega bumbas zaros, viss mirdzēja un zaigoja.

Ātri paskrēja diena, un jaunā meitene bija sagaidījusi savu mazulīti. Viņa to nosauca par Gabrieli. Šis mazais eņģelis kā miera un svētuma nesējs šajā namā pirmo reizi izjuta dzestro istabas gaisu un svētku dziesmas. Meitene un viņas tēvs bija laimīgi, jo nu arī meitenei bija ko mīlēt.

Pēc kāda brīža meitene dzirdēja vārgus, bet sirdssāpēm pilnus sitienus pie mājas durvīm. Tās atvērās un durvīs stāvēja kāda veca sieva sniegbaltiem matiem, salīkušu muguru. Vecās sievietes acis bija sirsnīguma pilnas, tā bija meitenes māte. Meitene skali izkliedza viņas vārdu, asaras sāka birt kā lielas, baltas pērles.

Māte lūdza piedošanu meitai, viņa ilgi esot meitu meklējusi, izstaigājusi daudzas baznīcas, tā arī meitu neatradusi. Beidzot abas bija satikušas.

Meitene savu māti paņēma savā mājoklī, neviens veco sievu nenosodīja. Meitenes sapnis piepildījās, tas bija brīnums, kuru nesa mazais eņģelītis Gabriels.

Lolita Straume, 17.g., Mālpils profesionālā vidusskola

WEIHNACHTS - WUNDERMÄRCHEN

Bis zu den Weihnachten blieb nur ein Tag. Die Höfe waren voll von riesigen Wehen, die wie große Wolken mit Silber bestreut in der Sonne glänzten. Väterchen Frost spielte auf seiner Kupfer-Trommel und fror allen Leuten die Nase. Auch eine junge Mädels, das nahe an ihrem Herzen ein kleines Mädchen trug, verschonte er nicht. Die Hände waren sehr erfroren, schon fast himmelblau in den Fäustlingen. Sie ging langsam und vorsichtig zu ihrer bescheidenen Hütte, die in ihren Augen wie ein Schloss in der Winternacht glänzte.

Im Haus war es warm, es duftete nach Tannenästen. Nachdem sie Holz ins Zimmer gebracht hatte, ging sie in das Zimmer ihres Vaters, umarmte ihn und blickte in seine Augen. Vater war immer ein liebevoller Mensch, er war stolz auf seine Tochter, die er immer beschützte und hegte. Das Mädchen wurde von ihrer Mutter viele Jahre zurück vor der Kirche verlassen, so nahm der alte Pastor sie als ihre eigene Tochter an.

Jedes Jahr ging das Mädchen in die Kirche in der Hoffnung, dass sie ihre Mutter wieder sieht. So vergingen viele Jahre, doch vergebens. Sie war schon groß und selbstständig, aber trotzdem war ihr Herz für Wunder offen.

An einem schönen Weihnachtsabend hatten alle großen Tannen riesige Sterne auf den Spitzen und auch die Weihnachtsdekorationen hatten sie angelegt – alles funkelte und flimmerte.

Der Tag verging schnell und die Mädels bekam ihr Kind. Sie nannte ihn Gabriel. Der kleine Engel kam in dieses Haus als ein Bote des Friedens und Ruhe, so fühlte er erstes Mal die kühle Luft im Zimmer und hörte die festlichen Lieder. Der Vater und seine Tochter waren glücklich, denn jetzt hatte auch die Mädels etwas, was sie sehr lieb hatte.

Nach einer Weile hörte die Mädels leises Klopfen, das voller Leid war. Sie öffnete die Tür und sah eine alte Frau mit Schneeweißen Haaren und krummem Rücken. Die Augen der Frau strahlten liebevoll, es war ihre Mutter. Die Mädels rief ihren Namen und fing an zu weinen, die Tränen fielen wie große Perlen auf den Boden.

Die Mutter bat ihre Tochter um Verzeihung, sie hatte ihre Tochter lange und an vielen Kirchen gesucht, dabei hatte sie aber kein Erfolg. Jetzt aber hatten sich beide getroffen.

Die Mädels nahm ihre Mutter in ihr Haus auf, keiner verurteilte die alte Frau. Der Traum ihrer Tochter wurde wahr, es war ein Wunder, der ihr den kleinen Engel Gabriel schenkte.

Lolita Straume, 17, Berufliche Mittelschule Mālpils

ADVENTE

Svētdiena, pirmā Adventes diena. Ārā ir tumšs, klusi pūš vējš. Cukuriņa istabā stāv neliels galdiņš, bet uz galdiņa grandiozi liels un krāšņs vainags. Bet kas tad tas par vainagu? Vai tad tas ir kāds vienkāršs dekoratīvs vainags? Nē, nepavisam ne, tas ir Adventes vainags. Vainagā iestiprinātas četras svecītes. Viena no četrām svecēm deg, bet pārējās trīs vienkārši stalti stāv. Vai tad tas nav savādi, ka deg tik viena no četrām svecītēm? „Nē, nepavisam ne, tā 'viena' apzīmē pirmo Adventes nedēļu,” stāsta Cukuriņš, kasīdams savu degunu. Tad Cukuriņš apgriezās un lēnām sāka iet uz savas atsperu gultas pusi. Viņš novilka savas balti pūkainās čībīņas un iemetās gultā. Vainaga svecīte turpina degt, iedvešot istabā nomierinoši maigu gaismu.

Cukuriņa brālis Zirnis, aizelsies ieskrien istabā un sauc: „Cukuriņ, brālīt, mosties, Ziemassvētki klāt!” Cukuriņš pārbīlī pielēca nō gultas un ar steigu tuvojās galdiņam, uz kura atradās Adventes vainags. Pārsteigti skatoties, viņš redzēja, ka visas četras svecītes ir izdegušas.

Nauris Muskats, 14.g., Mālpils vidusskola

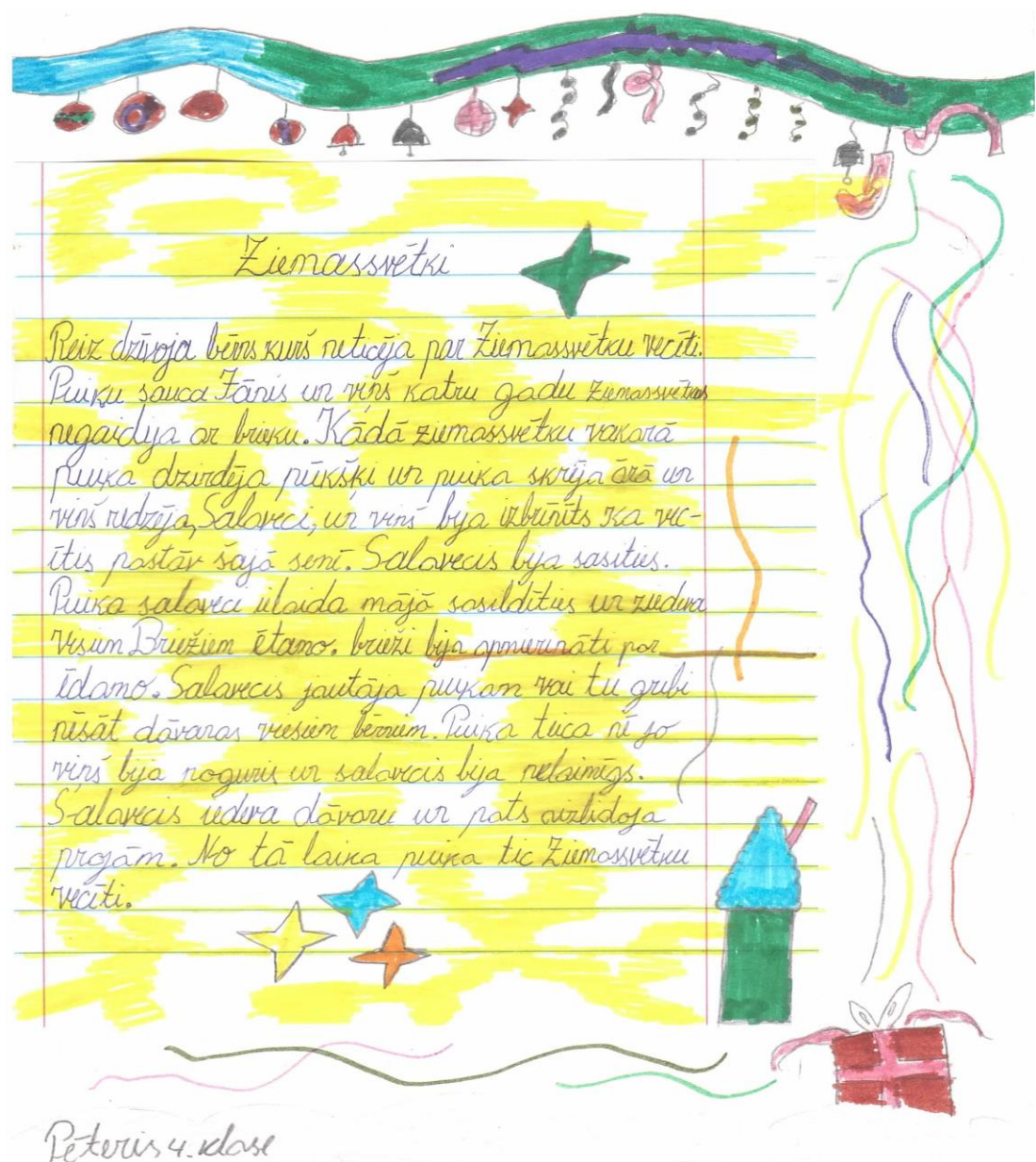
ADVENT

Sontag, der erste Adventstag. Es ist schon dunkel, und der Wind weht leise. Zuckerchen hat in seinem Zimmer ein kleines Tisch und auf dem Tisch einen großen Kranz. Aber was für einen Kranz? Ist das ein einfacher dekorativer Kranz? Nein, das ist ein Adventskranz. Auf dem Kranz stehen vier Kerzen. Eine von den Kerzen brennt schon, die anderen drei zeigen nur ihre Pracht. Ist es nicht seltsam, dass nur eine von den vier Kerzen brennt? "Nein, denn die erste Kerze steht für die erste Adventswoche", erzählt Zuckerchen und kratzt an der Nase. Dann dreht er sich um und geht langsam zu seinem Federbett. Er zieht seine weißen plüschigen Hausschuhe aus und geht schlafen. Die Kerze im Kranz brennt noch lange und verbreitet im Zimmer eine ruhige Atmosphäre.

Der Bruder von Zuckerchen hieß Erbse, er rennt in das Zimmer von seinem Bruder und fängt an, laut zu brüllen: "Zuckerchen, Bruderherz, wach auf, Weihnachten sind da!" Zuckerchen springt erschrocken aus dem Bett und nähertsich eilig dem Tisch, wo der Adventskranz steht.

Überrascht sieht er, dass alle vier Kerzen schon ausgebrannt sind.

Nauris Muskats, 14.g., Mittelschule Malpils

WEIHNACHTEN

Es lebte einmal ein Kind, der an den Weihnachtsmann nicht glaubte. Der Junge hieß Janis, und jedes Jahr war er nicht wie die anderen Kinder, die Weihnachten mit einer Freude erwarteten. Einmal an Weihnachten hörte der Junge draußen ein Geräusch, da rannte er fröhlich hinaus und sah dort den Weihnachtsmann, er staunte über seine Existenz. Der Weihnachtsmann hatte sich weh getan. Er ließ den Weihnachtsmann ins Haus um sich aufzuwärmen und gab den Rentieren etwas zu essen. Die Rentiere waren damit sehr zufrieden. Der Weihnachtsmann fragte, ob der Junge anderen Kindern die Geschenke bringen will. Der Junge wollte es nicht, denn er war sehr müde. Der Weihnachtsmann war sehr traurig darüber, er gab dem Jungen ein Geschenk und flog weg. Seit dem glaubt der Junge an den Weihnachtsmann.

Pēteris Puriņš, 10 g., Internatgrundschule Mālpils

ZIEMASSVĒTKU LIELAIS SAPNIS

Reiz dzīvoja mazs zēns, kuru sauca Benedikts. Viņam ļoti gribējās vakaros ātri iet gulēt, jo aizmiegot Benedikts redzēja jaukus un interesantus sapņus. Sapnī viņš redzēja, ka krīt lieli un balti krusas graudi. Benedikts mēģināja ar tiem pīkities, bet tad pamodās. Pieskrēja pie loga un ieraudzīja tur baltu sniega kārtiņu. „Mammu, tēti, tuvojas Ziemassvētki!” Benedikts iesaucās. Viņš bija ļoti priecīgs. Benediktam ļoti patika gatavoties Ziemassvētkiem, nest no meža eglīti, izpušķot to. Vēl patika saņemt dāvanas no Ziemassvētku vecīša.

Tad kādu dienu zēns ar savu tēti brauca uz mežu pēc eglītes. Viņi abi izvēlējās pašu skaistāko un lielāko eglīti. Kad Benedikts ar tēti atbrauca mājās, pirmais, kas viņus sagaidīja, bija suns Severīns. Viņš arī saprata, ka tuvojas Ziemassvētki. Benedikts kopā ar tēti ienesa eglīti istabā. Mamma jau bija sameklējusi eglītes rotājumus. Un tad visi kopā sāka rotāt eglīti. Viņi zarus lika spīdīgas bumbiņas, lentītes, piparkūkas un konfektes. Eglīte sanāca ļoti skaista. Pienāca vakars. Benedikts bija noguris, un viņš aizgāja gulēt. Naktī viņš sapņoja par tādu mašīnu, kuru var vadīt ar pulti, kura var arī lidot. Pamostoties viņš saprata, kādu dāvanu vēlas saņemt Ziemassvētkos.

Pirmajā Ziemassvētku rītā, kad zēns pamodās, viņš zem eglītes redzēja dāvanu. Viņš nodomāja, ka tur iekšā būs tā mašīna, par ko sapņoja. Kad Benedikts atvēra dāvanu, viņš tur redzēja „Lego” klučus. Otrajā Ziemassvētku rītā atkal zem eglītes bija dāvana. Benedikts paņēma, atvēra dāvanu. Un tur tiešām bija viņa nosapņotā mašīna! Vēl bija pielikta maza atklātnīte, tajā bija rakstīts: „Priecīgus Ziemassvētkus, mazais Benedikt!” Apakšā bija parakstījies Ziemassvētku vecītis. Benedikts bija ļoti laimīgs.

Liāna Strazde, 10, Sidgundas pamatskola

DER GROBE WEIHNACHTSTRAUM

Es lebte einmal ein kleiner Junge, sein Name war Benedikts. Er mochte sehr am Abend früh schlafen gehen, weil er nach dem Einschlafen schöne und interessante Träume sah.

In einem Traum sah er, dass große weiße Hagelkörner fallen. Benedikts versuchte, Schneeball zu spielen, aber erwachte. Er lief zum Fenster und sah eine dünne Schneeschicht. „Mutti, Vati, Weihnachten kommen!“ Benedikts rief. Er war sehr froh. Benedikts gefiel es sehr, sich für die Weihnachten vorzubereiten, den Tannenbaum aus dem Wald zu bringen und zu schmücken. Auch Geschenke von dem Weihnachtsmann zu erhalten gefiel ihm sehr.

Eines Tages fuhr der Junge mit seinem Vater zum Wald den Tannenbaum abzuholen. Beide hatten den schönsten und größten Tannenbaum gewählt. Als Benedikts mit dem Vater nach Hause fuhr, empfing sie als erster der Hund Severins. Auch er verstand, dass die Weihnachten kommen. Benedikts und der Vater brachten den Tannenbaum ins Zimmer. Die Mutter hatte schon die Schmucksachen vorbereitet. Alle zusammen begannen den Tannenbaum zu schmücken. Sie hängten in die Äste glänzende Kugeln, Bänder, Pfefferkuchen und Bonbons ein. Der Tannenbaum sah sehr schön aus. Es kam der Abend. Benedikts war müde und ging zu Bett. In der Nacht träumte er von einem Auto, das man per Fernbedienung lenken kann und das auch fliegen kann. Als er erwachte, verstand er, was für ein Geschenk er zu Weihnachten erhalten möchte.

Als der Junge am ersten Weihnachtsmorgen erwachte, sah er unter dem Tannenbaum ein Geschenk. Er dachte, dass dort das Auto aus dem Traum ist. Als Benedikts das Geschenk öffnete, fand er dort einen Baukasten „Lego“. Am zweiten Weihnachtsmorgen war wieder ein Geschenk unter dem Tannenbaum. Benedikts nahm das Geschenk und öffnete. Und dort war wirklich das Auto aus dem Traum! Es war auch eine kleine Postkarte mit dem Text beigefügt „Frohe Weihnachten, kleiner Benedikts!“ Unten war Unterschrift des Weihnachtsmannes. Benedikts war sehr glücklich.

Liāna Strazde, 10, Grundschule Sidgunda

JAU ATKAL ZIEMASSVĒTKU LAIKS

Katrā skatlogā spīguļo un laistās. Visur redzami adventes tirgus galdiņi, kas tirgo karstvīnu, kartupeļu biezeni un ēdamos kastāņus. Katrs satraukti un steidzīgi meklē skaistāko dāvanu! Kur lai mēs to meklējam? Kas ir skaistākā dāvana?

Sabīne skrien no viena veikala uz otru. Lieliskas, dārgas drēbes, mantas ko izstādīt, un mantas, ko parādīt. Kaut kā nerodas īsta Ziemassvētku sajūta. Sabīne meklē saviem radiem, vīram, draudzenei un bērniem. Viņiem īstenībā visa kā ir gana - visi ir apgērbti, paēduši un jūtas labi. Vai viņi ir apmierināti?

Sabīne nes divas lielas somas ar vislieliskākajām lietām. Uz pleca karājas lielā kaste ar jaunu traktoru. Viņa nedaudz apstājas, lai atpūstos. Kādā stūrī viņa pamana Šmita kundzi ar 3 bērniem, kuru tēvs traģiski gāja bojā. Šmita kundzei nav somas. Viņas bērni atturīgi aplūko Ziemassvētku vecīti tirgus vidū.

Pēkšņi kaste uz pleciem sver par 20kg smagāk. Somu rokturi iespiežas sāpīgi rokās. Sabīne pēc bērnu acīm nojauš skumjas. Minstīnīties viņa paiet dažus soļus tālāk. Viņai sažņaudzas sirds un elpot ir pavisam grūti. Viņa strauji apgriežas un dodas tuvāk Šmita kundzei. "Priecīgus Ziemassvētkus arī jūsu bērniem," nosaka Sofija un arī lielais spēļu traktors tiek nocelts no pleca. Pirms Šmita kundze spēj atbildēt un pateikties, Sabīne jau sen ir devusies tālāk.

Pēkšņi viņa jūtas tik atvieglota un brīva. Klusi krīt pirmās sniegpārslas no debesīm. Visapkārt jūtama Ziemassvētku patiesā sajūta.

Monika Pfliegler, 12, IBHS Poysdorf

UND WIEDER WEIHNACHTSZEIT!

In jedem Schaufenster funkelt und glänzt es. Überall stehen Adventstände und bieten einen Überfluss an Glühwein, Kartoffelpuffer und Maroni an. Jedermann sucht fiebrig und hektisch gerade heute noch das Schönste aller Geschenke! Doch wo sollen wir suchen? Was ist das Schönste aller Geschenke?

Sabine läuft von einem Geschäft zum Anderen. Tolle, teure Sachen zum Anziehen, zum Aufstellen zum Herzeigen. Irgendwie kommt keine richtige Weihnachtsstimmung auf. Sabine sucht, sie sucht für die Verwandtschaft, für ihren Mann, für ihre Freundin und für ihre Kinder. Doch eigentlich fehlt ihnen ja nichts- jeder hat zum Anziehen, zum Essen, zum „Sich Wohlfühlen“. Sind sie zufrieden? Zwei große Taschen mit den wundervollsten Dingen hält Sabine in der Hand. Um die Schulter hängt die Box mit dem großen neuen Bagger. Kurz bleibt sie stehen um zu Verschnaufen. In einer Ecke sieht sie Frau Schmidt stehen. Frau Schmidt mit ihren drei Kindern, deren Vater heuer tödlich verunglückt ist. Frau Schmidt trägt keine Taschen. Ihre Kinder betrachten zurückhaltend den Weihnachtsmann in der Mitte des Marktes.

Plötzlich wiegt die Box an der Schulter um 20kg mehr. Die Riemen der Taschen schneiden in die Handfläche. Sabine spürt die Melancholie in den Augen der Kinder. Zögernd geht sie einige Schritte weiter. Irgendetwas drückt auf die Brust und macht ihr das Atmen schwer. Schnell dreht sie sich um und geht geradeaus zu Frau Schmidt. „Ich wünsche Ihnen alles Liebe zum Weihnachtsfest“ sagt Sabine und drückt ihr dabei alle Taschen und Pakete in die Hand. „Frohe Weihnachten auch ihren Kindern“, meint sie weiter und auch der große Bagger wird abgesetzt. Bevor Frau Schmidt sich noch bedanken kann ist Sabine schon wieder weiter.

Auf einmal fühlt sie sich so leicht und befreit. Leise fallen die ersten Schneeflocken vom Himmel. Weihnachtsstimmung liegt verzaubert in der Luft.

Monika Pfliegler, 12, IBHS Poysdorf

ČETRAS SVECES

Rau, aiz loga, jau balta sniega sega zemi klāj!

Man istabā uz galda zaļš egļu zaru vainags stāv un tajā liesmo četras svecītes, tās simbolizē gaidīšanas laiku, kad decembrī četras nedēļas pēc kārtas, katru svētdienu tiek viena svece aizdegta.

Bēniņu plauktos kastītēs sakrautas egļu mantiņas gaida, kad varēs visā savā krāšņumā rotāties egles zaļajos zaros.

Virtuvē uz galda guļ trauks, kurā viens virs otra sakrauti gozējas saldsmaržīgi mandarīni.

Lielajā zālē pie kamīna sēž opaps un ome - rokās viņiem glāzes, bet glāzēs kūp sarkanvīns. Ai, kā man patīk šī krustnagliņu smarža, kura ik gadu ievij mūsu Ziemassvētku vakarus, kad, kopīgi dziedot dziesmas un smeļoties, atveram dāvanas!

Māmiņa klusi savā istabā ada ziemas zeķes, lai mums ar brālīti slidojot nesaltu kājas, bet tētis pagrabā meistaro lielo sniega lāpstu, jo sniega kārtā jau pārsniedz trīsdesmit centimetrus.

Sals aiz loga nokrities līdz mīnus divdesmit pieciem grādiem pēc Celsija skalas.

Vasaras drēbes sakrautas dziļāk skapī, bet ziemas drēbes tuvāk un pārredzamāk guļ skapja plauktos.

Man patīk šis gaidīšanas laiks, kas ik uz soļa atgādina par siltumu un mīlumu, par

ģimeni un draugiem, un ka ik uz soļa es aptveru, ka lielākas vērtības par cilvēkiem, kas mani mīl, šajā dzīvē nepastāv!

Dita Fridrihsone, 15, Mālpils vidusskola

VIER KERZEN

Schau, draußen hinter dem Fenster bedeckt eine Weiße Schneedecke die Erde.

In meinem Zimmer steht auf dem Tisch ein grüner Tannen-Kranz mit vier Kerzen, diese symbolisieren die Wartezeit, wenn im Dezember vier Wochen nacheinander, jeden Sonntag eine neue Kerze angezündet wird.

Auf dem Dachboden, in den Kisten verpackt, wartet der Weihnachtsschmuck auf den Moment, wenn er in Tannenästen seine Pracht zeigen kann.

In der Küche steht ein Gefäß mit süßlich duftenden Mandarinen, die alle aufeinander liegen.

Im großen Saal sitzen beim Kamin Opa und Oma – beide haben duftende Gläser in den Händen, aus denen ein Glühweinaroma hervorsteigt. Wie ich die Duft von Gewürznelken mag! Diese Duft begleitet uns jedes Jahr am Weihnachten – beim gemeinsamen Gesang und auch wenn wir lachend die Geschenke aufmachen!

Mutti sitzt leise in ihrem Zimmer und strickt lange Wintersocken, damit wir mit unserem Bruder unsere Füße beim Schlittschuhlaufen warm halten können. Der Vater baut im Keller eine Schneeschaukel, denn die Schneedecke beträgt schon 30 cm.

Die Kälte draußen liegt schon bei minus fünfundzwanzig Grad nach Celsius.

Die Sommerkleidung liegt tief im Schrank, aber die Winterkleidung vorne, damit sie leichter zu finden ist.

Diese Wartezeit gefällt mir, den auf jeden Schritt erinnert sie uns an die Liebe, Familie und Freunde und mit jedem Schritt verstehe ich, dass es keinen größeren Wert in diesem Leben gibt, als die Menschen, die mich lieben!

Dita Fridrihsone, 15, Mittelschule Malpils

ZIEMASSVĒTKU BRĪNUMPASAKA

Dzīvoja kāda ģimenīte. Ģimenē bija mamma Laila, tētis Andris un divi bērni. Meitu sauca Marta, bet dēlu- Kristaps. Laila un Andris Kristapu bija adoptējuši. Vecāki mīlēja abus bērnus. Kristapu īstie vecāki bija pametuši. Vienīgais, kas Kristapam bija palicis atmiņā, bija šūpuļdziesma, ko māmiņa mēdza dziedāt pirms gulētiešanas. Marta ar Kristapu ļoti labi sapratās, jo kopā bija no četrus gadu vecuma.

Tuvojās Ziemassvētki, viņu ģimene posās svētkiem. Mamma domāja par dāvanām, bet tētis par Ziemassvētku eglīti. Viņi aizbrauca uz tirgu, lai izvēlētos eglīti, bet neviena egle nebija piemērota. Tēvs noteica: „Šogad laikam pašiem būs jābrauc uz mežu pēc eglītes!” Tā nu viņi aizbrauca uz mežu, kur ātri vien ieraudzīja ļoti skaistu eglīti, kas viņus apbūra tai pašā mirklī. Eglīti aizveda mājās, nolika lielajā istabā pie loga, kur egle izskatījās brīnišķīgi.

Pēc kāda laika māja bija klusa, jo visi bija aizgājuši gulēt. Marta pamodās, viņai ļoti gribējās dzert. Ejot garām viesistabas durvīm, viņa zem egles pamanīja mazu zvēriņu, kas bija līdzīgs murkšķītim. Viņa bija pārsteigta. Meitene skrēja pie Kristapa, kurš nespēja noticēt savām ausīm. „Tas tiešām nebija sapnis?” jautāja brālis. „Nāc un pats paskaties!” mudināja Marta. Bērni aizskrēja uz viesistabu, kur ieraudzīja murkšķīti. Marta un Kristaps gribēja pasaukt vecākus, bet zvēriņš viņiem lūdza, lai to nedarot. Par to viņš apsoltāja izpildīt vienu vēlēšanos. Kristaps noskuma, jo domāja, ka to vēlēsies izdarīt Marta. Taču par lielu pārsteigumu meitene teica: „Es tev atdodu šo iespēju!” Kristaps sajūsmā iesaucās: „Paldies, masiņ! Tu esi vislabākā pasaulē!” Murkšķītis divreiz uzsita ar kāju un...

Un tajā brīdī Kristaps pamodās. Māmiņa un tētis, un Marta lūkojās uz viņu. „Priecīgs Ziemassvētkus, mīļo Kristap! viņi sauca. Kristaps sajūtās ļoti laimīgs, viņš saprata, ka šī ir viņa īstā ģimene. Bija noticis Ziemassvētku brīnums!

Sabīne Bērziņa, 12 g., Sidgundas pamatskola

WEIHNACHTSWUNDERMÄRCHEN

Es lebte eine Familie. In der Familie waren Mutter Laila, Vater Andris und zwei Kinder. Die Tochter hieß Marta, und der Sohn – Kristians. Laila und Andris hatten den Sohn Kristaps adoptiert. Die Eltern liebten beide Kinder. Leibliche Eltern hatten Kristaps verlassen. Das Einzige, woran sich Kristaps erinnern konnte, war ein Wiegenlied, das die Mutti vor Einschlafen gesungen hat. Marta und Kristaps verstanden sich gut, weil sie seit dem Alter von vier Jahren zusammen waren.

Es ging auf Weihnachten zu, ihre Familie schickte sich zum Fest an. Die Mutter kümmerte sich für Geschenke, aber Vater – für Weihnachtsbaum. Sie fuhren zum Markt, um einen Weihnachtsbaum auszuwählen, aber kein Tannenbaum schien geeignet. Der Vater sagte: „Vielleicht sollen wir dieses Jahr selbst in den Wald fahren!“ Und so fuhren sie in den Wald, wo sie sehr schnell einen sehr schönen Tannenbaum bemerkten, der sie im gleichen Augenblick faszinierte. Sie brachten den Tannenbaum nach Hause und stellten in dem großen Zimmer am Fenster, wo der Tannenbaum wunderbar aussah.

Nach einer Zeit war das Haus still, weil alle zu Bett gegangen waren. Marta wachte auf, weil sie sehr trinken möchte. Als sie dem Wohnzimmer vorbei ging, bemerkte sie unter dem Tannenbaum ein kleines, dem Murmeltier sehr ähnliches Tierchen. Sie war überrascht. Das Mädchen lief zu Kristaps, der seinen Ohren nicht trauen konnte. „War das wirklich kein Traum?“ fragte der Bruder. „Komm und schau mal selbst!“ ermunterte Marta. Die Kinder liefen zum Wohnzimmer, wo sie das Murmeltierchen erblickten. Marta und Kristaps wollten die Eltern rufen, doch das Tierchen bat, das nicht zu tun. Dafür versprach er, einen Wunsch zu erfüllen. Kristaps wurde traurig, weil er dachte, dass Marta etwas wünschen möchte. Doch zur großer Überraschung sagte das Mädchen: „Ich übergebe dir diese Möglichkeit!“ Kristaps rief begeistert: „Danke, Schwesterchen! Du bist die beste in der Welt!“ Das Murmeltierchen schlug zweimal mit dem Fuß und...

In diesem Augenblick wachte Kristaps auf. Mutti und Vati, und Marta schauten ihn an. „Frohe Weihnachten, lieber Kristaps!“ riefen sie. Kristaps fühlte sich sehr glücklich, er verstand, dass diese seine echte Familie ist. Ein Weihnachtswunder war geschehen!

Sabīne Bērziņa, 12, Grundschule Sidgunda

ZIEMASSVĒTKIEM PA PĒDĀM...

Reiz dzīvoja, nē, drīzāk tagad dzīvo Ledņu ciemā kāda ģimene, kurā bija 2 meitas, kaķēns un vecāki. Mazāko 6 mēnešus jauno meitiņu sauca Hanna, lielāko piecgadīgo sauca Tīna Elfa, kaķēnu sauca Garfields, jo viņš ir ruds un viņam garšo picas un lazanja. Mammu sauca Stella un tēti Gvido.

Līdz Ziemassvētkiem atlikušas 2 nedēļas. Tīna Elfa iet bērnudārzā, viņai tur patīk, bet viņa tomēr ļoti gaida Ziemassvētkus. Viņa nevar sagaidīt, kad viņai pakaļ atbrauks tētis, jo tad viņi abi divi ies veikalā un pirks piparkūkas un svecītes Ziemassvētkiem, pēc tam mājās rakstīs vēstuli Ziemassvētku vecītim!

Bet, vai Tu tici Ziemassvētku vecītim?

Kad Tīna atgriezās mājās, viņu sagaidīja mamma ar lieliem skūpstiem un mīļiem apskāvieniem, māsa Hanna ar savu „Eee!” un mīļotais kaķēns Garfields. Tīna parādīja mammai bērnu dārzā gatavoto darbu mīļajai mammai. Mamma bija ļoti priecīga un teica, ka pēc vakariņām visi pieci rakstīs vēstuli Ziemassvētku vecītim. „Visi seši!” mazā Tīna izlaboja un teica, ka lācēns Tedis arī kaut ko gribēs.

Vakariņās bija rīsi ar tomātu mērci un tomātu-gurķu salātiem. Garfields arī ēda ar mums, tikai uz grīdas, un nevis rīsus, bet kaķu konservus un pienu. Hanna arī neēda rīsus vai kaķu konservus, bet mango biezeni, kurš, manuprāt, ir ļoti garšīgs. Laikam Hannai ļoti gribējās ēst, viņa apēda gandrīz visu burciņu un tas priekš Hannas ir daudz.

Beidzot visi bija paēduši un sāka rakstīt vēstuli Ziemassvētku vecītim.

Mīļo salavecīt!

1. Stella- vēlos jaunu somu un smaržas.
2. gvido- vēlos jaunu maku un kreklu darbam,
3. hanna- vēlos jaunu mīksto grāmatiņu.
4. tīņa- vēlos mīksto mantu, noteikti klaunu.(viņai ļoti patīk~klauni un cirks)
5. garfields- vēlos, lai saimnieki mani baro un mīļo...
6. tīņa- vēlos Bārbiju + ķeru + drēbes + mēbeles.
7. tīņa- (mamma pateica) man vajag jaunu kleitu vasarai.
8. lācis Tedis- vēlos sev jaunu draugu.

Mes šogad labi uzvedamies!

Stella Tīna Tedis

Gvido Garfields

Hanna ..

Uzrakstījām vēstuli, man ļoti uznāca miegs, un es aizmigu ar Hannu un Garfieldu.

Sestdien mēs labi atpūtāmies, tētis skatījās hokeju un citreiz aiz prieka sāka dejot! Mamma tamborēja Mannai zeķītes un ik pa brīdim domās pasmaidīja. Hanna spēlējās viena pati, mamma ik pa brīdim paskatījās, ko Hanna dara, toties es izbaudīju ziemas priekus, es gāju ārā celt .sniegavīrus un šļūcu no lielās kupenas, ko bija izveidojis ceļa šķūrētājs.

Vakarā mamma man pastāstīja, ka Ziemassvētku vecītis dzīvo Ziemeļpolā un dāvanas viņam palīdz sagādāt rūķīši, un laumiņas stāsta, kuri bērni ir labi uzvedušies.

Mamma vēl stāstīja pasaku, bet to jau es vairs nedzirdēju. No rīta mani pamodināja mamma un teica, lai es ceļos, jo drīz nāks ciemiņi. Es mazliet apjuku, man likās, ka esmu nogulējusi veselu nedēļu-līdz Ziemassvētkiem. Es pilnīgi aizmirsu, ka man šodien ir dzimšanas diena. Jā! Atnāca Keita un Lote, es vairāk negribēju aicināt citus. Mēs spēlējām „Paslēpes”, ēdām mandeļu kūku un runājām par Ziemassvētkiem.

„Tās bija jautras svinības!” teica Tīna un draudzenes, kad gāja mājās...

Lizete Šaršūne, 11 g., Mālpils vidusskola

DEN WEIHNACHTEN AUF DER SPUR

Es lebte einmal, nein, eher lebt jetzt im Karamelldorf eine Familie mit zwei Töchtern, einem Kätzchen und den Eltern. Die kleinste, sechs Monate alte Tochter hieß Hanna, die größte Tochter hieß Tina Elfa. Der Kater hieß Garfield, denn er war rötlich und aß gerne Lasagne und Pizza. Die Mutter hieß Stella und der Vater hieß Gvido.

Bis zu den Weihnachten blieben nur zwei Wochen. Tina Elfa geht noch zum Kindergarten, sie mag es dort, aber trotzdem will sie, dass Weihnachten früher kommen. Sie kann es kaum erwarten, dass ihr Vater sie abholt, denn dann gehen sie beide in den Laden, um Lebkuchen und Kerzen für die Weihnachten zu kaufen. Danach werden sie Briefe an den Weihnachtsmann schreiben!

Glaubst du an den Weihnachtsmann? Als Tina nach Hause kam, erwartete ihre Mutter sie mit Küssen und einer liebevollen Umarmung. Ihre Schwester erwartete sie mit ihrem "Eee!" Und auch der liebe Kater Garfield erwartete ihre Ankunft. Tina zeigte ihrer lieben Mutter, was sie im Kindergarten gemacht hatte. Die Mutter war sehr froh darüber und sagte, dass nach dem Abendessen sie alle die Briefe an den Weihnachtsmann schreiben werden, "Alle sechs!", korrigierte die kleine Tina und sagte, dass auch der Bär Ted etwas sich zum Weihnachten wünscht.

Zum Abendessen hatten sie Reis mit Tomatensoße und Tomaten- Gurken Salat. Garfield aß mit uns zusammen, aber auf dem Boden, und kein Reis, sondern Katzenkonserven und auch Milch. Hanna aß auch keinen Reis oder Katzenkonserven, aber sie hatte Mango – Mousse, dass meiner Meinung nach sehr lecker ist. Ich glaube, dass Hanna sehr hungrig war, denn sie aß fast das ganze Püree auf und für Hanna ist es sehr viel.

Alle hatten endlich etwas gegessen und fingen an, ein Weihnachtsbrief an den Weihnachtsmann zu schreiben. Lieber Weihnachtsmann!

Stella – möchte eine neue Tasche und Parfüem. Gvido – möchte ein neues Portmonee und ein Arbeitshemd. Hanna – möchte ein neues weiches Buch.

Tina – mochte ein neues Kuscheltier, unbedingt ein Clown (sie mag Clowns und Zirkus)

Garfield – möchte, dass seine Besitzer ihm füttern und lieben...

Tina – möchte eine Barbie + Ken + Kleider + Möbel.

Tina (die Mutter hat es gesagt) das ich ein neues Kleid für den Sommer brauche.

Der Bär Tedis – möchte einen neuen Freund.

Dieses Jahr waren wir artig!

Stella Tina Tedis

Gvido Garfield

Hanna ..

Wir schrieben diesen Brief, aber dann wurde ich müde und ging mit Hanna und Garfield schlafen.

Am Samstag erholten wir uns gut, Vater guckte Eishockey und manchmal aus lauter Freude fing auch, zu tanzen! Die Mutter strickte für Hanna Socken und lächelte ab und zu in Gedanken. Hanna spielte alleine, von Zeit zu Zeit sah die Mutter, was Sie tut, aber ich freute mich über den Winter - ich war draußen und baute Schneemänner, rutschte von einer großen Wehe, die der Schneeräumer hinterlassen hat.

Am Abend erzählte mir meine Mutter, dass der Weihnachtsmann im Nordpol wohnt, und Zwerge helfen ihm beim Verpacken der Geschenke, aber die kleinen Feen erzählen ihm, welche Kinder sich gut benommen haben. Die Mutter erzählte noch eine Märchengeschichte, aber die hörte ich nicht mehr. Am Morgen wurde ich von meiner Mutter geweckt, und Sie sagte, dass ich aufstehen muss, denn bald werden die Gäste kommen. Ich war ein wenig verwirrt, denn ich glaubte, eine Woche bis zu den Weihnachten geschlafen zu haben. Ich habe völlig vergessen, dass ich heute Geburtstag habe. Ja! Zu Gast kamen Keita und Lote, ich wollte keine Anderen mehr einladen. Wir spielten Versteckspiel, aßen Mandelkuchen und redeten über Weihnachten. "Es war fröhliches Feiern!" ,sagte Tina und ihre Freundinnen, als Sie nach Hause gingen...

Lizete Šaršūne, 11, Mittelschule Malpils

BRĪNUMU LAIKS

Reiz bērnamā dzīvoja maza meitene vārdā Liza. Viņa tik ļoti gribēja atrast sev ģimeni, tas viņai likās pats svarīgākais. Liza bija gatava atdot visu, lai būtu laimīga un kāds viņu patiesi mīlētu.

Pienāca Ziemassvētku vakars, un Liza kārtējo reizi saprata, ka laimīga nebūs nekad. Bija vakars, pulkstenis rādīja astoņi, uz bērnu namu atnāca kāds pāris. Viņi vēlējās adoptēt mazu meitiņu. Liza tik ļoti vēlējās ģimeni, ka sapnis piepildījās. Meitene, no laimes raudādama, teica: „Es jūs ļoti mīlēšu, ceru, ka jūs mani nekad nepametīsiet.” Visi laimīgi aizbrauca mājās. Kad Liza ieraudzīja skaisto egli, sajuta piparkūku smaržu, viņa atzinās, ka ir vislaimīgākā, jo tik ilgi lolotais sapnis - ģimene beidzot bija piepildījies. Liza no laimes raudāja, jo viņai tik ilgi bija pietrūcis vecāku glāstu.

Vakars pagāja spēlējot spēles, ejot rotaļās, ēdot dažādus gardumus. Pavadijuši veco un sagaidījuši jauno gadu, visi devās gulēt. Vecāki, redzot, cik meitene bija jutusies vientuļa, nolēma viņai uzdāvināt mazu sunīti.

Kad no rīta Liza pamodās, viņa nesaprata, kur atrodas, jo bija taču jauna, sveša māja. Pēkšņi viņai blakus atskanēja suņa rejas. Tad beidzot viņa ieraudzīja mazu, pūkainu sunīti. Tam ap kaklu bija sarkana lentīte. Liza sabijās, sāka raudāt. Jauni vecāki, izdzirdot raudas, atskrēja uz istabu. Viņi nomierināja Lizu, pateica, ka sunītis tagad ir viņas, un tā ir dāvana tieši viņai. Liza bija ļoti izbrīnīta, jo tik mīļu dāvanu viņa nekad mūžā nebija saņēmusi. Tas bija liels brīnums, tāpēc sunīti viņa nosauca par Brīnumu.

Liza saprata, ka Ziemassvētki tiešām ir brīnumu laiks, viņa apsēdās pie loga un pateicās Dievam par iegūto ģimeni, laimi un sunīti. Viņa raudāja, viņa nekad nebija ticējusi, ka būs laimīga.

Pagāja divi gadi. Liza jau bija paaugusies, iejutusies jaunajā ģimenē. Vecāki viņu ļoti mīlēja, jo Liza bija jauks un paklausīgs bērns. Mamma kādu dienu pasauca Lizu pie sevis, samīļoja un teica: „Mēs tevi ļoti mīlam, bet drīz tu nebūsi viena, tev būs brālītis.” Liza apskāva mammu, abas priecājās par to.

Pēc kāda laika Lizai bija mazs brālītis, viņa par to ļoti rūpējās, palīdzēja mammai, cik spēja.

Tā viņi dzīvoja laimīgi. Liza lika visiem saprast, ka ļoti jātic Ziemassvētku brīnumam, tad tas noteikti piepildīsies.

WUNDERZEIT

Es lebte einmal in einem Kinderheim ein Mädchen namens Lisa. Sie wollte so gerne für sich eine Familie finden, es war für sie das Wichtigste. Lisa wurde alles hergeben, nur um glücklich und geliebt zu sein.

Am Weihnachtsabend wurde Lisa klar, dass sie niemals glücklich wird. Am Abend um acht Uhr kam ein Paar zu Besuch. Sie wollten ein kleines Mädchen adoptieren. Lisa wünschte nichts mehr, als eine Familie, und ihr Traum wurde wahr. Das Mädchen sagte; "Ich werde euch sehr lieben und ich hoffe, dass ihr mich nie verlassen werdet." Alle fuhren glücklich nach Hause. Als Lisa die schöne Tanne sah und den Duft von Lebkuchen spürte, wurde ihr klar – sie ist sehr glücklich, denn endlich wurde ihr Traum von der Familie erfüllt. Lisa weinte vor Glück, denn ihr fehlte die Liebkosung der Eltern.

Sie verbrachte den Abend mit Spielen und aß viele leckere Sachen. Nach dem sie das alte und neue Jahr zusammen verbracht haben, gingen alle zu Bett. Die Eltern sahen die Einsamkeit des Kindes und wollten ihr einen Welpen schenken.

Als Lisa am Morgen aufwachte war sie verwirrt, denn das Haus war noch neu und fremd. Plötzlich hörte sie einen Hund bellen. Es war ein kleiner und flauschiger Welp. Auf dem Hals hatte er eine Rote Schleife. Lisa war erschrocken und fing an zu weinen. Die neuen Eltern rannten zu ihr ins Zimmer. Sie beruhigten Lisa und sagten ihr, dass der Hund jetzt ihr gehört und es ein Geschenk für sie sei. Lisa staunte, denn so ein liebevolles Geschenk hatte sie noch nie bekommen. Es war ein großes Wunder, deshalb nannte sie den Hund „Wunder“.

Lisa wurde klar, dass Weihnachten wirklich eine Zeit der Wunder ist, sie saß am Fenster und bedankte sich beim Gott für die neue Familie, das Glück und den Hund. Sie weinte, denn früher glaubte sie – ich werde nie wieder glücklich sein können.

Es vergingen zwei Jahre. Lisa war schon etwas älter und hatte sich in die Familie eingelebt. Die Eltern liebten sie sehr, denn sie war ein gutes und artiges Kind. Eines Tages rief die Mutter Lisa zu sich und sagte ihr: „Wir lieben dich sehr, aber bald wirst du nicht mehr allein, du wirst einen Bruder bekommen.“ Lisa umarmte ihre Mutter und beide waren sehr froh.

Nach einiger Zeit hatte Lisa einen Bruder, sie half ihrer Mutter und kümmerte sich um ihren Bruder, wie sie nur konnte. So lebten alle glücklich. Lisa wollte, dass alle wissen – an die Weihnachtswunder muss man glauben, dann gehen sie auch in Erfüllung.

Liāna Melnalksne,17, Berufliche Mittelschule Mālpils

ZIEMASSVĒTKU BRĪNUMS

Jau atkal pavisam nemanāmi bija pienākuši Ziemassvētki. Kā jau katru gadu mēs laicīgi plānojām braucienu pēc eglītes. Es vienmēr gaidīju šo dienu, bet šogad - jo īpaši. Biju nemierīgs līdz brīdim, kad sēdamies mašīnā, lai dotos uz mežu. Mājās jau smaržoja pīrāgi, taksīte Čiepa nemierīgi skraidīja pa māju, it kā aicinādama pasteigties.

Bija jau satumsis, kad devāties ceļā. Kādu stundu braukājām pa mežu. Neviena eglīte nelikās pietiekami laba - viena par īsu, cita par kuplu. Gandrīz jau iemigu, bet tad notika kas tāds, kas man lika pilnībā atzīgt. Tur stāvēja kāds liels, masīvs, stalts briedis! Tas nebija gluži parasts briedis. Un tad notika pats dīvainākais: tam iemirdzējās deguns. Lai to pārbaudītu, mēs izslēdzām mašīnai ugunus. Jā! Tā tiešām bija! Bet tad... Tas pēkšņi pacēlās virs kokiem un aizlidoja! Es šajā situācijā vairs neko nesapratu. Izbrīnīti atbraucām mājās. Izcēlām eglītes un gājām paēst.

Pēc kāda laika izdzirdēju no piekabes tādu kā kārpišanos. Es gāju skatīties. Pirmajā brīdī neko īpašu nepamanīju, bet, kad ieskatījos uzmanīgāk, piekabē pamanīju tur guļošu iepriekš satikto briedi. Biju vienkārši šokā! Izdomāju to iespundēt šķūnītī. Pēc tam aizgāju mājās gulēt, jo biju diezgan noguris.

Kad pamodos, beidzot pienācis Ziemassvētku rīts. Atcerējos par vakardienu un nodomāju, ka tas laikam tikai sapnis. Vēl kārtīgi neapģērbies tomēr skriešus metos uz šķūnīti, kur pagājušajā vakarā biju iespundējis briedi. Vai tad nav dzirdēts, ka reizēm brīnumi tomēr notiek, un ir taču Ziemassvētki! Bet kad biju nonācis līdz šķūnītim, tur

vairs neviena nebija... Taču - tur stāvēja milzīga dāvanu kaudze! Urā! Ziemassvētku brīnums bija noticis!

Valters Odziņš, 13.g., Sidgundas pamatskola

WEIHNACHTSWUNDER

Schon wieder ganz unmerklich waren die Weihnachten da. Wie jedes Jahr, planten wir rechtzeitig die Fahrt zur Suche unseres Tannenbaumes. Ich habe immer auf diesen Tag gewartet, aber in diesem Jahr besonders. Ich war unruhig bis zum Moment, als wir uns ins Auto setzten. Zu Hause fühlte man schon Wohlgeruch der Speckkuchen. Dächlein Ciepa lief unruhig im Haus herum, als ob sie das Beeilen aufforderte.

Es war schon dunkel, als wir uns auf den Weg begaben. Eine Stunde fuhren wir im Wald herum. Kein Tannenbaum schien gut genug zu sein – der eine zu kurz, der andere zu buschig. Fast schlief ich schon ein, als etwas geschah, was mich wieder ganz auflebte. Dort stand ein großer, massiger, edler Hirsch! Das war ein nicht ganz gewöhnlicher Hirsch. Und dann geschah etwas Seltsames: seine Nase leuchtete auf. Um das zu prüfen, schalteten wir die Autoleuchten aus. Ja! Das war wirklich so! Aber dann... Er erhob sich über die Bäume und zog weg! Ich verstand nichts mehr. Erstaunt kamen wir nach Hause zurück, hoben die Tannenbäume aus dem Auto heraus und gingen zum Essen.

Nach einer Zeit hörte ich im Anhänger jemanden scharren. Ich wollte das sehen. Im ersten Augenblick sah ich nichts Besonderes, aber, als ich es etwas genauer anschaute, bemerkte den vorher begegneten Hirsch liegen. Das war ein Schock! Ich sperrte ihn in die Scheune ein. Danach ging ich nach Hause zu Bett, weil ich ganz müde war.

Als ich erwachte, war endlich der Weihnachtsmorgen. Ich erinnerte mich an den gestrigen Tag und meinte, dass es wahrscheinlich wohl ein Traum war. Noch nicht ganz angezogen lief ich doch zur Scheune, wo gestern Abend den Hirsch eingesperrt hatte. Es ist doch gehört, dass manchmal Wunder geschieht, es ist doch die Weihnachtszeit! Als ich an der Scheune stand, war dort niemand mehr...

Aber – dort war ein riesiger Haufen von Geschenken! Hurra! Weihnachtswunder war geschehen!

Valters Odziņš, 13, Grundschule Sidgunda

ZVAIGZNE

Naktī no 23. decembra, kad Marija vēlējās doties mājās, pie debesīm viņa pamanīja zvaigzni, kas kustējās. Sākotnēji viņa nodomāja, ka viņai tikai izskatījās. Paskatoties vēlreiz, viņa pamanīja, ka zvaigzne apstājas virs kādas mājas. Viņa pie sevis nodomāja: „Šo māju es taču nemaz nepazīstu.” Ziņkāres vadīta, viņa devās pie mājas. Pa logu mājas iekšienē varēja redzēt vecu sievu

šūpuļkrēslā un nekā vairāk ievēribas cienīga. Uz galda stāvēja degoša svece, krāsni kurējās malka un uz kādas kastes bija novietota bilde. Aplūkojot to tuvāk, viņa pamanīja personu, kas ļoti līdzinās viņas tēvam. Marija sadūšojās un nolēma piekļaut pie durvīm. Vecā sieva atvēra durvis, pasmaidīja un sacīja: "Marija, es zināju, ka kādu dienu tu atnāksi!"

Marija bija ļoti nobijusies, kad vecā sieva nosauca viņas vārdu. Vecā sieva aicināja Mariju pie galda. Marija vilcinoties saņēma dūšu pajautāt, no kurienes un kā viņa viņu pazīst. Vecā sieva teicās pazīstam viņu jau kopš dzimšanas. Marija bija izbrīnīta un vēlējās zināt vairāk. Vecā sieva izstāstīja, ka Marijas tēvs ir viņas dēls, ar kuru viņa sastrīdējās un kopš tās reizes nav vairāk redzējusi. Tad vecā sieva, kas tagad bija Marijas oma, vēlējās uzzināt, kā viņa atradusi ceļu līdz viņas mājai. Marija izstāstīja viņai visu par zvaigzni, kas parādīja ceļu.

Viņas runāja ilgi un gari un tad Marijai ienāca prātā, ka rīt ir Ziemassvētki un viņi varētu tos svinēt kopā. Marija jautāja omai: "Vai vēlies pavadīt Ziemassvētkus kopā ar mums?" Oma ļoti priecājās par negaidīto uzaicinājumu: "Jā, ja tas jūs netraucētu." Marija devās mājās. Viņa izstāstīja saviem vecākiem par Omi un uzaicinājumu. Viņas tēvs bija dusmīgs: "Kas? Tu uzaicināji manu māti?" "Jā, bet jūs taču varat salīgt mieru, jo rīt ir Ziemassvētki!" sacīja Marija.

Pēc lielā satraukuma visi devās gulēt. 24. decembrī Marija piecēlās jau agri un devās pie Ziemassvētku eglītes. Tur viņu sagaidīja jau visa ģimene un arī oma bija atnākusi. Viņas oma un tēvs atkal bija salīguši mieru, prieks staroja viņu sejās.

Tie Marijai bija skaistākie Ziemassvētki.

Stephanie Heinrich, 12, IBHS Poysdorf

DER STERN

In der Nacht vom 23. Dezember als Maria nach Hause gehen wollte, sah sie einen Stern am Himmel der sich bewegte. Zuerst dachte sie, sie sehe nicht richtig. Doch dann schaute sie noch einmal hin und der Stern blieb plötzlich über einem Haus stehen. Da dachte sie sich, dieses Haus kenne ich doch gar nicht. Neugierig ging sie zum Haus. Durch das Fenster sah sie eine alte Frau im Schaukelstuhl sitzen. Im Zimmer gab es sonst nicht viel zu sehen. Es gab einen Tisch auf dem eine Kerze brannte, einen Ofen in dem das Feuer loderte und einen Kasten auf dem ein Bild stand. Als sie das Bild genauer ansah merkte sie dass es ihrem Vater sehr ähnelte. Dann nahm sie ihren ganzen Mut zusammen und klopfte an. Die alte Frau machte ihr auf und lächelte sie an und sagte: "Maria, ich habe gewusst das du irgendwann kommst!"

Sie war sehr erschrocken als sie sie beim Namen nannte. Die alte Frau bat sie zum Tisch. Dann traute sie sich zögerlich zu fragen woher sie sie kennt und sie verriet ihr dass sie sie schon seit ihrer Geburt kennt. Da staunte sie nicht schlecht. Nun wollte Maria alles wissen. Da erzählte sie ihr dass ihr Vater ihr Sohn ist und dass sie sich gestritten haben, und sie Ihren Sohn danach nie mehr gesehen haben. Da wollte die Frau die jetzt ihre Oma war wissen wie sie zu ihrem Haus gekommen ist. Maria erzählte ihrer

Oma die Geschichte dass ein Stern ihr den Weg zu ihrem Haus gezeigt hatte. Sie redeten noch sehr lang, und dann viel Maria ein, dass morgen Weihnachten und ihre Oma ja mit ihnen Weihnachten feiern könnten. Dann fragte Maria ihre Oma: "Willst du Weihnachten mit uns verbringen"? Die Oma freute sich über diese unerwartete Einladung "ja wenn es euch nichts ausmacht". Dann ging Maria nach Hause. Sie sagte ihren Eltern dass sie Oma eingeladen hatte. Ihr Vater war ganz außer sich "Was du hast meine Mutter eingeladen" "Ja aber ihr könnt euch doch vertragen denn Morgen ist doch Weihnachten". Nach dem ganzen Wirbel gingen alle ins Bett. Am 24. Dezember Stieg Maria schon ganz früh auf und rannte zum Crisbaum. Und plötzlich erblickte sie ihre ganze Familie, und sogar ihre Oma war da. Ihre Oma und ihr Vater haben sich wieder versöhnt und strahlten über das ganze Gesicht. Das war das schönste Weihnachtsfest für Maria.

Stephanie Heinrich, 12, IBHS Poysdorf

AIZGULĒJOS...

Viss norisinājās tumšā naktī pirms Ziemassvētkiem. Pilsētas centrā pie katra laternu staba bija piekārtas mazu pērlīšu virtenes, kuras dzeltenīgajā gaismā mirguļoja ka zvaigznītes. Nebija dzirdamas mašīnas vai cilvēku naksnīgās čalas, tikai miers un klusums, kas pārņēmis pilsētu savā varā. Tik daiļu nakti es vēl nebiju piedzīvojusi!

Pēkšņi manas acis ievēroja ko vēl neparastāku — pa ielu man pretī skrēja meitene baltā kleitā. Viņa paskrēja man garām, it kā manis tur nemaz nebūtu. Viņa skrēja tik ātri, kā kaut ko kavēdama, kaut ko ļoti svarīgu. Visa kleitas apakšmala jau bija samirkusi no biežā sniega, bet meitene par to nelikās ne zinīs.

Tā kā neviena apkārt nebija, un es nezināju, ko viena daru šajā klusumā, metos viņai pakaļ. Sekoju šai būtnei līdz parkam, kurā ieskrējusi apstājos un apmulsu. Viss parks bija zvēru pilns. Tie visi mani pētīja un uzreiz sarosījās.

Viņi aicināja mani pie sevis, lai nāku tuvāk. Es lēni un bijīgi soļoju arvien tuvāk zvēriem. Es viņiem vaicāju: „Kas jūs esat?” Un viņi tikai smaidīgi sacīja, ka viņi kopā ar Ziemas meitu ir dāvanu piegādātāji pilsētas bērniem. „Tad kāpēc viņa tā skrēja, bet jūs šeit mierīgi atpūšaties?” es interesējos. „Tādēļ, ka mēs savu daļu jau aizgādājām,” atbildēja zvēri, „bet viņa aizgulējās un tagad iesteidz nokavēto.” Viņu smaidis, nezinu kāpēc, likās man tik tuvs un pazīstams... Pēkšņi viss pazuda.

Istabā ieskrēja māsa, un es pamodos. Sapnis! Tas bija tikai sapnis! „Nu ko?” māsa smaidīja, „Dāvanas jau sagatavoji?” Es izlecu no gultas un steidzu pie tām, jo biju tās plānojusi sagatavot un iesaiņot agri no rīta, pirms kāds to pamanītu, bet māsa iepriekš bija smējusies, ka es aizgulēšoties. Viņa bija lepna, ka ir jau to izdarījusi.

Tikai skrienot un otro stāvu pa trepēm, es ievēroju, ka man mugurā ir garais, baltais naktskrekls. Tad redz kā -jau sapnī es zināju, ka tomēr aizgulēšos. Es sāku skaļi smieties un smaidīdama noteicu: „Ak, tad es esmu tā Ziemas meita!? Labi, ka Ziemassvētki ir tikai rīt...”

Alise Graudiņa, 16.g., Mālpils vidusskola

VERSCHLAFEN...

Alles begann in einer dunklen Nacht vor den Weihnachten. Im Stadtzentrum hingen an jeder Laterne kleine Perlenschnüren, die im gelben Licht wie Sterne leuchteten. Man hörte keine Autos vorbeifahren und auch keine nächtlichen Unterhaltungen der Menschen. Die Stadt geriet in eine Bahn, die von Ruhe und Frieden beherrscht wurde. So eine schöne Nacht habe ich noch nie erlebt!

Plötzlich bemerkten meine Augen etwas noch Merkwürdigeres – ein Mädchen in weißem Kleid rannte auf der Straße mir entgegen. Sie rannte vorbei, als wäre ich gar nicht da. Sie rannte, als würde Sie etwas verpassen, etwas sehr Wichtiges. Der Rand von ihrem Kleid war schon ganz nass vom dicken Schnee, aber das störte sie nicht.

Da niemand außer mir da war, wusste ich nicht, was ich in dieser Stille hier mache, deshalb rannte ich ihr hinterher. Ich verfolgte dieses Wesen bis zum Park, dort stoppte ich und war etwas verwirrt. Der ganze Park war voller Tiere. Sie alle bemerkten mich und fingen an, sich zu bewegen. Die Tiere wollten, das ich näher komme. Ich sagte ihnen: "Wer seid ihr?" Sie antworteten mir lächelnd, das sie zusammen mit dem Wintermädchen Geschenke für Stadtkinder verteilen. "Warum rannte sie denn so und ihr erhalt euch hier nur?", fragte ich interessiert. "Wir haben unsere Arbeit schon geleistet," antworteten sie, "aber sie hat verschlafen und deshalb muss sie sich beeilen." Ihr Lächeln kam mir irgendwie bekannt vor...

Plötzlich verschwand alles.

Meine Schwester kam ins Zimmer und ich wachte auf. Ein Traum! Es war nur ein Traum!

"Na, hast du die Geschenke schon vorbereitet?" Ich hüpfte aus dem Bett und rannte zu den Geschenken, die ich schon am Morgen einzupacken und vorzubereiten plante, damit es keiner bemerkt, aber meine Schwester lachte schon damals, dass ich verschlafen werde. Sie war sehr stolz, dass sie es schon gemacht hat.

Nur als ich zum zweiten Stockwerk lief, bemerkte ich, dass ich noch immer im langen Nachthemd herumrenne. Ach so ist es – schon im Traum wusste ich, dass ich verschlafen werde. Ich fing an, laut zu lachen, und sagte zu mir: "Es sieht so aus, dass ich das Wintermädchen bin!?" Es ist gut, dass Weihnachten nur morgen sind.

Alise Graudiņa, 16, Mittelschule Mālpils

ZIEMASSVĒTKU BRĪNUMS

Reiz nemaz ne tik senos laikos dzīvoja kāda meitenīte. Pavisam savādāka kā citas viņas astoņgadīgās vienaudzes. Meiteni sauca Sniegpārslīņa, dzīvoja viņa Dziļā meža pašā dziļākajā nostūrī mazā, pelēkā būdiņā ar cauru sūnu jumtu. Sniegpārslīņai nebija ne draugu, ne ģimenes. Pat meža zvēri izvairījās no meitenes, kas visiem šķita tik dīvaina.

Katru gadu mazā meitene Ziemassvētkus gaidīja ar asarām acīs. Katra dzimšanas diena, kas bija tieši Ziemassvētku vakarā, meitenei bija jāsapņo vēl lielākā vientulībā kā pārējās gada dienas. Sniegpārslīņa katru Ziemassvētku vakaru pavadīja sēžot uz mājas lieveņa un gaidot kaut ko. Brīnumu, laikam.

Otrā Dziļā meža malā dzīvoja maiznieks. Ziemassvētkos viņš cepa piparkūkas. Lielas un mazas. Biezas un plānas. Īstas. Katra šī maiznieka zelta roku vērtā piparkūka apzinājās savu vērtību. Egles rotātas ar marcipāna skujām un rūķis ar cukurvates bārdu, vāvere ar šokolādes riekstu un zvaigzne ar zelta kanēli.

Dienu pirms Ziemassvētkiem maiznieks bija kļūdījies. „Kādas šausmas!” viņš kļiedza, ieraugot veselu pannu ar piparkūku sirsniņām. „Apdeguši sāni, nolupusi glazūra, tik cietas, ka ne ar zobu sakost nevar, un vēl brūnās mandeļacis pavisam melnas kļuvušas, kurš tādas pirks?” lādēdamies maiznieks izsvieda sniega pūderi veselās piecpadsmīt nevērtīgas Ziemassvētku sirdis. Viņam nevērtīgas.

Ziemassvētku vakarā Dziļajā mežā izcēlās nebijusi vētra, koki lūza un dzīvnieki panikā slēpās, kur kurais. Sniegpūtenis sirsniņpiparkūkas izsvaidīja pa visu Dziļo mežu. Viena, pati sadegušākā, ietricās mazās Sniegpārslīņas sejā, kad viņa vēroja puteni uz sava lieveņa. Kad Sniegpārslīņa piparkūku pacēla, tā nepavisam nebija sadegusi, bet gan

kļuvusi zeltaini brūna. Mazā meitene bija sagaidījusi savu brīnumu, gardu muti to notiesāja un devās gulēt.

No rīta meitene sajuta savādu sajūtu pakrūtē. Tā viņai lika doties uz otru meža galu, tāpat kā vēl četrpadsmit vientuļajām dvēselītēm. Meitene aplika savu silto šalli un devās laukā. Sniegputenis bija beidzies, ārā vizuļoja balts sniegs, kas žilbināja viņas acis. Sniegpārslīņa gāja, līdz sastapa maiznieka māju, no kuras nāca silts piparkūku aromāts. Piekļāvējot pie durvīm, tās atvērusi, viņa ieraudzīja 14 dvēseles, kas bija ieradušās pie maiznieka. Pateicībā maizniekam par Ziemassvētku brīnumu, ko viņš izdarīja, visi palika draugi. Tagad viņi sniedza mīlestību viens otram.

No šīs dienas Sniegpārslīņa nejutās vientuļa, viņa saprata, ka pati ir šis Ziemassvētku brīnums, ko ik gadu gaidīja uz lieveņa. Tā viņi dzīvo laimīgi vēl šodien.

Silvestrs Endelis, 18 g., Mālpils profesionālā vidusskola

WEIHNACHTSWUNDER

Es lebte einmal und nicht so lange her ein kleines Mädchen. Sie war anders als ihre 8-jährigen Altersgenossinnen. Man nannte sie Schneeflocke und sie lebte tief, tief im Wald, in einer grauen Hütte mit grünem Dach aus Moos. Schneeflocke hatte keine Freunde und keine Familie. Sogar die Tiere meideten das Mädchen, das allen so anders vorkam.

Jedes Jahr erwartete das kleine Mädchen Weihnachten mit Tränen in den Augen. Jeden Geburtstag, der genau zu Weihnachten war, musste Sie in noch größerer Einsamkeit verbringen. Schneeflocke verbrachte alle Weihnachten wartend und sitzend auf der Veranda. Meistens erwartete sie wahrscheinlich ein Wunder.

Am anderen Ende des Waldes lebte ein Bäcker. Zu Weihnachten backte er echte kleine und große, lange und kurze Lebkuchen. Jeder Lebkuchen, der von den goldenen Händen dieses Bäckers gemacht wurde, wusste seinen Wert. Tannen mit Dekorationen aus Marzipan, Zwerge mit Bart aus Zuckerwatte, Eichhörnchen mit einer Nuss aus Schokolade und ein Stern mit goldenen Zimt.

Einen Tag vor den Weihnachten hatte der Becker einen Fehler gemacht. "Wie schrecklich!", rief der Becker, als er eine volle Pfanne mit Lebkuchen - Herzen sah. "Angebrannt an den Seiten, abgepellte Glasur, so hart, dass man sich die Zähne ausbeißen kann und die braunen Mandelaugen sind schwarz geworden, wer wird denn solche noch kaufen?", schimpfend warf der Becker in den Schnee die fünfzehn unnötigen Lebkuchen Herzen. Für ihn unnötigen.

Am Weihnachtsabend begann im tiefen Wald ein Sturm, die Bäume brachen, Tiere rannten in Panik, um sich zu verstecken. Mit dem Schneesturm wurden auch die Lebkuchen - Herzen durch den ganzen Wald verstreut. Das am meisten angebrannte Lebkuchenherz traf Schneeflocke mitten ins Gesicht, als sie den Schneesturm auf ihrer Veranda beobachtete. Sie hob es auf, und plötzlich war das Lebkuchenherz nicht mehr angebrannt aber goldbraun. Das kleine Mädchen hatte ihr Wunder bekommen, aß den Lebkuchen und ging schlafen.

Am morgen hatte das kleine Mädchen ein merkwürdiges Gefühl. Wegen dieses Gefühls ging sie in den Wald, um die anderen vierzehn einsamen Seelen zu suchen. Das Mädchen nahm ihren warmen Schal und ging draußen. Der Schneesturm hatte sich gelegt, überall schimmerte der weiße Schnee und blendete ihre Augen. Schneeflocke ging, bis sie das Haus des Bäckers gefunden hatte. Aus dem Haus kam ein warmer Lebkuchen - Aroma. Als sie anklopfte und der Bäcker die Tür aufmachte, sah sie die vierzehn Seelen, die den Bäcker besuchten. Als Dank für das Weihnachtswunder, welches der Bäcker ihr schenkte, blieben alle Freunde. Alle schenkten die Liebe einander.

Von diesem Tag an war sie nicht mehr einsam, und sie hatte auch verstanden, dass sie selber das Weihnachtswunder sein kann, worauf sie immer auf der Veranda so erwartet hatte. So leben sie glücklich auch noch heute.

Silvestrs Endelis, 18, Berufliche Mittelschule Mālpils

PIRMS ZIEMASSVĒTKIEM...

Dzīvo Kārlis, tepat, no Latvijas. Kārlis mīl Ziemassvētkus, mīl Adventes laiku. Tas taču ir tik jauki - zemi klāj bieza, pūkaina sniega kārtā, viss tiek aizmirsts un piedots, šķiet, ka visa pasaule līksmo un priecājas. Tikai žēl, ka daudziem Ziemassvētki saistās ar dāvanām - tas taču nav galvenais! Galvenais ir dāvēt prieku un laimi, ko drīzāk var panākt ar mīļiem vārdiem un smaidu..

"Rīt ir trešā Advente, vēl tikai nedaudz palicis līdz ilgi gaidītajiem svētkiem," pie sevis priecīgi nodomā Kārlis. Māja jau izrotāta — eņģeļi pie sienām un logiem, visur sakarinātas virtenes, arī Adventes vainags lepni gozējas uz galda - tam taču rītvakar aizdegs trešo svecīti, tikai eglītes vēl nav... Kārlis iziet ārā un ierauga, cik gan glīti izskatās sētas staba tikko uzsnīgušī cepure. Vējš tam laikam nepiekrīt, jo uzreiz uzpūš stīprāk, un stabam cepures vairs nav. Gan Kārlis, gan stabs nobēdājas, bet ne uz ilgu laiku, jo ir taču tik daudz cita aizraujoša!

Diena Kārlim paiet jautri - viņš no visas sirds izbauda ziemas priekus. Pienāk vakars, un Kārlis iziet pastaigāties. Ir jau uzlēcis mēness, un debesis piebērtas pilnas ar mazām, spīguļojošām zvaigznēm. Redz, kur Lielais Lācis, arī Mazais tepat, nopriecājas Kārlis. Ejot tālāk, viņš piepeši izdzird, ka aiz krūmiem kāds ir, tur smejas vairākas balsis. Klusītēm pielavījies, viņš paver krūmus un ierauga, ka tālāk ir kamanas ar zirgiem, kāds vecītis un vairāki bērni. Bet pag, pag.. Ieskatoties vērīgāk, viņš pamana, ka nav viss tie zirgi, bet gan ziemeļbrieži, bērni izrādās ir elfi un vecītis, vecītis ir pats Ziemassvētku vecītis! Kārlis skaļi ievēl elpu un notiek tas, no kā viņš baidījās - visi paskatās uz viņu.

"Ah, sveiks!" priecīgi iesauca Ziemassvētku vecītis un iesmejas visjaukākajos smieklos, kādus Kārlis ir dzirdējis.

To, kas notika tālāk, Kārlis nekad neaizmirsīs - Ziemītis, ka viņš lika sevi dēvēt, pasauca Kārli pie sevis, viņi parunāja par Ziemassvētkiem un pasmējās, un tad Ziemītis aicināja Kārli kamanās.

Tas bija tik aizraujoši, bet arī baisi. Brieži ar ragavām pacēlās gaisā, iešķindējās zvaniņi, un tad viņi žilbinošā ātrumā traucās pa zvaigznēm pielietajām debesīm. Tās bija tik skaistas, un izrādās, ka tās bija lielas plāpātājas, jo viņi pie dažām apstājās. Tā viņi aplidoja visu Latviju, Ziemassvētku vecītis rādīja un stāstīja Kārlim par to, kas kur dzīvo un ko tie vēlas Ziemassvētkos. Tas bija tik aizraujoši! Bet diemžēl tam bija jābeidzas, jo Kārlim bija jādodas mājās, vecāki gan jau bija nobažījušies. Ziemītis izlaida Kārli pie viņa mājas, pamāja un iesaucās: "Tiksimies Ziemassvētkos!" Brīnumi tiešām notiek, domāja Kārlis, mādams pretī!

Elīna Tarakanova, 14.g., Mālpils vidusskola

VOR WEIHNACHTEN

Kārlis wohnt hier, in Lettland. Kārlis liebt Weihnachten, er liebt die Adventszeit. Diese Zeit ist schön – die Erde wird von einer weichen, dicken Schneedecke bedeckt, alles wird vergessen und verzeiht, und man könnte glauben, dass alle Menschen in der ganzen Welt feiern und sich freuen. Es ist Schade, dass viele Weihnachten mit Geschenken assoziieren – die sind doch nicht das Wichtigste! Wichtiger ist es, Freude und Glück anderen zu schenken und ihr könnt es mit liebevollen Worten und einen Lächeln ermöglichen..

"Morgen ist der dritte Adventstag, und der lange erwartete Weihnachtstag ist nicht mehr weit," denkt Kārlis fröhlich vor sich hin. Das Haus ist schon dekoriert worden – Engel an Wänden und Fenstern, überall hängen Weihnachtdekorationen und auch der Adventskranz steht majestätisch auf dem Tisch – morgen wird darauf doch die dritte Kerze brennen, leider fehlt noch die Tanne. Kārlis geht draußen und sieht den schönen Schneehut auf einen Zaunbalken. Dem Wind gefällt es wohl nicht, er bläst so stark, dass der Zaunbalken seinen Hut verliert. Beide werden traurig, aber nicht lange, denn der Tag bietet viele spannende Möglichkeiten!

Kārlis verbringt diesen Tag mit Freude – von ganzem Herzen genießt er den Winterspaß. Am Abend geht Kārlis spazieren. Es scheint der Mond, und der Himmel ist voll kleiner und schimmernder Sterne. Dort sieht man den Großen Bären und auch der Kleine ist nicht weit davon entfernt, freut sich Kārlis. Er geht weiter, doch plötzlich hört er mehrere Leute, die hinter dem Gebüsch lachen. Leise kommt er näher, um nachzuschauen, und sieht etwas weiter einen Pferdeschlitten, mehrere Kinder und einen alten Mann. Etwas stimmt da nicht ... bei näherem Anschauen sieht er, dass es keine Pferde sind, sondern Rentiere. Die Kinder sind kleine Elfen und der alte Mann – Weihnachtsmann! Kārlis holt laut die Luft und geschieht genau das, wovon er Angst hatte – alle schauen auf ihm zu.

"Du bist es, hallo!" ruft fröhlich der Weihnachtsmann und lacht mit einem wunderbaren Gelächter. So ein wunderbares Gelächter hat Kārlis noch nie gehört. Was danach geschah, wird Kārlis nie vergessen – Weinachtie, so wollte er genannt werden, ruft Kārlis zu sich, und beide sprechen über Weihnachten und lachen, dann lädt er auch Kārlis ein, in seinen Schlitten Platz zu nehmen.

Es war so abenteuerlich und trotzdem etwas schreckerregend... Die Rentiere hoben den Schlitten in die Lüfte, die Glöckchen läuteten, und sie fuhren wie der Blitz oben an den glitzernden Sternen vorbei. Das war so atemberaubend! Aber leider musste es enden, denn die Eltern zu Hause sind sicherlich schon besorgt. Weinachtie hielt vor dem Haus, in dem Kārlis wohnte, winkte ihm zu und sagte: "Wir sehen uns an Weihnachten!" Die Wunder geschehen wirklich, dachte Kārlis und winkte zurück!

Elīna Tarakanova, 14, Mitteschull Mālpils

SAPŅI

Kādā no Latvijas pilsētiņām dzīvoja kāds mazs zēns vārdā Bruno. Viņš bija viens no tiem bērniem, kas neticēja Ziemassvētku vecītim.

Līdz Ziemassvētkiem bija atlikušas divas dienas. Mazais Bruno devās mājās no skolas. Viņš pamanīja sniegā nokritušas konfektes un dāvanas. Bruno pabāza galvu caur krūmiem. Viņš ieraudzīja Ziemassvētku vecīti un viņa kamanas. Protams, Bruno neticēja, ka tas ir īsts. Viņš sāka viņu raustīt aiz bārdas. Tā nost nekrita. „Tu tiešām esi īsts?" jautāja Bruno., Protams, kājā!" atbildēja vecītis. Ziemassvētku vecītis gribēja mazo Bruno pavizināt jaunajās kamanās, bet tās bija salūzušas. Par laimi, Ziemassvētku vecītim bija paslēpti burvju putekļi. Viņš aizveda Bruno parādīt savas mājas, kur top dāvanas. Kad ceļojums bija beidzies, Bruno kāpa ārā no kamanām.

Bet... Kad viņš spēra pirmo soli, viņš pamodās savās mājās, savā gultā. Viņš redzēja, ka ir rīts. Viņš nogāja lejā, uz 1. stāvu, un redzēja, ka zem eglītes laistās dāvanas. Bruno iesaucās: „Mammu, tēti, šeit ir bijis Ziemassvētku vecītis!" Uz pirmās dāvanas bija vēstule. To bija rakstījis pats Ziemassvētku vecītis. Tajā bija rakstīts: „Tev

tikai jātic!" Zēns atvēra dāvanu, un tajā atradās zvārgulītis no kamanām. Viņš pielika to pie auss un pakratīja. Bruno tiešām dzirdēja tā skaņu. Tie bija viņa pirmie Ziemassvētki, kad viņš sāka ticēt Ziemassvētku brīnumam.

Kitija Kļaviņa, 12g., Sidgundas pamatskola

TRÄUME

In einer kleinen Stadt in Lettland lebte ein kleiner Junge Namens Bruno. Er war einer von den Kindern, die an den Weihnachtsmann nicht glaubten.

Es waren zwei Tage vor Weihnachten. Der kleine Bruno ging aus der Schule nach Hause. Er bemerkte Bonbons und Geschenke im Schnee liegen. Bruno steckte seinen Kopf durch die Büsche. Er erblickte den Weihnachtsmann und seine Schlitten. Bruno glaubte natürlich nicht, dass er echt ist. Er versuchte seinen Bart zu ziehen. Der Bart fiel nicht ab. „Bist du wirklich echt?“ fragte Bruno. „Ja, natürlich!“ sagte der Weihnachtsmann. Er wollte den kleinen Bruno in seinen neuen Schlitten spazieren fahren, aber sie waren kaputt. Glücklicherweise hatte der Weihnachtsmann den magischen Staub im Vorrat. Er brachte Bruno zu seinem Haus und zeigte, wo Geschenke gemacht werden. Als die Reise beendet war, stieg Bruno aus den Schlitten.

Aber... Als er den ersten Schritt machte, erwachte er in seinem Haus, in seinem Bett. Er sah, dass es Morgen ist. Er ging hinunter zur Erdgeschoss und sah, dass unter dem Tannenbaum Geschenke glänzen. Bruno rief: „Mutti, Vati, hier war der Weihnachtsmann!“ Auf dem ersten Geschenk war ein Brief. Diesen Brief hatte der Weihnachtsmann selbst geschrieben. Dort stand es: „Du sollst nur glauben!“ Der Junge öffnete das Geschenk und fand dort eine Schelle von den Schlitten. Er legte die Schelle an das Ohr und schüttelte. Bruno hörte tatsächlich Schellengeläut. Das waren seine ersten Weihnachten, als er an die Weihnachtswunder glaubte.

Kitija Kļaviņa, 12, Grundschule Sidgunda

ZIEMASSVĒTKU ELFA PAULIŅA IZGUDROJUMS

Kādu dienu, kad Ziemassvētku fabrikā Ziemeļpolā viss noritēja samērā mierīgi, Ziemassvētku vecītis teica saviem palīgiem: "Mums jāizgudro kaut kas jauns, vecās rotaļlietas bērniem kļūst garlaicīgas." Ziemassvētku elfi ķērās aši pie darba, lai izgudrotu kaut ko jaunu.

Mazais Ziemassvētku elfs Pauliņš sparīgi ķērās pie darba, jo viņš fabrikā sāka strādāt tikai nesen un gribēja visiem parādīt, ka viņš prot daudzas lietas. Viņš vēlējās izgudrot robotu, kas spēlētos ar bērniem. Pēc dažām nedēļām visi elfi bija pabeiguši savus izgudrojumus. Katram bija jauna rotaļlieta, arī mazajam elfam Pauliņam. Taču izstādes laikā Pauliņa robots nebija kontrolējams. Tas skrēja cauri visai fabrikai, mantas viņa ceļā lidoja pa gaisu līdz brīdim, kad tas izskrēja pa logu. Tā viņš nozuda tumšajā mežā. Visi elfi bija ļoti satraukti, jo robots fabrikā sarīkoja pamatīgu nekārtību. Daudzi ķērās pie darba, lai visu sakārtotu. Pēc dažām stundām viss bija savās vietās un prezentāciju varēja turpināt. Pēc prezentācijas Ziemassvētku vecītis no Pauliņa gaidīja paskaidrojumu, taču Pauliņam nebija ne jausmas, kāpēc tas tā noticis. Nākamā rītā viss no jauna bija izpostīts un Pauliņš ļoti baidījās, ka robots to darīs katru dienu. Šajā naktī Pauliņš noslēpās zem galda, kas atradās tuvāk logam. Viņš visu laiku saspringti vēroja apkārtni. Pēkšņi atskanēja čirkstēšana un Robots no meža metās fabrikā. Vienā brīdī tas kļuva lēnāks. Pretī tam iznāca briedis un pasniedza viņam paciņu. Robots to uzreiz atvēra. Paciņā bija kūkss, kas izskatījās ļoti garšīgs. Robots apēda kūksu, kļuva mierīgs un lēnām ripoja atpakaļ uz fabriku. Ienākot fabrikā, tas pasveicināja visus ar robotu sveicienu. Elfs Pauliņš ļoti brīnījās, taču vēl joprojām bija nedaudz bailīgs. Taču robots aizbrauca uz savu vietu un izslēdzās. Elfs Pauliņš steidzīgi devās pie Ziemassvētku vecīša un izstāstīja visu redzēto. Taču Ziemassvētku vecītis viņam atbildēja: "Es nosūtīju briedi ar kūksu. Tas ir burvju kūkss, kas nepareizo programmu izlabo." Elfs Pauliņš priecīgi pateicās Ziemassvētku vecītim.

Saražoja 1000 šādus robotus. Ziemassvētku vakarā, kad tika piegādātas dāvanas, bērni, atrodot zem Ziemassvētku eglītes dāvanu, ļoti priecājās par robotu. Elfs Pauliņš izgudroja vēl daudz jauku rotaļlietu un drīz kļuva par Ziemassvētku vecīša galveno palīgu. Līdz pat šai dienai elfs Pauliņš nesaprot, kāpēc robots darbojās nepareizi.

Paul Wilfing , 10, IBHS Poysdorf

WICHTEL PAULIS ERFINDUNG

Eines Tages, als in der Weihnachtsfabrik am Nordpol noch alles friedlich war, sagte der Weihnachtsmann: „Wir müssen etwas Neues herstellen, die alten Spielsachen werden den Kindern zu langweilig.“ Da machten sich die Wichtel eilig an die Arbeit um etwas Neues zu erfinden.

Der kleine Wichtel Pauli legte sich kräftig ins Zeug, denn er war neu in der Fabrik und wollte zeigen, dass er viel kann. Er wollte einen Roboter erfinden, der mit den Kindern spielen kann. Nach einigen Wochen waren alle Wichtel mit ihren Erfindungen fertig. Jeder hatte ein neues Spielzeug, auch der kleine Wichtel Pauli. Bei der Vorstellung aber, geriet Paulis Roboter außer Kontrolle. Er rollte durch die ganze Fabrik, alles was im Weg war flog durch die Luft und dann sprang er durch ein offenes Fenster nach draußen. Dort verschwand er im dunklen Wald. Alle Wichtel waren sehr geschockt, denn der Roboter hatte mächtigen Ärger angerichtet. Viele Wichtel machten sich an die Arbeit, ihre Arbeitsplätze wieder in Ordnung zu bringen. Nach einigen Stunden war alles wieder an seinem Platz und die Präsentation konnte fortgesetzt werden. Nach der Vorstellung wollte der Weihnachtsmann eine Erklärung von Wichtel Pauli, doch er hatte keinen blassen Schimmer, warum das passiert war. Am nächsten Morgen war wieder alles verwüstet und alle Wichtel hatten große Angst, dass der Roboter das jetzt jeden Tag machen würde. In dieser Nacht versteckte sich Pauli unter einem Tisch neben dem Fenster. Er schaute die ganze Zeit gespannt hervor. Da hörte er ein Surren und er schaute beim Fenster raus. Der Roboter schoss aus dem Wald heraus auf die Fabrik zu. Da wurde

er plötzlich langsamer. Ein Rentier stellte sich ihm in den Weg und übergab ihm ein Päckchen. Der Roboter machte es sofort auf. Darin befand sich ein Muffin, der sehr lecker aussah. Der Roboter aß den Muffin und wurde gleich ganz ruhig und rollte langsam in die Fabrik zurück. Als er zur Tür hereinkam, grüßte er mit einem Robotergruß. Wichtel Pauli wunderte sich sehr, war aber noch ein bisschen ängstlich. Der Roboter aber fuhr an seinen Platz und stellte sich ab. Wichtel Pauli lief eilig zum Weihnachtsmann und erzählte ihm, was er gesehen hatte. Der aber sagte: „Ich habe das Rentier mit einem Muffin zum Roboter geschickt. Es war ein Zaubermuffin, der die falsche Programmierung wieder aufheben sollte.“ Wichtel Pauli bedankte sich freudig beim Weihnachtsmann .

Der Roboter wurde viele tausend Male hergestellt. Als am Weihnachtsabend die Geschenke ausgeliefert wurden, freuten sich die Kinder riesig über den Roboter unterm Weihnachtsbaum. Wichtel Pauli erfand noch viele tolle Spielsachen und wurde bald zum Oberwichtel des Weihnachtsmannes. Warum der Roboter falsch programmiert war, weiß der Wichtel bis heute nicht.

Paul Wilfing , 10, IBHS Poysdorf

ZETA

Zeta bija maza meitene ar zilām acīm un divām tievām biželēm. Zeta vienmēr ir vēlējusies mazu kucēnu, bet vecāki viņai to nekad neiegādājās, aizbildinoties, ka par suni nebūs kam rūpēties, jo viņi ir pārāk aizņemti darbā. Kad Zeta teica, ka viņa pati rūpēsies par kucēnu, tad vecāki atbildēja, ka viņa esot vēl par mazu, lai uzņemtos rūpes par suni. Zetai kļuva skumji.

Šodien bija uzsnidzis pirmais sniegs. Visi bērni ļoti priecājās, it īpaši meitene Zeta. Zeta par sniegu tik ļoti priecājās, ka viņa bija aizmirsusi pat savu sapni par kucēnu.

Tuvojās Ziemassvētki. Rīt Zetai ir jābrauc uz Parīzi. Viņai ļoti patīk ceļot. Parīzē viņa pavadīs nedēļu no 19.-25.decembrim. Viņa sāk domāt arī par to, ko viņa darīs

Ziemassvētkos.

Zeta ar saviem vecākiem dodas uz lidostu, un tur viņi nopērk biļetes. Viņa ar vecākiem iekāpj lidmašīnā. Zeta ir ziņkārīga. Viņa mammai vaicā, kā sauc tās sievietes, kuras apkalpo pasažierus lidmašīnās un kā sauc tos cilvēkus, kas vada lidmašīnas. Tās sauc par stjuartēm, bet cilvēkus, kas vada lidmašīnas, sauc par pilotiem. Zeta ar vecākiem nolaidās Parīzē un iekārtojās tuvākajā viesnīcā.

Zeta ar mammu un tēti nolēma doties uz tirgu, lai nopirktu eglīti. Viņi gribēja nopirkt īsto eglī, bet viesnīcā drīkst ienest tikai mākslīgās egles. Pēkšņi Zeta ar mammu attapās, ka viņām nav rotājumu. Viņas aizgāja uz veikalu pēc konfektēm, jo viņas šogad gribēja uztaisīt garšīgos rotājumus. Vēl pēc kāda laika Zetas mamma gāja pēc dāvanu papīra, un tad viņas abas ar Zetu saiņoja nelielas dāvaniņas. Ir pienācis 24.decembris, Ziemassvētku vakars, un pirmspēdējā diena Parīzē. Laiks atvērt dāvanas un dziedāt Ziemassvētku dziesmas. Zeta ierauga dīvainu kasti. Nez no kurienes tā uzradusies? Zeta paskatījās uz tēti un mammu. Arī viņi izskatījās pārsteigti. Kad Zeta noņem papīru lielajai kastei, tad ierauga tur mazu suņuku un pie tam vel īstu, nevis rotaļu. Zeta jutās tik laimīga. Par savu prieku viņa gribēja izstāstīt visai pasaulei. Bija noticis Ziemassvētku brīnums. Atpakaļceļā uz mājām viņi jau devās četratā.

Skolā visi Zetu izjautāja par Parīzi, bet Zeta stāstīja tikai par sunīti.

Priecīgus Ziemassvētkus!

Elva Dancīte, 11.g., Mālpils vidusskola

ZETA

Zeta war ein kleines Mädchen mit blauen Augen und zwei dünnen Flechten. Zeta wünschte sich immer ein kleines Hündchen, aber die Eltern kauften ihr keins und sagten, dass der Hund viel Pflege braucht und wegen der Arbeit könnten Sie es sich nicht erlauben. Wenn Zeta sagte, dass sie selber für den Hund sorgen würde, antworteten ihr die Eltern, dass sie noch zu klein wäre, um für einen Hund zu sorgen. Zeta wurde traurig.

Heute schneite es zum ersten mal. Alle Kinder waren sehr froh, besonders Zeta. Zeta freute sich so über den Schnee, dass sie sogar den Welpen vergessen hatte.

Bald kommen Weihnachten. Morgen muss Zeta nach Paris. Sie mag Reisen sehr gerne. In Paris wird sie eine Woche bleiben, vom 19. bis 25. Dezember. Sie überlegt sich auch, was Sie in Weihnachten tun wird.

Zeta geht mit ihren Eltern zum Flughafen, wo sie Flugkarten kaufen. Alle zusammen steigen in das Flugzeug. Zeta ist neugierig. Sie fragt ihre Mutter, wie die Frauen genannt werden, die alle Passagiere bedienen und auch die Leute, die das Flugzeug steuern? Das sind Stewardessen, und Leute, die Flugzeuge steuern, sind Piloten. Zeta ist mit ihren Eltern in Paris angekommen, und sie nehmen sich in einem nahe gelegenen Hotel ein Zimmer.

Zeta beschließt, mit ihrer Mutter und ihrem Vater auf den Markt zu gehen, um eine Tanne zu kaufen. Sie wollten eine richtige Tanne kaufen, aber im Hotel darf man nur künstliche Tannen benutzen. Plötzlich begreift Zeta und ihre Mutter, dass sie gar keinen Schmuck für die Tanne haben. Sie gingen zum Laden um Bonbons zu kaufen, den dieses Jahr wollten sie leckere Dekorationen haben. Nach einiger Zeit ging Zetas Mutter Geschenkpapier kaufen, und dann verpackten sie kleine Geschenke.

Es ist der 24. Dezember, Weihnachten und der vorletzte Tag in Paris. Es ist die Zeit, Geschenke auszupacken und Weihnachtslieder zu singen. Zeta bemerkt eine merkwürdige Kiste. Wo kommt die den plötzlich her? Zeta schaut ihre Mutter und ihren Vater an. Auch sie sehen überrascht aus. Als Zeta das Papier von der Kiste wegnimmt, sieht sie darin einen kleinen Hund und sogar einen echten Hund, kein Spielzeug! Zeta fühlt sich so glücklich. Ihre Freude will sie der ganzen Welt mitteilen. Ein Weihnachtswunder ist geschehen. Nach Hause fliegen sie schon zu viert.

In der Schule fragten alle Zeta über Paris, aber Zeta erzählte nur über den Hund. Fröhliche Weihnachten!

Elva Dancīte, 11, Mittelschule Mālpils

Būķīši kas nezina kas ir Līemarsvētki.
Rēva kēda rūķu ciemā dzīvoja divi rūķēni
Mollija un Kristofers. Viņi bija brālis ar māsu
bet abi nezināja kas ir Līemarsvētki, jāvini
nekad tos nesvinēja. Māte un tēvs bija aizņemti ar
darbiem, kādi nebija laika pašu bērniem. Kādā dienā
kad tēvs griezās atpūstās Kristofers un Mollija
piegāja pie tēta un pajautāja: Kas ir Līemarsvētki?

Tētis jautāja: "Kurš jums pateica par Līemarsvētkiem?"
"Mana draudzene" teica Mollija. Tēvs sāka stāstīt
Līemarsvētki ir svētki kurās mājās nes eglīti un izrotā,
tad vakarā ar sēmullībiešiem veiktām rogavām lido Līemarsvētku
vecītis un sēm eglītes noliek dārzā.

"Kā viņš zina ko mēs vēlamies?" jautāja Kristofers. Bērni
sita viņam vēstules. Tā mēs šogad vēlēsim atnest un izrotāt
egļiti. Tēvs padomāja un teica: Ja ir tāda vēlēšanās tad jā!
Tēvs pasēma eivēti un viņi tajātā gājā uz mežu pie eglītes. Viņi
izvēlējās ļoti kuru kat maziņu eglīti. Tad visa ģimene izrotāja eglī
gar māju. Tā Līemarsvētki kļuva par viņu tradīciju.

DIE ZWERGE, DIE KEINE WEIHNACHTEN KENNEN

Es lebten einmal in einem Zwergdorf zwei Zwerge - Mollie und Kristopher. Sie waren Bruder und Schwester, aber beide wussten nicht, was Weihnachten ist, denn solche Feste wurden bei ihnen gar nicht gefeiert. Mutter und Vater waren mit ihrer Arbeit so beschäftigt, dass es keine Zeit für ihre Kinder blieb. Einmal wollte Vater sich erholen, da kamen Kristopher und Mollie zu ihm und fragten: "Was sind Weihnachten?" Der Vater wollte wissen: "Wer hat euch über Weihnachten erzählt?" "Das hat mir meine Freundin erzählt," sagte Mollie. Der Vater fing an, zu erzählen, dass Weihnachten ein Fest ist, an dem eine Tanne nach Hause gebracht wird und auch geschmückt. Am Abend fliegt der Weihnachtsmann mit einem Renttierschlitten durch die Lüfte und legt die Geschenke unter der Tanne. "Woher weiß er, was wir uns wünschen?" fragte Kristopher. Der Vater erzählte, dass die Kinder ihm Briefe schicken. "Können denn wir auch dieses Jahr eine Tanne bringen und sie schmücken?" fragten die Kinder. Der Vater überlegte es ein wenig und antwortete: "Wenn ihr es doch so wünscht, dann dürft ihr es!" Der Vater nahm eine Axt und alle drei gingen in den Wald, um eine Tanne zu suchen. Sie wählten eine sehr buschige aber sehr kleine Tanne. Die ganze Familie schmückte das Haus und die Tanne. So wurde Weihnachten zu ihrer Tradition.

Amanda Paegle, 10., Internatgrundschule Mālpils

LABS DRAUGS IR DAUDZ VĒRTĪGĀKS PAR NAUDU

Reiz dzīvoja maza meitene, vārdā Marija – Sofija. Viņas vecāki bija ļoti bagāti un viņa vienmēr dabūja jaunākās rotaļlietas. Taču Marija – Sofija bija ļoti kautrīga un neuzdrošinājās tuvoties citiem, lai parunātos. Jau tāpēc vien, ka citi viņu dēvēja par "izlutināto cacu".

Neilgi pirms Ziemassvētkiem Marija – Sofija vēlējās uzrakstīt vēstuli Kristus bērniņam, taču viņa nevarēja izdomāt, ko viņa vēlētos, jo viņai bija viss, ko vien varēja vēlēties. Pēkšņi viņa saprata, ka vienīgais, kā viņai nav, ir draugi un tos viņa vēlējās iegūt. Viņa gan nezināja, vai Kristus bērniņš var izpildīt šādas vēlēšanās, taču Marija – Sofija vēlējās vismaz pamēģināt. Viņa sāka rakstīt: "Mīļo Kristus bērniņ! Man ir viss, ko citi vien var vēlēties. Tāpēc man ir īpašs lūgums un es ceru, ka tu to piepildīsi. Es vēlos sev draudzeni. Tikai vienu vienīgo, ar to jau man pietiktu un es būtu ļoti laimīga. Būtu ļoti skaisti, ja tu to varētu. Tava Marija – Sofija." Pēc tam viņa aizgāja iztīrīt zobus un uzvilka pidzamu. Kad tas nu bija izdarīts, viņa nogulās gultā un neilgi pēc tam arī iemiga.

Nakts vidū Marija – Sofija pamodās un gultas galā pamanīja kaut ko dīvainu. Viņa jau gribēja sākt blaut, bet dīvainā parādība pēkšņi sāka runāt: "Nekliedz! Es nevēlējos tev nobiedēt! Es taču esmu Kristus bērniņš un vēlos parunāt par tavu vēstuli." Marijai – Sofijai nācās vēl reizi paskatīties, lai pārliecinātos un noticētu tam, ko viņa redz. "Vai tiešām tu esi Kristus bērniņš?" viņa jautāja. "Protams, citādi es to neteiktu!", atbildēja Kristus bērniņš. "Labi, es tev ticu, bet ko tu vēlēties man pajautāt par vēstuli?", Marija – Sofija ziņkārīgi jautāja. Kristus bērniņš uzsāka runāt un Marija viņā ieklausījās: "Tu vēlies draudzeni, ja? Neesmu drošs, vai varu tev palīdzēt, taču varu mēģināt! Kā tu parasti mēģini sadraudzēties ar kādu?" "Nu jā, es neesmu nevienam uzdrošinājusies pieiet klāt un uzsākt sarunu. Un arī neviens cits man nav pienācis klāt." "Vai dienīnās, tad nu klausies, lai tu zinātu, kā iegūt draugus. Tev jāiet pirmajai klāt, jo citādi tu nekad neiegūsi draugus. Nebūtu arī slikti, ja tu kādam palīdzētu vai viņu uzmundrinātu. Pamēģini, tas tev, iespējams, palīdzēs." Kristus bērniņš pazuda tik pat nemanāmi, kā parādījies. Marija – Sofija nebija vairs pārliecināta, vai notikušais bijis īstenība, vai tikai sapnis.

Marija – Sofija bija nogurusi un tāpēc ātri iemiga, no rīta pamostoties viņa domāja, ka tas viss bijis sapnis.

Pēcpusdienā skolā viņa pārtraukumā pārdomāja savu sapni: "Varbūt to tiešām

jāpamēģina, kādam jāpalīdz!" Sagadījās, ka tieši šajā brīdī klasē ieskrēja meitene. Viņa nosēdās dīvēnā un sāka skaļi raudāt. Marijai – Sofijai šī meitene patika, taču viņas kopā nekad neko bija darījušas. Viņa nodomāja, ka šī ir viņas iespēja, un tuvojās meitenei. Viņa apsēdās lēnām līdzās un uzsāka viņu mierināt. Meitene sākumā izbrīnīti paskatījās, taču tad sāka stāstīt, kas viņu satraucis. Marija – Sofija bija izbrīnīta, ka meitene visu tā vienkārši viņai izstāsta, taču viņa klausījās uzmanīgi un centās viņai palīdzēt. Viņas runāja un runāja, un ik pa laikam jau varēja sadzirdēt jautrus smieklus. Abas bija ļoti laimīgas un, kad skola beidzās, viņas nevarēja sagaidīt nākamo dienu.

Tā pagāja kāds laiks un Marija – Sofija sadraudzējās ar otru meiteni. Ziemassvētku vakarā, kad Marija – Sofija ar saviem vecākiem, vecvecākiem un mazāko brāli sēdēja pie galda, pēkšņi atskanēja durvju zvans. Viņiem nebija ne jausmas, kas šajā laikā varētu viņus apciemot, taču Marijas – Sofijas māte gāja paskatīties. Neilgi pēc tam viņas māte sauca: "Marija – Sofija, tevi atnākusi apciemot meitene." Marija – Sofija nobrīnījās, taču piecēlās no galda un aizgāja palūkoties. Pie durvīm ar nelielu paciņu rokās stāvēja viņas draudzene. Viņa pasniedza Marijai – Sofijai paciņu un Marija Sofija jautāja par tās saturu. Meitene atbildēja: "Tā ir Ziemassvētku dāvana no manis!" "Bet man taču tev nemaz nav dāvanas," teica Marija – Sofija. Meitene pasmaidīja un sacīja viņai: "Tu jau man tik daudz esi palīdzējusi, tu esi pirmā, kas tā kārtīgi manī ieklausījās." Marija – Sofija aiz laimes staroja un apķēra savu draudzeni. Marija – Sofija saprata, kas viņai jādara, lai iegūtu draugus, taču pagaidām viņai pietiek ar vienu.

Madelene Rieder, 13, IBHS Poysdorf

EIN GUTER FREUND IST MEHR WERT ALS GELD

Es war einmal ein kleines Mädchen namens Marie- Sophie. Ihre Eltern waren sehr reich und sie bekam immer die neuesten Spielsachen. Doch Marie- Sophie war sehr schüchtern und traute sich nicht auf andere zuzugehen, um mit ihnen zu sprechen. Schon alleine deshalb nicht, weil sie die anderen immer als „verwöhnte Tussi“ bezeichneten.

Es war kurz vor Weihnachten. Marie - Sophie wollte gerade einen Brief an das Christkind schreiben, doch ihr fiel einfach nichts ein, was sie sich wünschen könnte, da sie sowieso alles hatte, was es zu wünschen gab. Da fiel ihr plötzlich etwas ein. Das Einzige was die Kleine nicht hatte, waren Freunde und die wollte sie sich jetzt wünschen. Sie wusste zwar nicht, ob das Christkind solche Wünsche erfüllen konnte, aber sie wollte es wenigstens versuchen. Also begann sie zu schreiben: „Liebes Christkind! Eigentlich hab ich alles, was andere sich wünschen würden. Deshalb habe

ich einen besonderen Wunsch und ich hoffe, du kannst ihn mir erfüllen. Ich wünsche mir eine Freu'rYdin. Nur eine Einzige, das würde mir schon reichen und ich wäre sehr glücklich. Es wäre sehr schön, wenn du das schaffen würdest. Deine Marie- Sophie" Danach ging sie ins Bad zum Zähneputzen und zog sich den Pyjama an. Als sie damit fertig war, legte sie sich ins Bett und kurze Zeit später schlief sie auch schon ein. Mitten in der Nacht wachte Marie - Sophie auf und sah plötzlich am unteren Ende ihres Bettes eine merkwürdige Gestalt sitzen. Gerade wollte sie anfangen zu schreien, da sagte die Gestalt auf einmal: „Nicht schreien! Ich wollte dich nicht erschrecken! Ich bin doch nur das Christkind und wollte mich mit dir über deinen Brief unterhalten.“ Marie - Sophie musste erst ein zweites Mal hinsehen, um glauben zu können, was sie da sah. „Bist du wirklich das Christkind?“, fragte sie. „Ja natürlich, sonst würde ich es ja nicht sagen!“, antwortete das Christkind. „Also gut, ich glaube dir, aber was wolltest du jetzt über meinen Brief wissen?“, stellte Marie- Sophie neugierig zur Frage. Da fing das Christkind an zu sprechen und das Mädchen hörte zu: „Du wünschst dir also eine Freundin, ja? Ich bin mir nicht sicher, ob ich dir da helfen kann, aber ich werde es versuchen! Also, wie machst du das immer, wenn du dich mit jemandem anfreunden möchtest?“ „Naja, ich bin bis jetzt noch nie auf jemanden zugegangen. Immerhin ist ja auch nie jemand auf mich zugegangen.“ „Oje, dann hör mal gut zu, damit du weißt, wie man Freunde gewinnen kann: Schau, also Erstens musst du auf die anderen zugehen, sonst wirst du nie Freunde gewinnen und Zweitens ist es wahrscheinlich nicht so schlecht, wenn du jemandem bei verschiedensten Sachen hilfst oder jemanden tröstest. Probier das mal aus und vielleicht hilft es dir.“ Und schon war es wieder verschwunden, das Christkind. Jetzt war sich Marie - Sophie nicht so sicher, ob es Wirklichkeit war, oder nur ein Traum.

Doch weil sie so müde war, schlief sie gleich wieder ein und als sie in der Früh aufwachte, dachte sie, alles sei nur ein Traum gewesen.

Am Vormittag in der Schule dachte sie in der Pause über ihren Traum nach: „Vielleicht sollte ich das wirklich einmal versuchen, jemandem anderen zu helfen!“ Und wie der Zufall es so wollte, kam gerade ein Mädchen in die Klasse, stürzte sich auf die Couch und fing lautstark an zu weinen. Marie - Sophie mochte dieses Mädchen, aber sie hatte noch nie so richtig etwas mit ihr zu tun gehabt. Sie dachte, das sei ihre Chance und ging zu dem Mädchen hin. Langsam setzte sie sich neben sie und fing leise an sie zu trösten. Das Mädchen schaute sie zuerst verwundert an, doch dann begann sie zu erzählen, was ihr am Herzen lag. Marie - Sophie war erstaunt, dass ihr das Mädchen das alles einfach so erzählte, doch sie hörte aufmerksam zu und versuchte, ihr zu helfen. Nach und nach plauderten sie immer mehr und zwischendurch konnte man auch immer wieder ein Lachen hören. Beide waren sehr glücklich und als die Schule zu Ende war konnten sie es kaum mehr erwarten, sich am nächsten Tag wieder zu sehen.

So ging das eine Weile und Marie - Sophie und das andere Mädchen wurden enge Freunde. Als der Weihnachtsabend kam und Marie- Sophie gerade mit ihren Eltern, ihren Großeltern und ihrem kleinen Bruder beim Esstisch saßen, hörten sie auf einmal die Türglocke läuten. Sie wussten nicht, wer das um diese Uhrzeit sein könnte, doch Marie - Sophies Mutter ging nachschauen. Kurze Zeit später hörte man sie rufen: „Marie - Sophie, ich glaube das Mädchen möchte zu dir.“ Marie - Sophie wunderte sich, doch sie stand auf und ging zur Tür und dort stand ihre neue Freundin. Sie hatte ein kleines Päckchen in der Hand und reichte es Marie- Sophie. Sie nahm es entgegen und fragte was das sei. Da antwortete das Mädchen: „Das ist mein Weihnachtsgeschenk an dich!“ „Aber ich habe doch gar nichts für dich.“, meinte Marie - Sophie. Da lächelte das Mädchen und sagte: „Du hast mir schon so viel geholfen, immerhin bist du die erste, die mir einmal so richtig zugehört hat.“ Marie -Sophie strahlte übers ganze Gesicht und umarmte ihre neue Freundin. Nun hatte sie begriffen, was sie tun musste, um Freunde zu gewinnen, aber fürs Erste reichte ihr die eine.

ZIEMAS BALLE

Reiz nesenos laikos nolika ziemas balle. Tās rīkotāji bija: Vinnijs Pūks, pele Džerijs un Sportakus no sliņķu miesta.

Visi trīs taisīja ielūgumus. Vinnijs Pūks rakstīja, ielika aploksnē, aizlīmēja un iedeva Džerijam. Džerijs aploksnēm uzlīmēja pastmarkas un uzrakstīja, kam sūtīt tālāk, pele aizgāja uz katapultas pastu un aizsūtīja Sportakum uz viņa dirižabli, kurš bija zilā krāsā ar baltām svītrām. Kad vēstules sasniedza Sportaku, viņš devās ar dirižabli līdz adresātam un īstajā vietā meta tās zemē.

Vēstules pienāca papagailim Rio, kaķim Tomam, Robijam riebīgajam, sunim Spaikam, pīlei Dodžeram un zirnekļcilvēkam. Vēstulē bija rakstīts apmēram tā:

„Ielūgums Zirnekļcilvēkam.

Aicinām tevi uz ziemas balli, kura notiks šā gada 13. Decembrī. Būsi laipni aicināts uz šo ziemas tusiņu. Jāvelk drēbes, kuras būtu par ziemas tēmu. Jāņem līdz ciema kukulis un labas domas + medus pods Vinnijam Pūkām. Ja nāksi, tad uzzvani vai atnāc ciemos.”

Pienāca 13. decembris, un sākās ballīte. Pirmais atnāca Spaiks ar ceptu vistu un griķu medu. Otrais atnāca Zirnekļcilvēks ar kūku, kuras glazūra bija kā tīkls, un ar jauktu medus podu. Trešais atnāca Toms ar hamburgeriem un pļavas medu. Ceturtais nāca Rio ar kokosrieksta rafaelo un kļavu medu. Piektais nāca Robijs riebīgais ar milzīgu kūkas gabalu, kas bija taisīta no ļoti daudz saldumiem un klāt liepziedu medu. Sestais - pīle Dodžers ar kosmosziedu tēju un rapšu medu. Visi sāka ballēties. Zirnekļcilvēkam bija sarkana cepure. Pīlei Dodžeram bija samta zābaki. Tomam bija sarkans deguns. Spaikam bija brieža radziņi. Rio bija nokrāsots sarkanā ar baltu. Robijs pārgērbās par ziemassvētku vecīti. Visu cauru dienu viņi brauca ar kamanām un slēpoja, skeitbordoja un, pats galvanais, ēda un dzēra atnestos ciema kukuļus tējas. Un tad viņi pēc balles gaidīja nākošo 13. decembri.

Ričards Kaupužs, 12 g., Mālpils vidusskola

DER WINTERBALL

Es war einmal ein Ball. Dieser wurde von Winnie Puh, Maus Jerry und Sportakus aus dem Dorf der Faulenzer veranstaltet.

Alle drei machten die Einladungen. Winnie der Puh schrieb, legte sie in einen Briefumschlag, klebte es zu und übergab diesen an Jerry. Jerry klebte Briefmarken auf die Briefumschläge, er schrieb auch die Adressen darauf, dann ging er zur Katapultpost, um den Brief an Sportakus in seinem Zeppelin zu schicken. Der Zeppelin war blau mit weißen Streifen. Als die Briefe beim Sportakus angelangten, flog er mit seinem Zeppelin bis zu den Empfängern und warf sie an der richtigen Stelle runter.

Papagei Rio, der Kater Tom, Robbie der Ekel, Hund Spike, die Ente Dogger und Spiderman erhielten die Briefe. In den Einladungen stand etwa Folgendes:

Einladung an

Spiderman.

“Wir laden dich zum diesjährigen Winterball am 13. Dezember. Mit Freude erwarten wir

dich an dieser Feier. Du must aber zum Winter passende Kleidung anziehen. Auch Gastgeschenk musst du mitbringen und eine gute Laune+ Honigtopf für Winnie Puh. Wenn du diese Einladung akzeptierst, dann ruf uns an oder komme uns besuchen.”

Dann kam schon der 13. Dezember, und der Fest konnte beginnen. Als erster kam Spike und brachte ein gebratenes Hühnchen und Honig aus Buchweizen. Als zweiter kam Spiderman und brachte ein Kuchen mit einer Spinnennetzglasur und einen Honigtopf mit gemischtem Honig mit. Als dritter kam dann Tom mit Hamburgern und Wiesenhonig. Der Fünfte war der Eklige Robbie mit einem großen stück Kuchen und Honig aus Lindenblüten. Als sechste kam die Ente Dogger mit Kosmosblüten Tee und Raps Honig. Die Ente Dogger trug Samstiefel, und Tom hatte rote Nase. Spike hatte auch Rehhörner auf dem Kopf. Rio war rot - weiß angemalt, aber Robbie kam zu der Feier, als Weihnachtsmann angezogen. Den ganzen Tag fuhren sie Schlitten, liefen Schlittschuhen, Skateboards, und das Wichtigste – aßen und tranken die mitgebrachten Gastgeschenke. So erwarteten sie nach dem 13. Dezember den nächsten Dezember.

Ričards Kaupužs, 12, Mittelschule Mālpils

AGNIJA UN SARKANKRŪTĪTIS

Reiz kādā mazā ciematīnā, kādā bērnumamā jau piecus gadus dzīvoja kāda meitene. Viņas vārds bija Agnija, viņa bija desmit gadus veca meitene ar ļoti skumjām acīm, smalku augumu un brīnumiem ticošu sirdi.

Agnijas vecāki bija gājuši bojā pirms pieciem gadiem tieši Ziemassvētkos, tāpēc meitenītei šie svētki bija skumju pilns laiks. Katru gadu, kad tuvojās Ziemassvētki, viņa lūdza Dievu, lai vecākais brālis(nu viņam ir 15 gadi) viņu atrastu, jo zēns tika nosūtīts uz citu bērnumamu.

Šie Ziemassvētki nebija izņēmums. Arī šogad Agnija bija ļoti nelaimīga, pārsvarā viņa laiku pavadīja istabā gulot. Taču kādu rītu notika kas neparasts. Kāds klauvēja pie loga, it kā mēģinātu tikt iekšā. Meitene piesardzīgi atvēra loga čīkstošās rūtis, un tur, uz palodzes, gulēja mazs sarkankrūtītis. Viņa kreisais spārniņš strauji un nemierīgi trīcēja. Meitenīte saprata, ka spārns ir ievainots, un ļoti uzmanīgi ienesa to istabā, kur ielika gultā. Agnija aizlavījās uz medmāsas istabu un paņēma apsējus. Dienu un nakti viņa rūpējās par mazo lidoni, un pavisam drīz viņš bija atveseļojies. Taču putns nelidoja prom. Viņš bija ļoti pieķēris meitenei, un viņa i nācās krietni papūlēties, lai viņu nepamanītu kāds cits. Kādu vakaru Agnija izbijās ne pa jokam, jo putniņš viņai... pateicās! Dzidrā, augstā balsī viņš meitenei izteica pateicību par nesavtīgo palīdzību. Tas vakars izvērtās ļoti jauks- Agnija izstāstīja sarkankrūtītim savu dzīvesstāstu, un putniņš, to klausoties, nobirdināja ne vienu vien asaru. Kad meitene bija beigusi, viņš tai sacīja: „Es darīšu visu, kas ir manos mazajos putna spēkos, lai tavš sapnis piepildītos!” To pateicis, sarkankrūtītis izspurdza pa logu. Meitene ļoti noskuma par drauga zaudējumu, taču jau nākamajā rītā viņa saprata, kāpēc viņš tik pēkšņi bija aizlidojis.

No rīta viņu pamodināja bērnu nama direktores aicinājums nākt viņai līdzi. Agnija nosprieda, ka jāiet uz ziemassvētku svinīgo pasākumu, taču direktore nogriezās nevis pa labi, uz zāli, bet uz savu kabinetu. Viņas iegāja mazajā telpā. Tur sēdēja kāds pāris. Direktore Agniju apsveica ar saviem jaunajiem audžuvecākiem, taču tas vēl nebija viss. Durvis pavērās, un pa tām ienāca kāds pusaugu zēns, kurā meitene uzreiz atpazīna savu brāli. Tā nu viņi visi četri devās uz Agnijas jaunajām mājām. Kad viņi jau nokļuva tur un gāja iekšā, uz kādas palodzes tupēja tas pats sarkankrūtītis, kura spārnu meitene bija sadziedējusi.

Abiem acīs bija prieka asaras, jo šis bija īsts Ziemassvētku brīnums.

Roberta Kimerāle, 14 g., Sidgundas pamatskola

AGNIJA UND DAS ROTKEHLCHEN

Einmal in einem kleinen Dörfchen, in einem Kinderheim wohnte schon seit fünf Jahren ein Mädchen. Sie hieß Agnija, sie war ein zehnjähriges Mädchen mit sehr traurigen Augen, klein von Wuchs und mit einem Herz, das an Wunder glaubte.

Ihre Eltern waren vor fünf Jahren ums Leben gekommen, gerade in Weihnachten, deshalb war dieses Fest für das Mädchen eine sehr traurige Zeit. Jedes Jahr vor Weihnachten hat sie den Gott gebeten, damit ihr ältester Bruder (er ist schon 15) sie aufsucht, weil der Junge in ein anderes Kinderheim gebracht wurde.

Diese Weihnachten waren keine Ausnahme. Auch dieses Jahr war Agnija sehr unglücklich, fast die ganze Zeit verbrachte sie in ihrem Bett. Aber eines Morgens geschah etwas Ungewöhnliches. Jemand klopfte ans Fenster, als ob man herein möchte. Das Mädchen öffnete vorsichtig die quietschenden Fensterscheiben und sah dort, auf dem Fensterbrett, ein kleines Rotkehlchen liegen. Sein linkes Flügelchen zitterte schnell und unaufhörlich. Das Mädchen verstand, dass der Flügel verwundet ist. Sie brachte den Vogel sehr behutsam ins Zimmer und legte ins Bett. Agnija schleichte ins Zimmer der Krankenschwester und nahm Verbandmaterial. Tag und Nacht sorgte sie für den kleinen Vogel, und bald war er genesen. Doch der Vogel flog nicht weg. Er hatte das Mädchen sehr lieb gewonnen, und sie musste sich Mühe geben, damit ihn niemand bemerkt. Eines Abends erschreckte Agnija sehr, weil das Vögelchen ihr... dankte! In klarer, hoher Stimme bedankte es sich bei dem Mädchen für die selbstlose Hilfe. Dieser Abend wurde sehr schön – Agnija erzählte dem Rotkehlchen ihre Lebensgeschichte, und der Vogel vergoß während Zuhören mehrere Tränen. Als das Mädchen beendet hatte, sagte er: „Ich mache alles, was in meinen kleinen Vogelkräften ist, damit dein Traum Wirklichkeit wird!“ Und der Vogel flatterte durch das Fenster empor. Das Mädchen wurde sehr traurig, weil der Freund weg war, doch schon am nächsten Morgen verstand sie, warum der Vogel so plötzlich fort war.

Am Morgen erweckte sie von der Aufforderung der Kinderheimleiterin ihr zu folgen. Agnija dachte, dass sie zu Weihnachtsfeier gehen soll, aber die Leiterin kehrte nicht nach rechts, zum Saal, aber in ihr Arbeitszimmer. Das Mädchen betrat einen kleinen Raum. Dort saß ein Paar. Die Leiterin begrüßte Agnija mit ihren neuen Pflegeeltern, aber das war noch nicht alles. Die Tür öffnete, und da kam ein halbwüchsiger Junge, in dem das Mädchen gleich ihren Bruder erkannte. So zogen alle vier in das neue Haus nach England. Als sie schon dort waren und ins Haus gingen, saß auf einem Fensterbrett dasselbe Rotkehlchen, dessen Flügel Agnija geheilt hatte.

Beide hatten von Freude Tränen in den Augen, weil das ein echtes Weihnachtswunder war.

Roberta Kimerāle, 14 , Grundschule Sidgunda

PĀRSTEIDZOŠAIS CEĻOJUMS

Reiz mazā ciematā Kanādā dzīvoja kāds zēns vārdā Maikls. Zēnam bija desmit gadi, un viņš neticēja Ziemassvētku vecītim.

Pienāca Ziemassvētku vakars, zēns jau gribēja doties gulēt, kad pēkšņi logā ieraudzīja savādu spilgtu gaismu. Vecāki gulēja, bet zēns žigli saģērbās un devās laukā. Kādu laiku pastāvējis, ieraudzīja spožu autobusu, kas piebrauca pie viņa mājas. Autobuss devās uz Dienvidpolu. Te pēkšņi atvērās durvis un viņš tika aicināts doties ceļojumā.

Daudz nedomādams, viņš ierausās autobusā un pievienojās pārējiem pieciem braucējiem. Sākumā zēns bija apjucis, bet, ieraugot pazīstamas sejas, kļuva priecīgs. Autobusa vadītājs paskaidroja, kurp viņi dodas.

Maikls nedroši apsēdās blakus Marijai. Abi sarunājās un priecājās par skaisto braucienu. Te pēkšņi autobuss apstājās, tajā iekāpa biļešu kontrolieris un lika uzrādīt biļeti. Maiklam, protams, biļetes nebija. Galīgi apjucis, viņš paskatījās uz Mariju, viņa to saprata, tāpēc tikai noteica, lai paskatoties kabatā. Maikls, ieraugot biļeti, bija patīkami pārsteigts.

Beidzot pienāca galamērķis. Visi izkāpa un devās pastaigā. Marija ar Maiklu, apskatot Dienvidpolu, apmaldījās tumšā rajonā, kur viņiem uzbruka negantie elfi. Viņi, bēgot no elfiem, paspēja iemukt Ziemassvētku darbnīcā, kur darbojās rūķīši. Rūķīši viņus aizveda pie Santaklausa. Marija bija ļoti priecīga, droši devās pie Ziemassvētku vecīša un apskāva to. Maikls nespēja noticēt tam, ko redzēja, tāpēc palika stāvam pie durvīm. Tikai tad, kad Ziemassvētku vecītis viņu uzrunāja, lai nebaidoties, arī Maikls sāka smaidīt.

Bērni bija izciemojušies, pienāca laiks doties mājup. Vecītis parādīja ceļu uz autobusu un uzdāvināja zvārgulīti. Iekāpuši autobusā, bērni cerēja ieraudzīt Ziemassvētku vecīti, bet viņš jau bija prom.

Autobuss lēnām tuvojās Maikla mājai. Visi bija tik priecīgi, ka negribēja, lai Maikls izkāpj. Autobuss apstājās, vadītājs lika Maiklam paskatīties uz spilgtu gaismu jeb zvaigzni, tad aizvērt acis. Maikls tā arī izdarīja. Bet, kad viņš acis atvēra, viņš atradās savā mājā, savā istabā un savā gultā.

Apjucis Maikls nokāpa pirmajā stāvā, kur atradās milzīga izrotāta egle, zem kuras atradās dāvanas. Viņam iepatikās kāda īpaša dāvana. Kad viņš to atvēra, tajā bija zvārgulītis, ko bija dāvinājis Ziemassvētku vecītis. Zvārgulītis skanēja tik klusi, ka to dzirdēt varēja tikai viņš. Tad Maikls saprata, ka tas nav bijis sapnis. Šie bija skaistākie Ziemassvētki pasaulē.

Liene Kadiķe, 17.g., Mālpils profesionālā vidusskola

DIE ÜBERRASCHENDE REISE

Es lebte einmal in einem Kanadischen Dorf ein Junge namens Michael. Der Junge war zehn Jahre alt und er glaubte nicht an den Weihnachtsmann.

Am Weihnachtsabend wollte der Junge schon schlafen gehen, da sah er durchs Fenster ein merkwürdiges grelles Licht. Die Eltern schliefen schon, der Junge zog sich schnell an und ging draußen. Nach einiger Zeit sah er einen leuchtenden Bus, der Bus hielt an seinem Haus an und wollte seine Reise zum Südpol fortsetzen. Der Bus öffnete seine Türen, und der Junge würde gefragt, ob er auch mitreisen möchte.

Er dachte nicht viel nach, stieg in den Bus und reiste zusammen mit den anderen fünf Passagieren. Am Anfang war der Junge etwas verwirrt, doch als er die bekannten Gesichter sah, wurde er wieder fröhlich. Der Busfahrer erzählte ihnen über das Reiseziel.

Michael setzte sich ungewiss neben Maria. Beide redeten und freuten sich über die schöne Reise. Plötzlich hielt der Bus, um einen Fahrkartenkontrolleur mitzunehmen. Der Fahrkartenkontrolleur fragte nach den Fahrkarten. Michael hatte aber gar keine. Verwirrt guckte er Maria an. Maria forderte Michael, die Tasche zu überprüfen. Michael war erleichtert, als er in seiner Tasche die Fahrkarte fand.

Endlich kam das Reiseziel. Alle stiegen aus und gingen spazieren. Maria und Michael wollten Südpol erkundigen, doch sie verirrten sich in einem dunklen Bezirk, wo sie von den bösen Elfen angegriffen wurden. Sie schafften es, wegzurennen, und versteckten sich in einer Weihnachtsfabrik, wo Zwerge ihre Arbeit leisteten. Die Zwerge brachten die beiden Kinder zum Santa Klaus. Maria war sehr froh, ging ohne Furcht zum Santa Klaus und umarmte ihn. Michael traute kaum seinen Augen und blieb deshalb an der Tür stehen. Nur als der Weihnachtsmann ihn anredete und sagte, dass er keine Furcht haben soll, fing Michael an, zu lächeln.

Der Besuch kam zu Ende, es war Zeit für die Kinder, wieder nach Hause zu fahren. Der Weihnachtsmann zeigte den Weg zum Bus und schenkte jedem Kind ein Glöckchen. Sie erhofften sich, den Weihnachtsmann aus dem Bus noch zu sehen, doch er war schon weg.

Der Bus näherte sich langsam dem Haus von Michael. Alle waren froh und wollten nicht, dass Michael aussteigt. Der Bus hielt an, und der Busfahrer sagte Michael, er solle auf den hellen Stern gucken und seine Augen schließen. Michael hat es auch so gemacht, aber als er die Augen öffnete, befand er sich in seinem Haus und schon im Bett.

Verwirrt ging Michael zum Ergeschoss, wo er eine Riesige Tanne mit vielen Geschenken unter der Tanne sah. Er bemerkte ein Geschenk, das ihm irgendwie am meisten gefiel. Er öffnete es, darin fand er das Glöckchen vom Weihnachtsmann. Jetzt wusste er dass es kein Traum war. Das waren für ihn die schönsten Weihnachten auf der ganzen Welt.

Liene Kadiķe, 17, Berufliche Mittelschule Mālpils

MEDALJONS

Nelielā kalnu ciematīnā dzīvoja reiz Marija.

Marijas māte nomira, kad viņai bija tikai 2 gadi. 4 gadu vecumā Marijas tēvs uzdāvināja viņai medaljonu ar viņas mātes attēlu. Kopš tās dienas Marija to nekad nenoņēma. Viņa vēlējās, lai māte vienmēr atrodas tuvāk sirdij. Ja Marija jutās nomākta, tad savas grūtības tā izstāstīja mātei.

Tagad Marijai ir 10 un šodien ir Ziemassvētku vakars. Viņa nevarēja vien sagaidīt dāvanu izsaņošanu, kā arī kopīgās lūgšanas ar tēvu pie Ziemassvētku egles. Lai novērstu Marijas domas, tēvs viņu nosūtīja spēlēt ar draugiem mežmalā, kas atradās līdzās ciematam. Ar sniegu pārklātajā laukā daudzi bērni cēla sniegavīrus. Marija jau pa gabalu lielajā jampadracī atpazīna savus draugus, kas viņu jau gaidīja. Juliāns, kas bija nedaudz pārgalvīgāks, izveidoja lielu sniega piku un meta to Marijai tieši sejā. Tā viņš Mariju un citus bērnus iesaistīja trakulīgā pikošanās kaujā. Taču viņa diemžēl nepamanīja, ka medaljona ķēde ir pārtrūkusi un tas bez skaņas nokritis sniegā. Marija varēja vēl stundām ilgi spēlēt, taču tēvs pusdienlaikā ieradās viņai pakaļ. Pēc pusdienām Marija lasīja Ziemassvētku pasaku grāmatu. Izdzirdot zvana skaņu, Marija metās dzīvojamajā istabā un apbrīvoja skaisto Ziemassvētku egli. Pēc tam, kad abi kopā ar tēvu nodziedāja "Klusa nakts", Marija vēlējās noskūpstīt mātes bildi medaljonā. Tikai tagad viņa pamanīja, ka medaljons vairs neatrodas tuvu sirdij. Marija ātri, jo ātri skrēja uz mežu, taču zemi klāja bieza sniega sega. Pēc stundām ilgas meklēšanas tēvs Mariju pierunāja nākt mājās. Mājās viņš meitu centās uzmundrināt ar dāvanām, taču tas nelīdzēja.

Gadi gāja un Marija nodibināja pati savu ģimeni. Par bēdīgajiem Ziemassvētkiem viņa jau bija aizmirsusi. Viņai laimējās arī kļūt par vecmāmiņu. Kādos Ziemassvētkos Mariju apciemoja viņas mazmeita Anna, lai ceptu piparkūkas. "Ej mežā paspēlēt un izbaudi skaisto dienu," teica Marija Annai, "es arī drīz nākšu!" Skrienot pa sniegu, Anna paklupa uz akmens, paceļot akmeni, viņa pamanīja kaut ko spīdīgu. Uzmaniģi viņa pacēla spīdīgo lietu un notīrīja no sniega un dubļiem. Tas bija brīnišķīgs. "Vecmāmiņ, skaties! Es atradu skaistu ķēdīti," viņa sacīja Marijai. Marija atpazīna medaljonu un atvēra to. Viņas mātes bilde bija lieliski saglabājusies. No aizkustinājuma Marijai pār sasārtušajiem vaigiem ritēja asaras. Viņai tā bija vislieliskākā Ziemassvētku dāvana.

Josef Fürst , 13, IBHS Poysdorf

DAS MEDAILLON

In dem kleinen Bergdorf Kleinarl lebte einst Maria.

Marias Mutter verstarb, als sie 2 Jahre alt war. So bekam Maria im Alter von 4 von ihrem Vater ein Medaillon mit einem Bild ihrer Mutter geschenkt. Seitdem legte sie es nie ab. Sie wollte ihre Mutter immer möglichst nah, am Herzen haben. Immer wenn es ihr schlecht ging, schüttete sie ihrer Mutter ihr Herz aus.

Maria war nun 10 und heute war der Heilige Abend. Sie konnte es gar nicht mehr erwarten, die Geschenke auszupacken und gemeinsam mit ihrem Vater vor dem Christbaum zu beten. Um Maria abzulenken, schickte Marias Vater sie in den ans Dorf angrenzenden Wald, um mit ihren Freunden zu spielen. Auf dem schneebedeckten Boden bauten viele Kinder Schneemänner. Maria erkannte im vielen Rummel, ihre Freunde, die schon auf sie warteten. Julian, der etwas unverschämt war, formte einen großen Schneeball und schoss Maria mitten ins Gesicht. So verwickelte er Maria und noch andere Kinder in eine wilde Schneeballschlacht. Doch leider bemerkte sie nicht, dass die Kette ihres Medaillons riss und das Medaillon lautlos in den Schnee fiel. Maria hätte noch Stunden weiterspielen können, doch ihr Vater holte sie zum Mittagessen. Nach dem Mittagessen versuchte sie die Zeit mit einem Weihnachtsmärchenbuch totzuschlagen. Plötzlich hörte sie das Läuten einer Glocke und sofort lief sie ins Wohnzimmer, wo sie einen wunderschönen Christbaum bewunderte. Nachdem ihr Vater und sie *Stille Nacht* gesungen hatten, wollte Maria ihre Mutter am Medaillon küssen. Sofort fiel ihr auf, dass das Medaillon nicht mehr an ihrem Herzen hang. So schnell sie konnte rannte sie in den Wald, doch inzwischen hatte es schon viel geschneit. Nach stundenlangen vergeblichen Suchen konnte Marias Vater sie davon überzeugen, aufzuhören. Zu Hause angekommen versuchte Marias Vater, sie mit den Geschenken aufzuheitern. Aber es nützte nichts.

So vergingen die Jahre und Maria gründete eine eigene Familie. Dieses eine Weihnachten hatte sie schon längst vergessen. Sie hatte auch das Glück Großmutter zu werden. Es war der Tag des Heiligen Abends an dem Marias Enkelin Anna zu ihr in der Früh kam, um noch Lebkuchen zu backen. „Geh in den Wald spielen und nütze den schönen Tag“, sagte Maria zu Anna, „Ich komme gleich nach!“ Als Anna im Schnee herumrannte stolperte sie über einen von Schnee bedeckten Stein. Damit kein anderer über den Stein stolpert, hob sie den Stein zur Seite und erblickte etwas Funkelndes. Sie hob es vorsichtig aus und befreite es von Schmutz und Schnee. Es war wunderschön. „Großmutter, schau! Ich habe diese schöne Kette gefunden“, rief Anna zu Maria. Maria erkannte das Medaillon sofort wieder und öffnete es. Das Bild ihrer Mutter war noch immer gut erhalten. Vor Rührung liefen Maria Tränen über ihre roten Wangen. Für sie war dies das schönste Weihnachtsgeschenk.

Josef Fürst , 13, IBHS Poysdorf

ADVENTES RŪĶĪŠI

Reiz kādā lielā, lielā mežā lielā, lielā sēne dzīvoja mazi, mazi rūķīši. Tie nebija parasti rūķīši, Viņi gluži kā pūķīši mācēja pūst uguni. Tie bija Adventes rūķīši. Viņi bija četri. Rūķīši katru gadu ar lielu nepacietību gaidīja Ziemassvētku tuvošanos, jo, Ziemassvētkus gaidot, viņi pina un pušķoja samērā lielus skuju vainagus. Šie vainagi viņiem sanāca tik labi un skaisti, ka visi viņus apskauda. Kad pienāca pirmā Advente, tad pirmais rūķītis uzkāpa uz vainaga un tur sēdēja līdz pat Ziemassvētkiem. Tā katru Adventes svētdienu uz vainaga uzkāpa cits rūķītis, līdz viņi visi četri sagaidīja Ziemassvētkus. Sēdēt uz vainaga viņiem bija liels gods. Viņi to darīja ar lielu prieku. Tad pienāca Ziemassvētki, viņi visi laimīgi dejoja un dziedāja ap vainagu. Šie svētki ir viņu mīļākie, jo tajos vienmēr visi ir priecīgi, apdāvināti un mīļi.

Marta Kalniņa, 16.g., Mālpils vidusskola

DIE ADVENTSZWERGE

In einem großen Wald, in einem großen Pilz lebten einmal kleine, kleine Zwerge. Es waren keine gewöhnlichen Zwerge, Sie könnten wie die Drachen Feuer speien. Das waren die Adventszwerge. Zusammen waren Sie vier. Die Zwerge erwarteten jedes Jahr mit großer Geduld die Weihnachtszeit, und während dieser Zeit sie bastelten und schmückten ziemlich große Tannenzweige. Diese Kränze waren so schön und gut gemacht, dass alle sie beneideten. Als der erste Adventstag kam, kletterte der erste Zwerg auf den Kranz und saß dort bis zu der Weihnachtszeit. So kam jeden Tag noch ein anderer Zwerg dazu, bis alle vier auf dem Kranz die Weihnachten erwarteten. Es war eine große Ehre, auf dem Kranz zu sitzen. Das machten sie mit größter Freude. Dann kamen schon auch die Weihnachten, und sie alle fingen, glücklich um den Kranz zu tanzen und zu singen. Dieses Fest mögen Sie am meisten, denn an Weihnachten sind immer alle fröhlich, beschenkt und lieb.

Marta Kalniņa, 16, Mittelschule Malpils

ZIEMASSVĒTKU EGLĪTES STĀSTS

Dienu pirms Ziemassvētkiem mājās tika atnesta eglīte. Mamma ar mazo Miķeli uzreiz ņēmās to izrotāt, pēc tam zem tās tika saliktas dāvanas, ko ģimenes locekļi viens otram bija sagādājuši.

Naktī uz Ziemassvētkiem mazais Miķelis devās uz virtuvi, lai ar glāzi ūdens remdētu slāpes, bet līdz virtuvei Miķelis netika, jo, ejot garām viesistabai, puika ieraudzīja eglīti, kas bija atdzīvojusies. "Nāc mazais piesēdi. Es tev pastāstīšu kādu stāstu," eglīte aicināja. Miķelim nebija divreiz jāsaka, un pēc mirkļa viņš jau sēdēja blakus eglītei. „Reiz šo stāstu man stāstīja kāds putns, kas bija bijis kādā zemē tālu prom no šejienes,” eglīte iesāka savu stāstu. „Dzīvoja kāda meitene, viņa bija bārene un dzīvoja kādā mazā būdiņā, kur kādreiz bija dzīvojuši ar vecmāmiņu. Vecmāmiņa viņai bija mirusi, tāpēc meitene tagad dzīvoja viena pati. Drēbes viņai bija vecas un nobružātas, bet sirds skaidra kā kristāls.

Meitene negāja skolā. Dienas viņa pavadīja, pārdodot savu zīmējumus. Viņa mīlēja zīmēt, un tas arī viņai ļoti labi padevās. Zīmējumi bija ļoti skaisti, tie visi vienmēr tika nopirkti. Kādā aukstā dienā meitene stāvēja tirgū un pārdeva savus zīmējumus. To bija vairāk kā parasti, jo tuvojās Ziemassvētki, un meitene vēlējās nopirkt eglīti, lai arī savā būdiņā ienestu kaut nelielu svētku noskaņu.

Garām gāja zēns. Viņš apstājās un ilgi apskatīja kādu zīmējumu, bet, uzzinājis, cik tas maksā, zēns nokāra galvu un lēnām devās prom. Meitene ilgi nedomāja, paņēma zīmējumu un uzdāvināja to zēnam, kaut arī tas nozīmēja, ka eglīti viņa nevarēs nopirkt.

Vakarā meitene devās uz savu būdiņu, lai izgulētos un nākošajā dienā atkal dotos pārdot savu zīmējumus. Meiteni pie būdiņas durvīm gaidīja pārsteigums. Tur stāvēja maza kupla eglīte. To bija atstājis zēns, jo meitene zināja, ka viņš tās pārdod.

Meitene ieguva to, ko vēlējās, par savu labo sirdi." Māmiņa no rīta atrada Miķeli, guļam blakus eglītei.

Inese Andersone, 15 g., Sidgundas pamatskola

ERZÄHLUNG DES TANNENBAUMES

Am Tag vor Weihnachten wurde ein Tannenbaum nach Hause gebracht. Gleich begann die Mutter gemeinsam mit dem kleinen Michel den Tannenbaum zu schmücken, danach legte sie darunter Geschenke, die die Familienmitglieder füreinander besorgt hatten.

In der Nacht vor Weihnachten begab sich der kleine Michel zur Küche, um mit einem Glas Wasser Durst zu stillen, doch er kam nicht bis zur Küche, weil, als er ans Wohnzimmer vorbeiging, erblickte der Junge, dass der Tannenbaum sich belebt hat. „Komm, Kleiner, setz dich nieder. Ich erzähle dir eine Geschichte,“ lockte der Tannenbaum. Er brauchte es nicht zweimal sagen, und in einem Augenblick saß Michel schon neben dem Tannenbaum.

„Einst erzählte mir diese Geschichte ein Vogel, der in einem Land weit von hier gewesen war,“ begann der Tannenbaum seine Erzählung. „Es lebte ein Mädchen, sie war Waise und wohnte in einem kleinen Hüttchen, in dem sie mal mit ihrer Großmutter gewohnt hatte. Ihre Großmutter war verstorben, deshalb wohnte das Mädchen jetzt allein. Ihre Kleidung war alt und abgeschabt, aber das Herz – klar wie ein Kristall.

Das Mädchen besuchte die Schule nicht. Sie verbrachte die Tage, indem ihre Zeichnungen verkaufte. Sie zeichnete gern, und das gelang ihr auch sehr gut. Die Zeichnungen waren sehr schön, alle wurden immer gekauft.

An einem kalten Tag stand das Mädchen auf dem Markt und verkaufte ihre Zeichnungen. Sie hatte mehr Zeichnungen als sonst, weil Weihnachten kamen, und das Mädchen möchte einen Tannenbaum kaufen, um ein wenig festliche Stimmung in ihre Hütte selbst zu bringen.

Es ging ein Junge vorbei. Er hielt an und betrachtete lange eine Zeichnung, aber als

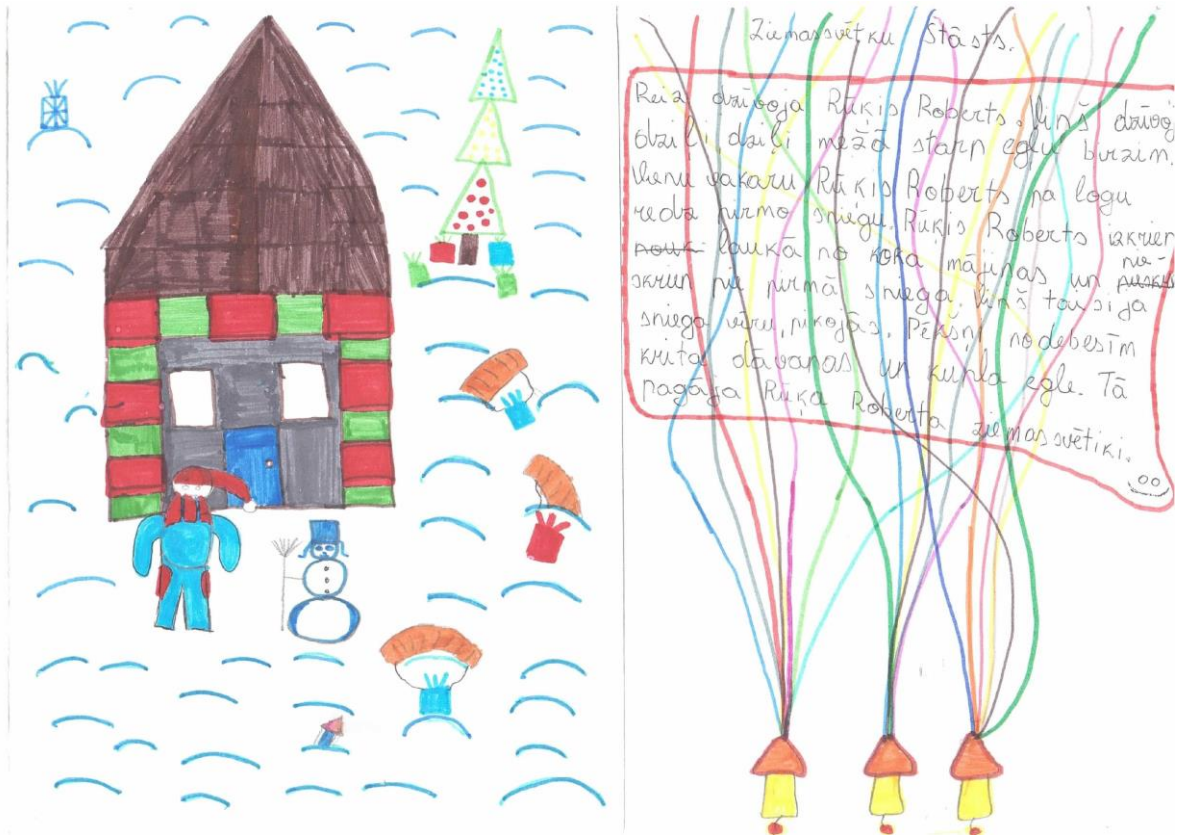
erfuhr, wieviel das kostet, ließ er den Kopf hängen und ging langsam weg. Das Mädchen überlegte nicht, sie nahm die Zeichnung und schenkte einfach dem Jungen, obwohl das bedeutete, dass sie jetzt keinen Tannenbaum kaufen kann.

Am Abend ging das Mädchen zu ihrer Hütte, um sich auszuschlafen und am nächsten Tag wieder ihre Zeichnungen zu verkaufen. An der Tür der Hütte wartete eine Überraschung auf das Mädchen. Dort stand ein kleines, buschiges Tannenbäumchen. Den Tannenbaum hatte der Junge gelassen, weil das Mädchen wusste, dass er diese verkaufte.

Das Mädchen bekam das Gewünschte für ihr gutes Herz.“

Am Morgen fand die Mutti ihren Michel neben dem Tannenbaum schlafend.

Inese Andersone, 15g, Grundschule Sidgunda

ZIEMASSVĒTKI BEZ AMĒLIJAS

Tuvojās Ziemassvētki un visi priecājās, izņemot Klāru. Klāra ir bēdīga, jo viņas mazā māsa Amēlija nesen nomira. Klāra nespēj iedomāties Ziemassvētkus bez Amēlijas, kura netika galā ar smago slimību. Klāras vecākiem tas ir ļoti smags laiks, tāpēc Klāra bieži dzīvojas pie omītes, kas vienmēr priecājas par Klāras apciemojumu.

23. decembrī Klāra pārnakšņoja pie Omītes un naktī nosapņoja dīvainu sapni. Sapnī ir 17. novembris, diena, kurā nomira Amēlija. Klāra skrien ar Amēliju pa Ziemassvētku tirgu. Tajā var nopirkt dažādas skaistas lietas. Kad viņas atrodas mierīgākā vietā Ziemassvētku tirgū, no kādas aizslēgtas tirgus būdiņas atskan trokšņi. Viņas nolemj apskatīties, kas izraisa šos trokšņus.

Uzmanīgi Amēlija atver būdiņas durvis. Telpas vidū atrodas trepes. Klusām viņas lavās pa trepēm uz leju un nonāk lielā telpā. Telpā visapkārt ir milzīgas mašīnas, kas ražo miljoniem dāvanu vai arī iesaiņo tās. Klārai un Amēlijai nav laika apbrīnot, jo kāds no daudzajiem eņģeļiem, kas strādā šajā istabā, sāk viņām tuvoties. Eņģelis ar brūnajām acīm un brūnajiem, lokainajiem matiņiem viņus laipni uzlūko un uzrunā: "Sveiki, es jūs jau gaidīju. Tu esi Amēlija un tu droši vien esi Klāra, Amēlijas vecākā māsa. Vai ne tā? Nāciet, es jūs aizvedīšu pie Kristus bērniņa." Abas izbrīnā viena otru uzlūko un seko mazajam eņģelim.

Eņģelis abas ved cauri darbnīcai līdz durvīm ar uzrakstu "Birojs". Eņģelis pieklaivē pie durvīm un aiz durvīm atskan balss: "Nāciet vien iekšā, tieši tagad man ir brīvs brīdis." Ienākot telpā, viņas sagaida eņģelis ar lieliem, baltiem spārniem, gariem, blondiem, lokainiem matiņiem un spīdošām, zilām acīm, kas laipni viņām uzsmaida un uzsāk sarunu: "Ak, mazā Amēlija un viņas māsa, sēdieties!" Amēlija neuzdrošinās runāt, taču pārvar bailes un jautā spīdošajam eņģelim: "Kā tu zini manu vārdu?" "Es taču esmu Kristus bērns, es zinu visu," smaidot atbild eņģelis, ņemot no rakstāmgalda atvilktnes ārā lielu zelta grāmatu. "Taču bez savas grāmatas man rastos problēmas," viņš piebilst un atver 1234. grāmatas lappusi. "2011. gada 23. decembrī mazā meitene Amēlija lielās māsas Klāras pavadībā dosies uz Ziemassvētku fabriku, lai kļūtu par eņģeli," viņš nolasa no grāmatas. "To es nesaprotu," Klāra apjukusi atbild. Kristus bērniņš lūdz mazajam eņģelim visu Klārai izskaidrot. Mazais eņģelis Klārai paskaidro: "Tava māsa ir smagi slima un viņai būs labāk, ja viņa nāks pie mums. Amēlija savā īsajā mūžā vienmēr bija paklausīga, tāpēc viņa var kļūt par Kristus bērniņa palīgu." "Nē, Amēlija nāks ar mani atpakaļ uz mājām," protestē Klāra. Tad istabā atpakaļ ienāk Kristus bērniņš un saka Klārai: "Mans bērns, tas nav iespējams. Amēlijai šeit patiks." Klāra domā: "Jo ātrāk es tikšu no šejienes prom, jo ātrāk Amēlija būs pie manis atpakaļ." Viņa pielec kājās un, cik vien ātri iespējams, skrien ārā. Taču, nokļuvusi atkal uz ielas, viņa Amēliju vairs neredz, tikai Omīte tirgus otrā galā sauc: "Klāra, celies!"

Klāra pamostas, Omīte sēž uz viņas gultas malas, norūpējusies uz viņu noskatās un jautā: "Slikti gulēji, mīļum?" Klāra pamāj ar galvu un sāk raudāt. Omīte viņu saņem aiz rokas un uzmundrina tā, it kā viņa zinātu par ko Klāra sapņojusi: "Ak, Klāra, nebēdājies par Amēliju, viņa tagad ir kopā ar zvaigznēm un palīdz Kristus bērniņam. Arī tad, ja viņas nav ar mums kopā, mūsu sirdīs viņa turpinās dzīvot." Pēc šiem nomierinošajiem vārdiem Klāra viegli var iemigt.

Nākamā dienā Amēlijas vieta pie brokastu galda ir tukša, taču Klāra vairs nav bēdīga, viņa priecājas par to, ka Amēlija ir Kristus bērniņa palīgs. Laiks no brokastīm līdz vakaram paiet nemanot.

Kad visa Klāras ģimene savācas pie Ziemassvētku galda un dzied "Klusa nakts, Svēta nakts", Klāra iedomājas, ka divi skaisti eņģeļi noskatās uz viņiem un dzied līdzī. Viens no tiem izskatās kā Kristus bērniņš viņas sapnī un otrs ir Amēlija. Eņģelis, kas līdzinās Amēlijai, nosūta Klārai gaisa skūpstu, bet otrs smaidot pamirkšķina ar aci. Pirms abi eņģeļi aizlido un sākas dāvanu izsaiņošana, Klāra abiem laimīgi pamirkšķina ar aci.

WEIHNACHTEN OHNE AMELY

Bald ist Weihnachten und alle freuen sich darauf, alle außer Klara. Klara ist traurig, weil ihre kleine Schwester Amely vor kurzem gestorben ist. Klara kann sich Weihnachten ohne Amely einfach nicht vorstellen, aber sie hat die schwere Krankheit nicht überlebt. Für Klaras Eltern ist das eine sehr schwere Zeit, deshalb ist Klara sehr oft bei Oma, die freut sich immer sehr wenn Klara kommt.

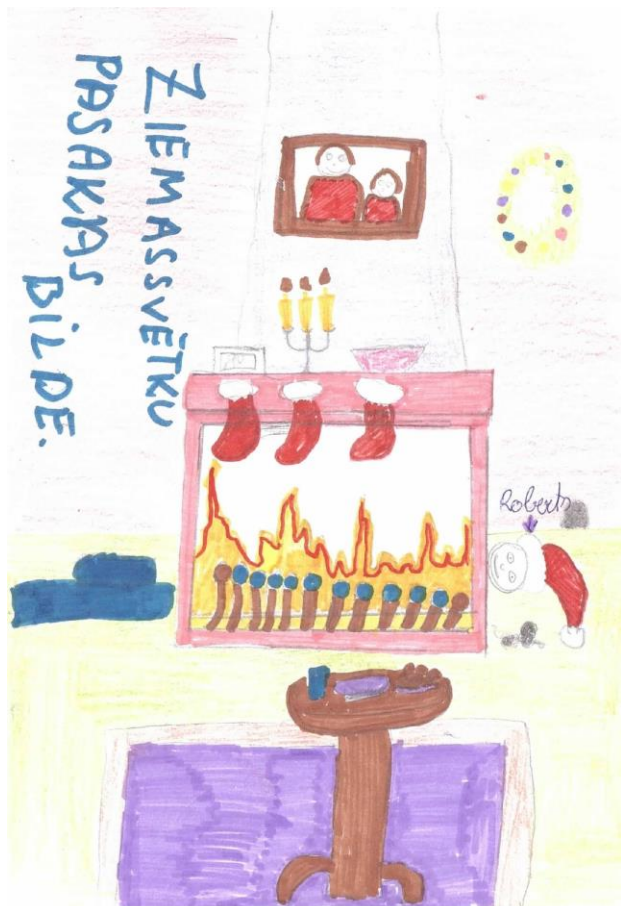
Als Klara am 23. Dezember bei ihrer Oma übernachtet, hat sie einen merkwürdigen Traum. In den Traum ist der 17. November, der Tag an dem Amely gestorben ist. Klara schlendert mit Amely durch einen Weihnachtsmarkt. Dort gibt es viele wunderschöne Sachen zu kaufen. Als sie an einer ruhigeren Stelle des Weihnachtsmarktes sind hören sie aus einem geschlossenen Stand laute Geräusche. Sie beschließen, nachzuschauen was die Geräusche verursacht.

Vorsichtig öffnet Amely die Tür des Standes. In der Mitte des Raumes befindet sich eine Treppe. Leise schleichen sich die beiden nach unten, dort stehen sie auf einmal in einen riesen großen Raum. In dem Raum befinden sich viele Maschinen, die damit beschäftigt sind, Millionen von Geschenken herzustellen, zusammenzubauen oder einzupacken. Klara und Amely haben kaum Zeit zu staunen, denn einer der kleinen Engel die im Raum herum schwirren und ebenfalls arbeiten, kommt auf sie zu. Der Engel mit braunen Augen und braunen Locken schaut sie nett an und begrüßt sie mit sanfter Stimme: „Hallo, ich habe euch schon erwartet. Du bist Amely und du musst Klara sein, Amelys ältere Schwester, nicht wahr? Kommt mit ich bringe euch zum Christkind.“ Die beiden schauen sich erstaunt an und folgen dem kleinen Engel.

Dieser führt sie quer durch die Werkstätte bis zu einer Tür mit der Aufschrift: Büro. Der Engel klopft an die Tür und von innen kommt helle Stimme die sagt: „Kommt herein, ich habe gerade Zeit“. Als sie den Raum betreten sehen sie einen Engel mit großen weißen Flügeln, langen blonden Locken und strahlend blauen Augen, der sie freundlich anlächelt und meint: „Ah, die kleine Amely und ihre Schwester, setzt euch.“ Amely traut sich kaum ein Wort zu sagen, doch dann überwindet sie sich und fragt den glitzernden Engel: „Woher kennst du meinen Namen?“, „Ich bin das Christkind, ich weiß alles.“, antwortet der Engel lächelnd während er ein großes goldenes Buch aus einer Schreibtischlade holt. „Aber ohne mein Buch wäre ich aufgeschmissen“, fügt das Christkind hinzu und schlägt Seite 1234 von dem Buch auf. „Am 23. Dezember 2011 wird ein kleines Mädchen Namens Amely mit ihrer großen Schwester in die Weihnachtsfabrik kommen um ein Engel zu werden“, liest das Christkind daraus vor. „Das verstehe ich nicht“, meint Klara verwirrt. Das Christkind bittet den kleinen Engel der die beiden hergebracht hat Klara aufzuklären. Bevor Klara etwas einwenden kann, verschwindet das Christkind mit Amely in einen Hinterraum. Der kleine Engel erklärt Klara: „Deine Schwester ist schwer krank und es wird ihr besser gehen wenn sie zu uns kommt. Amely war immer brav in ihren kurzen Leben, deshalb wird sie jetzt Helferin des Christkinds.“ „Aber Amely kommt wieder mit mir nachhause.“, protestiert Klara. Da kommt das Christkind wieder in den Raum und meint: „Das geht nicht, mein Kind, Amely wird es hier gefallen. Klara denkt: „Umso schneller ich wieder draußen bin, umso schneller habe ich Amely wieder.“ Und schon springt sie auf und läuft so schnell sie kann nach draußen. Doch draußen angekommen sieht sie keine Amely, sondern nur Oma die ganz am Anfang des Weihnachtsmarktes steht und ruft: „Klara, wach auf!“

Und als Klara aufwacht, sitzt Oma auf ihrer Bettkante, schaut sie besorgt an und fragt: „Na, schlecht geträumt, mein Schatz?“. Klara nickt und fängt an zu weinen. Da nimmt Oma sie in den Arm und tröstet sie, als würde sie genau wissen wovon Klara geträumt hat: „Ach Klara, sei nicht traurig wegen Amely, sie ist jetzt oben bei den Sternen und ist eine Helferin des Christkinds. Auch wenn sie nicht mehr da ist.“

Jasmin Schmidt, 13, IBHS Poysdorf

Ziemassvētku pasaka

Reiz kādā ziemassvētku vakarā puika vārdā Raitis satika ziemassvētku rūķi. Rūķis vārdā Roberts cēdva piparkūku un osveicināja.

Raitim ēpatikās ziemassvētku un uz nākošajām ziemassvētkiem Raitis sagatavoja pānu un piparkūkas un sveicēni.

Raita tētis Ričards nolūnījās un jautāja kas viņam lieš ka lūk piparkūkas un pānu pē kamīna. Raitis pastāstīja tētīm par rūķi Robertu. Bet tētis nenūteceja.

No ūta Ričards skatās piparkūku nau pāna nau mamai Santaī prasīja vai viņa čabzēra pānu ar piparkūkām.

Santa nolūnījās kāds pāms kādas piparkūkas? Bet moīšais rūķītis Roberts skatījās vānī mazīš bet nesēdzams Roberts.

Ērika Ščeglova.

WEIHNACHSTMÄRCHEN

An einen schonen Weihnachtsmorgen traf ein Junge namens Raitis den Weihnachtszwerg. Der Zwerg namens Robert gab ihm Lebkuchen und begrüßte ihn.

Raitis fing an, Weihnachten zu mögen, und auf die nächsten Weinachten hat er sich so richtig vorbereitet - er hatte Lebkuchen, Milch und eine Begrüßung. Richard, der Vater von Raitis, staunte und fragte ihn, was mit ihm los sei, dass er Lebkuchen und Milch an dem Kamin stellt. Raitis erzählte über den Zwerg Robert, doch der Vater glaubte ihm nicht. Am morgen sah Richard, dass die Lebkuchen aufgegessen sind und die Milch ausgetrunken, da fragte er Santa, Mutter von Raitis, ob sie es war. Santa wunderte sich, dass jemand die Milch ausgetrunken und die Lebkuchen aufgegessen hatte. Doch der kleine Zwerg Robert war ein flinker und unsichtbarer.

Ērika Ščeglova, 13, Internatgrundschule Mālpils

ZIEMASSVĒTKU SVEICIENI

Dzīvoja reiz meitene. Viņai nebija ne īstās mātes, ne īstā tēva. Viņi vairākus gadus atpakaļ tieši Ziemassvētkos bija gājuši bojā. Tā nu Anna, tā sauca meiteni, dzīvoja pie krustvecākiem. Annai nekā netrūka, bija viss, ko jebkurš bērns viņas vecumā varēja vēlēties, jo krustvecākiem naudas netrūka. Trūka vienīgi mīlestība un sirds siltums, jo krustvecāki bija biznesa un karjeras cilvēki - mūžīgi aizņemti un pārņemti ar darba problēmām.

Bija jau decembra sākums, straujiem soļiem tuvojās Ziemassvētki. Annai bija divi sapņi. Pirmais- lai Ziemassvētkos viņi visi beidzot būtu kopā, sēdētu pie eglītes, ēstu dāvanās atrastos saldumus. Dārgas dāvanas meitene nealka, galvenais būt kopā. Otrs viņas sapnis nebija piepildāms- kopš vecāku nāves viņa ļoti vēlējās redzēt polārblāzmu.

Kāpēc sapnis bija nepiepildāms? Šajos platuma grādos polārblāzmas nav redzamas.

Nedēļu pirms Ziemassvētkiem Anna ar krustvecākiem pušķoja eglīti, Annas sapnis bija piepildīts. Krustvecāki meiteni iepriecināja ar vēsti, ka Ziemassvētku vakarā nedomās par darbiem un visi būs kopā. Bet Anna tik ļoti gribēja ieraudzīt polārblāzmu. Par to domājot, viņa naktīs nevarēja aizmigt.

Beidzot pienāca ilgi gaidītais Ziemassvētku vakars. Ārā putināja sniegs, bet visa ģimene sēdēja pie kamīna, ēda svētku vakariņas un izsaiņoja dāvanas. Anna krustmātei uzdāvināja lielu, baltu sveci, novēlot, lai mazā sveces liesmiņa to silda mūžīgi. Krusttēvs saņēma pašgatavotu groziņu, bet meitene tika bagātīgi apdāvināta-jaunas lelles, kleita, matu rotas, zābaciņi un pat mētelītis, kas viņai veikala skatlogā bija tik ļoti iepatīcies. Tomēr līdz pilnai laimei Annai kaut kā trūka...

Pienāca laiks doties gulēt. Anna palīda zem segas, taču miegs nenāca. Pagāja kāds laiciņš, bet meitene joprojām negulēja un raudzījās tumsā. Te pēkšņi no loga atspīdēja dīvainā gaisma. Meitene piegāja pie loga un ieraudzīja.. Tā bija polārblāzma. Neticēdama savām acīm, viņa izskrēja pagalmā. Tā tiešām bija polārblāzma. Anna apgūlās sniegā un apņēmas necelties augšā, iekams tā nepazudīs. Viņas sirds dejoja līksmībā un gaviļēja priekā.

Polārblāzma bija Annai kā sveiciens no māmiņas un reizē - tik ļoti cerētais un piepildītais brīnums. Annas sirds pukstēja mīlestībā. Māmiņa Annai deva tik gaidīto velti.

Nespēdami Annu atrast, krustvecāki izgāja pagalmā un atrada meiteni sniegā nosalušu.

Kristīne Nosireva, 17.g., Mālpils profesionālā vidusskola

WEIHNACHTSGRÜBE

Es lebte einmal ein Mädchen. Es hatte keine Mutter und keinen Vater. Viele Jahre zurück gingen sie an Weihnachten um ihr Leben. So lebte das Mädchen namens Anna bei ihren Paten. Anna hatte alles, was ein Kind sich nur wünschen kann, denn die Paten hatten genügend Geld. Es fehlte nur an der Liebe und Seeligkeit, weil die Pateneltern Business-Leute waren – immer beschäftigt und mit Arbeitsproblemen belastet.

Es war schon Anfang Dezember, bald kämen auch die Weinachten. Anna hatte zwei Träume. Als erstes wollte sie mit allen am Weinachten zusammen essen und bei der Tanne zu sitzen, danach würde sie gerne mit ihnen auch die geschenkten Süßigkeiten essen. Sie wollte keine teureren Geschenke, nur zusammen sein. Der andere Traum war unerfüllbar. Seit ihre Eltern gestorben waren, wollte sie Polarlichter sehen. Warum unerfüllbar? Weil man in diesen Breitengraden keine Polarlichter sieht.

Eine Woche vor den Weihnachten schmückte Anna mit ihren Pateneltern die Tanne. Annas Traum war erfüllt. Die Pateneltern hatten eine freudige Nachricht – an Weihnachten werden sie über keine Arbeit denken und alle sie werden zusammen sein. Aber trotzdem wollte Anna Polarlichter sehen. Nachts quälte sie dieser Gedanke und sie konnte nicht schlafen.

Endlich kam der lange erwünschte Weihnachtsabend. Draußen tobte ein Schneesturm, aber die ganze Familie saß am Kamin, sie aßen zu Abend und packten ihre Geschenke aus. Anna schenkte ihrer Patin eine große weiße Kerze und wünschte ihr, dass die Flamme der Kerze sie immer wärmen würde. Der Pate bekam einen handgemachten Korb, aber das Mädchen bekam viele Geschenke: ein Kleid, Haarschmuck, Stiefel und sogar den Mantel, der ihr ganz gut gefiel und den sie in einem Schaufenster bemerkt hatte. Doch um sich ganz glücklich zu füllen, fehlte noch etwas...

Bald kam die Schlafenszeit. Anna ging ins Bett, doch sie konnte nicht einschlafen. Auch nach einer Weile konnte sie nicht schlafen und schaute in die Dunkelheit. Plötzlich sah sie am Fenster ein merkwürdiges Licht. Das Mädchen ging ans Fenster und schaute draußen. Es waren Polarlichter. Sie konnte es nicht glauben und rannte ins Hof. Ja, das waren Polarlichter. Anna legte sich in den Schnee und wollte nicht aufstehen, bis die Polarlichter verschwanden. Ihr Herz klopfte ganz aufgeregt und auch von der Freude.

Polarlichter waren für Anna wie ein Geschenk ihrer Mutter und auch ihr so lange

ersehtes und erfülltes Wunder. Annas Herz klopfte in Liebe. Mutter schenkte ihr das lange ersehnte Geschenk.

Als die Pateneltern ihre Tochter nicht finden konnten, gingen sie auf den Hof und fanden sie erfroren.

Kristīne Nosireva, 17, Berufliche Mittelschule Mālpils

ADVENTES TIRGUS APMEKLĒJUMS

Drīz tas brīdis būs pienācis! Tikai dažas dienas līdz svētkiem. Katru gadu mēs - mans tētis, mana mamma un lielā māsa Hanna, pēdējā adventes svētdienā apmeklējam adventes tirgu. Tā arī šogad. Es nevarēju vien sagaidīt. Jau iedomājoties ceptos ābolus, burvīgo Ziemassvētku tējas smaržu un daudzās piparkūkas, man mutē saskrien siekalas. Un ja nu vēl snieg?

Taču visvairāk es priecājos par mūsu kopīgo pasākumu un iespēju skaisti sagaidīt Ziemassvētkus. Ko mums šogad atnesīs Kristus bērniņš? Mana vecākā māsa Hanna un es jau uzrakstījām Kristus bērniņam vēstuli! Es vēlējos lielu Ziemassvētku egli ar daudzām gaismiņām un piparkūkām.

Lūk arī jau sauc mamma: "Nāciet, Tina un Hanna! Mēs braucam!" - un izbrauciens var sākties. Mana sirds skaļi pukstēja, es biju uztraukusies, kā gan šogad viss norisināsies?

Ieraugot apgaismoto Ziemassvētku tirgu, es no prieka staroju! Tik daudz gaismas, mūzikas, saldā svaigo kastaņu smarža, daudzie cepumi! "Šodien mēs visi paliksim kopā un sadosimies rokās, lai viens otru nepazaudētu!", laipni sacīja māmiņa! "Jā, jā!", un jau atkal es iegrimu pārdomās. Tā mēs gājām no viena tirgus galdiņa pie nākamā. Bija samērā auksts. "Mamma, vai drīkstu tēju?" Kā tā smaržoja! Un varēja arī sasildīt rokas. Ar katru nākamo tējas malciņu es apzinājos Ziemassvētku būtību. Pēkšņi es pamanīju raudošu meitenīti. "Vai viņa kādu meklē? Kāpēc gan viņa raud?" es pie sevis jautāju un steidzos tuvāk. "Kāpēc tu raudi?" "Es pazaudēju tēvu un nevaru viņu atrast," viņa šņukstot atbildēja. Tēvs steidzās un viņam nebija pacietības, taču viņa gribēja tikai paskatīties mantiņas pie viena no tirgus galdiņiem un tēvs jau bija aizsteidzies pa

priekšu. Viņa vēl joprojām raudāja, tādēļ es viņai iedevu savu tēju. Izbrīna pilnām acīm viņa paņēma savās rokās krūzīti, it kā jautājot – vai tiešām es drīkstu dzert? "Ņem un dzer, noteikti esi izslāpusi un varēsi arī sasildīties! Tas nāks tev par labu." Meitenīte pārstāja raudāt un viņas acis iemirdzējās. Man sirdī radās sajūta, it kā Ziemassvētki jau būtu tagad, es kādam varēju sagādāt prieku un tikai ar Ziemassvētku tēju. Mani nepameta sajūta, ka Kristus bērniņš mani apdāvinās. Mani arī apdāvināja! Raudošā meitene kļuva priecīga.

Šajā dienā no adventes tirgus es mājās pārrados ļoti laimīga.

Julia Janner, 10, IBHS Poysdorf

DER BESUCH AM ADVENTMARKT

Bald war es soweit! Nur noch wenige Tage trennten uns vor dem Fest. Jedes Jahr besuchten wir, mein Papa, meine Mama und meine größere Schwester Hanna und ich am letzten Adventsamstag einen Adventmarkt. So euch heuer wieder. Ich konnte es kaum erwarten. Wenn ich schon daran dachte, an den Duft der gebratenen Äpfel, an den herrlichen Weihnachtstee, die vielen Lebkuchen, mir rann das Wasser im Mund zusammen, vielleicht schneit es sogar?

Aber vor allem freute ich mich, dass wir gemeinsam etwas Unternehmen und die Vorfreude auf das Weihnachtsfest schon genießen können. Was wird uns das Christkind heuer bringen? Meine größere Schwester Hanna und ich hatten auch schon einen Brief an das Christkind geschrieben! Ich wünschte mir nur einen großen Christbaum mit vielen Lichtern und Lebkuchen drauf.

Da rief auch schon Mami: „Kommt runter Tina und Hanna! Wir fahren!“ und los ging es. Mein Herz klopfte richtig laut, ich war ganz aufgeregt, denn wie wird es heuer werden?

Als ich den beleuchteten Weihnachtsmarkt sah, strahlte ich vor Glück! So viele Lichter, die Musik, der süße Duft von den frischen Maronis, die vielen Kekse! „Wir bleiben heute schön zusammen und geben uns brav die Hände, damit wir uns nicht verlieren!“, sagte meine Mami höflich! „Ja, ja!“ Und schon war ich wieder in meine Gedanken versunken. So schlenderten wir von einem Stand zum anderen. Es war schon ziemlich kalt. „Mami, darf ich einen Tee haben?“ Wie der roch! Und meine Hände konnte ich mir wieder aufwärmen. Mit jedem Schlückchen Tee, wurde mir das Weihnachtsfest bewusster. Auf einmal, sah ich ein kleines Mädchen alleine stehen, welches bitterlich weinte. „Sucht es jemandem, warum weint es?“ fragte ich mich und schon eilte ich zu ihr hin. „Warum weinst du?“ „Ich habe meinen Papi verloren und nicht mehr gefunden“, schluchzte es bitterlich. Papi hatte es eilig und keine Geduld, doch sie wollte sich nur an einem Stand ein Spielzeug ansehen und schon war er weg. Sie konnte noch immer nicht mit dem Weinen aufhören. Da gab ich ihr meinen Tee zum Trinken. Sie nahm das Heferl fragend und mit großen Augen in ihre Hände, als würde sie mich fragen, darf ich wirklich trinken?. „Nimm und trink davon, du hast sicher Durst und du kannst dich auch daran wärmen! Das tut dir gut.“ Da war das Weinen weg und ihre Augen begannen zu glänzen. Für mich war es ein Gefühl, als wäre jetzt Weihnachten, ich konnte jemandem eine Freude bereiten und dies nur mit einem Weihnachtstee. Mir wurde so richtig warm ums Herz, so als würde ich jetzt vom Christkind beschenkt werden. Ich wurde ja auch beschenkt! Ich konnte das weinende, traurige Mädchen in ein fröhliches Kind verwandeln. Glücklicherweise fuhr ich an diesem Tag vom Adventmarkt nach Hause.

Julia Janner, 10, IBHS Poysdorf

KĀ KRISTUS BĒRNIŅŠ DEVĀS PIE KRAMPUSA (VELNIŅA)

Kā jau katru gadu uz Ziemassvētkiem, Kristus bērniņam bija jāizdala bērniem dāvanas lielajos svētkos. Taču ceļš līdz zemei bija ļoti tāls, jo Kristus bērniņam vispirms bija jādodas pie svētā Nikolausa.

Nikolausam bija liela dāvanu fabrika, kurā strādā daudzi elfi un ražo bērniem dāvanas.

Taču vecais vīrs ar garo bārdu šogad

dāvanas nevarēja sagādāt.

Kristus bērniņš izbijies jautāja: "Kāpēc tev nav dāvanas bērniem?"

Viņš atbildēja: "Velniņš Krampuss visas dāvanas ir nozadzis, jo šogad neesot neviena paklausīga bērna. Visas dāvanas viņš aizveda uz savu ledus pili. Es tev varu iedot Rūdolfu, vienu no saviem briežiem, kas tevi aizvedīs līdz viņa pilij."

Debešķīgā būtne pieņēma briedi un kopā tie devās uz pili. Pēc vairākām stundām, kuras tie pavadīja ceļā, nākamajā ciemā tiem nācās apstāties, jo bija auksts. Ciematā viņi sastapa vecu sievu. Tā bija veca, maza ragana, kas, protams, bija par Kristus bērniņu un briedi daudz dzirdējusi. Viņa abiem teica: " Vai varu jums piedāvāt tēju, pirms atsākat grūto ceļu?" "Mēs priecājamies un labprāt pieņemam tavu piedāvājumu, " atbildēja abi ceļotāji.

Ragana abiem paskaidroja, kā viņi var nokļūt pie Krampusa. Viņam ļoti garšojot marmelāde un viņš darīs visu, lai tikai to dabūtu, iespējams, atdos pat bērnu dāvanas. Ragana iedeva recepti, ja ar līdzīgi iedoto marmelādi gadījumā nepietiek. Kristus bērniņš pateicās raganai un abi ar briedi devās ceļā. Pie pils viņi piedāvāja Krampusam garšīgo marmelādi. Viņš nevarēja, protams, atturēties un atdeva bērnu dāvanas. Taču viņiem bija jāatstāj arī marmelādes recepte. Abi ar briedi ātri aizlidoja uz zemi, lai izdalītu bērniem dāvanas.

Ragana saņēma īpašu vietu debesīs, jo bez receptes viņi Krampusu nespētu pierunāt.

Beidzot visi varēja svinēt Ziemassvētkus. Un ja viņi nav nomiruši, tad svin vēl šobaltdien.

Johannes Bohm, 10, IBHS Poysdorf

WIE DAS CHRISTKIND ZUM KRAMPUS KAM

Wie jedes Jahr zu Weihnachten musste das Christkind die Geschenke für das große Fest verteilen. Aber der Weg zur Erde war sehr weit, weil das Christkind erst zum Nikolaus musste.

Der Nikolaus hatte nämlich eine Geschenksfabrik, in der viele Wichtelmänner arbeiteten und die Geschenke für die Kinder herrichteten. Doch der alte Mann mit dem weißen Bart hatte keine Geschenke. Da fragte das Christkind erschrocken: "Warum hast du keine Pakete für die Kinder?"

Er antwortete: „Der Krampus hat alle Geschenke gestohlen, weil er meinte, es gäbe keine braven Kinder mehr. Er hat alles zu seinem Eisschloss gebracht. „Ich kann dir Rudi, eines meiner Rentiere zur Verfügung stellen, er wird dich zum Schloss des Krampus bringen, sagte der Nikolaus." Das himmlische Wesen nahm das Rentier und gemeinsam ritten sie los. Als die beiden schon viele Stunden unterwegs waren, mussten sie beim nächsten Dorf anhalten, da ihnen schon kalt war. Dorf trafen sie eine alte Frau. Es war eine alte, kleine Hexe, die natürlich schon viel vom Christkind und Rudi, dem treuen Rentier, gehört hatte.

Sie sagte zu den beiden: „Darf ich euch nach der anstrengenden Reise zu einer

Tasse Tee einladen?" Wir freuen uns und nehmen dein Angebot gerne an, sagten die zwei Reisenden."

Die Hexe erklärte Ihnen, wie sie den Krampus erreichen könnten. Der liebte nämlich Marmelade und dafür würde er alles geben, wahrscheinlich auch die Geschenke der Kinder. Die Hexe gab den beiden das Rezept auch mit, falls die Marmelade nicht genug war.

Das Christkind dankte der Hexe noch und dann ritten die beiden weiter. Beim Eisschloss angelangt, boten sie den Krampus die köstliche Mannelade an. Der konnte natürlich nicht widerstehen, und gab die Pakete dem Christkind. Aber als Gegenleistung mussten sie ihm das Rezept der Mannelade überlassen. Schnell flogen die zwei auf die Erde und verteilten noch rechtzeitig die Geschenke an die braven Kinder.

Die Hexe bekam einen besonderen Platz im Himmel, den ohne das Rezept, hätte der Krampus sich nicht überreden lassen.

Endlich konnten alle Weihnachten feiern. Und wenn sie nicht gestorben sind dann feiern sie noch immer.

Johannes Bohm, 10, IBHS Poysdorf

DZIRKSTELĪTE

Kādā Ziemassvētku ciema eglīšu audzētavā dzīvoja eglīte, kuru sauca par Dzirkstelīti, jo viņā vienmēr dzirkstīja prieks. Vienīgais, par ko eglīte bēdājās, bija Ziemassvētku laiks, jo šajā laikā eglītes nocirta un veda uz dažādām mājām.

Kad eglītei bija jau 8 gadi, viņa bija izaugusi jau pietiekami liela, lai to varētu izmantot par Ziemassvētku eglī. Egles, kuras par tām kļuva, bija priecīgas, jo zināja, ka kļūs daiļas, cilvēki tās izrotās ar spīguļiem un citām rotām. Tās nezināja pašu Ziemassvētku būtību. Dzirkstelīte nebija tāda kā visas egles. Viņa bija īpaša, jo viņas skaistums slēpās dziļi viņā iekšā- viņas sirdī. Viņa nevēlējās tikt nocirsta un izpušķota.

Tad pienāca Dzirkstelītes liktenīgā diena. Īsi pirms Ziemassvētkiem uz eglīšu audzētavu atbrauca kāda kundze. Tai pie rokas bija divas mazas meitenītes. Visas kopā tās apskatīja eglītes. Viņas vēlējās doties prom uz citu eglīšu audzētavu, jo bija atnākušas par vēlu, lai atrastu pietiekami lielu un kuplu eglīti. Te pēkšņi viena no meitenītēm pieskrēja pie Dzirkstelītes, kas auga pašā audzētavas malā, tāpēc bija grūti pamanāma. Vecā kundze kopā ar otru meitenīti piegāja pie eglītes. Viņas bija izdarījušas savu izvēli. Par savu Ziemassvētku eglī viņas izvēlējās Dzirkstelīti. Viņas pasauca eglīšu audzētavas īpašnieku un teica, ka rīt -dienu pirms Ziemassvētkiem - atbrauks tai pakaļ.

Visu nakti Dzirkstelīte prātoja par to, kas ar viņu notiks. Viņa bēdājās un skuma, jo uzskatīja, ka tiks bezjēdzīgi nocirsta.

Pienāca rīts. Eglītes asaras lielajā salā bija sasalušas. Uz zaļajiem zariem tās izskatījās kā kristāli un dimanti, kas zaigo saulē.

Vecā kundze bija klāt pēcpusdienā. Viņa bija atbraukusi ar mašīnu. Eglīti piesēja uz jumta un veda prom.

Mašīna apstājās pie lielas mājas. Ārā varēja dzirdēt bērnu kļūdas. Tad Dzirkstelīti

nosēja no mašīnas jumta un nesa iekšā mājā. Viņa tika ielikta eglīšu statīvā.

Tikai pēc mirkļa, kad pie Dzirkstelītes pieskrēja bērnu bariņš, viņa saprata, ka bija atvesta uz bērnu namu. Bērni apbrīvoja Dzirkstelīti!

Vakarā bērni sāka rotāt Dzirkstelīti. Nu Dzirkstelīte saprata patieso Ziemassvētku būtību! Tā bija - iepriecināt citus. Viņa - Dzirkstelīte - bija iepriecinājusi skumjo bērnu sirsniņas!

Pienāca nakts, pa skursteni nošļūca Ziemassvētku vecītis un zem Dzirkstelītes zariem salika dāvanu kalnus.

Bērni no rīta laimīgi saskrēja ap eglīti. Katrs no bērniem paņēma sev domāto dāvanu un to atsaiņoja. Dzirkstelīte bija iemīļojusi visus bērnus, bet visvairāk viņa mīlēja meitenīti, kura viņu bija atradusi eglīšu audzētavā. Meitenītes dāvanā bija sarkanas krelles, kuras viņa uzkarināja eglītes zaros.

Pienāca Ziemassvētku vakars, un visi to priecīgi nosvinēja.

Pēc svētkiem nokaltušo eglīti iemeta ugunskurā. Meitenīte raudāja. Taču tad notika brīnums! Dzirkstelītes dvēsele kā maza dzirkstoša zvaigznīte pacēlās debesīs. To saprata tikai mazā meitenīte, kas dziļi sirdī mīlēja Dzirkstelīti. Dzirkstelīte teica: „Es nekur nepazudīšu. Tici manam teiktajam, un tad šovakar notiks brīnums!”

Pienāca vakars, meitenīte pieskrēja pie loga, jo atcerējās Dzirkstelītes teikto. Paskatoties pa logu, meitenīte nevarēja noticēt savām acīm. Ziemassvētku ciemā pirmo reizi bija uzsnidzis sniegs, bet pagalma vidū auga maza, maza eglīte! Meitenīte nočukstēja: „Sveika, Dzirkstelīt!”

Evija Andersone, 13.g., Sidgundas pamatskola

FÜNKCHEN

In einer Tannenbaumpflanzstätte des Weihnachtsdorfes wohnte ein Tannenbaum Namens Fünkchen, weil er immer aus Freude funkelte. Einziges, was den Tannenbaum bekümmerte, war die Weihnachtszeit, weil dann die Bäume gefällt und in verschiedene Häuser gebracht wurden.

Als der Tannenbaum 8 Jahre alt war, war er schon genug groß, damit die Leute ihn als Weihnachtsbaum nutzen könnten. Die Tannenbäume, die zu solchen wurden, waren froh, weil sie wussten, dass sie schön werden, die Menschen werden sie mit Glitzer und anderen Schmucksachen verzieren. Sie kannten das Wesen von Weihnachten nicht. Fünkchen war nicht so wie alle anderen Tannenbäume. Er war ein besonderes, weil seine Schönheit tief in ihm selbst steckte – in seinem Herzen. Er wollte nicht gefällt und geschmückt werden.

Der fatale Tag für Fünkchen war da. Kurz vor Weihnachten erschien in der Pflanzstätte eine Dame. Sie hatte zwei kleine Mädchen an der Hand. Gemeinsam besichtigten sie die Tannenbäume. Sie wollten in eine andere Pflanzstätte gehen, weil sie zu spät gekommen waren, um einen genug großen und buschigen Tannenbaum zu finden. Plötzlich lief eines von den beiden Mädchen zu Fünkchen, der ganz am Rande der Pflanzstätte wuchs und deshalb schwer zu bemerken war. Die alte Dame kam mit beiden Mädchen zum Tannenbaum. Sie hatten ihre Wahl gemacht. Als ihr Weihnachtsbaum wählten sie Fünkchen. Sie ließen den Eigentümer ganz zum Rande der Pflanzstätte kommen und sagten, dass sie morgen – am Tag vor Weihnachten – ihren Tannenbaum abholen.

Die ganze Nacht grübelte Fünkchen darüber, was mit ihm weiter geschieht. Er war traurig und betrübt, weil er dachte, dass er sinnlos gefällt wird.

Der Morgen kam. Die Tränen von Fünkchen waren in der Kälte hart gefroren. Auf den grünen Ästen sahen sie aus wie Kristalle und Diamanten, die in der Sonne schimmern.

Die alte Dame war am Nachmittag da. Sie war mit einem Auto. Der Tannenbaum

wurde auf dem Dach angebunden und fortgebracht.

Das Auto hielt an einem großen Haus. Man konnte Kinderstimme hören. Fünkchen wurde vom Dach genommen und ins Haus gebracht. Er wurde im Tannenbaumstativ gestellt.

Nur nach einem Augenblick, als zu Fünkchen mehrere Kinder heranliefen, verstand er, dass er in einem Kinderheim ist. Die Kinder bewunderten Fünkchen!

Am Abend begannen die Kinder, Fünkchen zu schmücken. Nun verstand Fünkchen das wirkliche Wesen von Weihnachten! Das war – den anderen Freude zu machen. Er – Fünkchen – hatte die Herzen der traurigen Kinder erfreut!

Die Nacht kam, durch den Schornstein rutschte der Weihnachtsmann herab und lag unter Fünkchen einen ganzen Haufen von Geschenken.

Am Morgen liefen die Kinder glücklich um den Tannenbaum herum. Jedes Kind erhielt sein Geschenk und öffnete es. Fünkchen hatte alle Kinder lieb gewonnen, aber am meisten das Mädchen, das ihn in der Pflanzenstätte gefunden hatte. Dieses Mädchen hatte im Geschenk einen roten Halsschmuck, den es in den Tannenbaum einhängte.

Der Weihnachtsabend kam, und alle feierten lustig.

Nach dem Fest brachte man den trockenen Tannenbaum zum Lagerfeuer. Das Mädchen weinte. Aber dann geschah Wunder! Die Seele von Fünkchen stieg wie ein kleines funkelndes Sternchen in den Himmel auf. Das verstand nur das kleine Mädchen, das tief in ihrem Herzen Fünkchen liebte. Fünkchen sagte: „Ich verschwinde nicht. Galube dem Gesagten, und heute Abend geschieht Wunder!“

Der Abend kam, das Mädchen lief zum Fenster, weil es sich an die Worte von Fünkchen erinnerte. Das Mädchen glaubte ihren Augen nicht. Zum ersten Mal hatte es in dem Weihnachtsdorf geschneit, aber in der Mitte des Hofes wuchs ein sehr kleiner Tannenbaum! Das Mädchen flüsterte: „Leb wohl, Fünkchen!“

Evija Andersone, 13, Grundschule Sidgunda

SARGENGELIS

Jau gadu 14 gadus vecā Lea dzīvo kopā ar savu 10 gadus veco brāli Paulu un saviem vecākiem vienā dzīvoklī. Kima un Marija ir Leas labākās draudzenes. Lea nolēma uzdāvināt Kimai un Marijai īpašu dāvanu. Kimai bija smaga slimība un visi zināja, ka viņa ilgi nedzīvos. Vakarā Lea sēdēja pie sava rakstāmgalda un domāja, ko viņa varētu Kimai un Marijai uzdāvināt. Iepriekšējā gadā viņa uzdāvināja viņām foto albumu un krūzīti. Lea negribēja vienmēr kaut ko pirkt. Nākamā rītā Lea ar savu tanti un māti devās uz Ziemassvētku tirgu. Visās malās karājās somas, auskari, ķēdītes un citas lietas. Pie viena no galdiņiem Lea apstājās, jo viņa ievēroja teicienu: „Īsta draudzība nav jāpērk!” Lea nopirka dažas citas dāvanas un vakarā gultā viņa pārdomāja šo teicienu. Nākamajā rītā Lea devās uz pilsētu. Viņa nopirka rāmi un nedaudz akrila krāsas. Mājās viņa savai istabai nobloķēja durvis, lai neviens viņu netraucētu. Uz koka grīdas viņa izklāja avīzes un novietoja līdžās rāmjus. Uz pirmā rāmja skaistā rokkrastā sarkanā un dzeltenā krāsā varēja izlasīt "Īsta draudzība", bet uz otrā "nav jāpērk!" Uz nākamajiem diviem rāmjiem viņa uzrakstīja tieši tāpat. Beigās Lea izpušķoja bildes ar spīdīgām sirsniņām.

Pienāca diena pirms svētā vakara, 23. decembris. Pēcpusdienā Leai pazvanīja Marija. Marija viņai pastāstīja, ka Kima ir ievietota slimnīcā un viņas veselības stāvoklis esot ļoti slikts. Lea un Marija nolēma doties uz slimnīcu. Slimnīcā viņas redzēja, kādā stāvoklī atrodas Kima. Abas vēl parunājās un nofotografējās kopā, bet pēkšņi atskanēja skaļš pīkstiens un 10 ārsti metās palātā. Mariju un Leu izsūtīja no palātas. Abas jau raudāja, jo viņas baidījās, ka Kima varētu nomirt. Pēc stundas no palātas iznāca ārsti un abām sacīja: "Jūs vairs nevarat apciemot savu draudzeni!" Bēdīgas viņas devās mājās. 24. decembrī Kimas māte lūdza Leu un Kimu doties uz slimnīcu, taču par Kimas stāvokli viņa neko neminēja. Marija un Lea Paņēma Ziemassvētku dāvanas un devās uz slimnīcu. Slimnīcai tuvojoties, viņas abas nervozēja. Taču ieraugot Kimu priecīgu, viņas strauji metās viņai klāt. Ar prieka asarām acīs Kima abām sacīja: "Esmu izārstēta!" Laimīgas visas trīs devās mājās. Visi ļoti priecājās par dāvanām. Kad Lea vakarā gulēja gultā, viņa domāja: „Kimai noteikti ir labs sargeņģelis.”

Nikole Ausser, 12, IBHS Poysdorf

SCHUTZENDEL

Seit einem Jahr wohnt die 14-jährige Lea mit ihrem Bruder 10-jährigen Bruder Paul und ihren Eltern in einer Wohnung. Kim und Marie sind Leas beste Freundinnen. Lea beschloss, dass sie Kim und Marie ein ganz besonders Geschenk machen möchte. Kim hatte eine schwere Krankheit und alle wussten, dass sie nicht mehr lange zu Leben hätte. Am Abend saß Lea an ihrem Schreibtisch und überlegte, was sie Kim und Marie schenken könnte. Voriges Jahr hatte sie ihnen ein Fotoalbum und eine Tasse geschenkt. Lea wollte aber nicht immer etwas kaufen. Am nächsten Morgen fuhr Lea mit ihrer Tante und ihrer Mutter auf einen Weihnachtsmarkt. Bei den verschiedenen Ständen gab es sehr schöne Dinge. Überall hingen Taschen, Ohrringe, Ketten und vieles mehr. An einem Stand blieb Lea stehen und ihr fiel ein Spruch in die Augen: Wahre Freundschaft muss man nicht kaufen! Lea kaufte ein paar andere Geschenke, aber als sie am Abend im Bett lag dachte sie noch mal über diesen Spruch nach. Am nächsten Morgen ging Lea in die Stadt. Sie kaufte vier kleine weiße Keilrahmen und etwas Acrylfarbe. Zuhause lief sie in ihr Zimmer und sperrte die Tür ab, sodass sie niemand stören konnte. Auf dem Holzboden breitete Lea Zeitungspapier auf und nahm zwei Keilrahmen zur Hand. Auf dem ersten stand in schöner Schrift: Wahre Freundschaft, und auf dem zweiten: muss man nicht kaufen! in den Farben Rot und Gelb. Auf den anderen zwei machte sie genau dasselbe. Zum Abschluss verschönerte Lea die Bilder noch mit roten Glitzerherzen.

Es war einen Tag vor Heilig Abend, also am 23. Dezember. Im Laufe des Vormittages erhielt Lea einen Anruf von Marie. Marie erzählte ihr, dass Kim im Krankenhaus sei und es nicht gut aussehe. Lea und Marie beschlossen ins Krankenhaus

zu fahren. Im Krankenhaus angekommen sahen sie, wie schlecht es Kim ging. Die beiden redeten noch mit Kim und schossen noch ein Foto zu dritt. Plötzlich ertönte ein lauter Piep und 10 Ärzte stürmten in das Zimmer. Marie und Lea wurden aus dem Zimmer geschickt. Beide weinten schon, weil sie Angst hatten, dass Kim sterben könnte. Nach einer Stunde kamen die Ärzte aus dem Zimmer und sagten: „Sie können jetzt nicht mehr zu ihrer Freundin!“ Traurig fuhren die beiden nach Hause. Am 24. Dezember bat Kims Mutter, Marie und Lea zum Krankenhaus, aber über den Zustand von Kim sagte sie nichts. Marie und Lea nahmen die Weihnachtsgeschenke mit ins Krankenhaus. Vor dem Krankenhaus waren beide sehr nervös. Aber dann erblickten sie die superfröhliche Kim und rannten auf sie zu. Mit Freudenstränen in den Augen sagte Kim: „Ich bin geheilt!“ Glücklicherweise gingen die drei nach Hause. Alle hatten sich sehr über die Geschenke gefreut. Als Lea am Abend im Bett lag, dachte sie: Kim hatte wirklich einen guten Schutzengel!

Nikole Ausser, 12, IBHS Poysdorf

CERĪGĀ PASAULE

Reiz dzīvoja kāds puisis. Katra viņa dzīves diena bija drūma un izniekota. Nekas nelika viņam smaidīt...

Bet citā pasaulē, kur cilvēkiem bija eņģeļu spārni, dzīvoja meitene ar smaragda zilām acīm, kura visā spēja saskatīt skaisto.

Stāvēdams pie tilta, viņš pārdomāja savu drūmo dzīvi. Viņš jau grasījās lekt, bet parādījās viņa. Meitene mēģināja pierunāt viņu nelekt. Viņš neklausījās svešinieces vārdos, bet kāds neredzams spēks viņu stūma prom - drošībā. Puisis nenoleca, viņš neatskatoties aizgāja.

Vakarā puisis stāvēja pie loga un atcerējās dienas notikumus.

-Ko tu dari?- meitene jautāja, nolaizdamās uz palodzes.

- Kādreiz esi redzējis pilsētu no augšas?-

Nesagaidījusi atbildi, viņa paņēma puisa roku. Abi lidoja pāri koku galotnēm un mājām. Meitene viņu aizveda uz vietu, kur sastapās divas upes, menesgaisma visu iekrāsoja brīnumainu un cerīgu. Tā tas atkārtojās vairākas dienas. Pamazām viņi kļuva par labākajiem draugiem, un starp viņiem uzplauka kaut kas vēl iepriekš nepieredzēts.

Bija lietaina diena. Mākoņi draudīgi slējās pār visu galvām, tos nevarēja apturēt...

Viņš jau vairākas nedēļas cieta no stiprām galvassāpēm. Aizgājis pie ārsta, viņš uzzināja, ka dzīvot atlicis pavisam nedaudz.

Puisis, gulēdams savā gultā, tukši skatījās sienā. Viņš jutās stiprs, bet tomēr juta karstas tērcītes, kas plūda lejup pār viņa vaigiem. Uzzinājusi skumjos jaunumus, meitene apsoltījās glābt puisi. Viņa apsoltīja sev, ka nepadosies. Viņi viens otru apskāva un aizmīga..

Pienākot rītam, viņa jau bija prom, lai dotos uz savu pasauli un lūgtu karalienei palīdzību.

Karaliene piekrita glābt meitenes mīloto, bet viņai bija stingrs noteikums: viņa varēs satikt puisi tikai gada tumšākajā un īsākajā naktī, 25.decembrī, un viņai vajadzēs glābt cilvēkus, kuru dzīvība karājas mata galā. Meitene nevilcinoties piekrita.

Puisis atlaba. Viņš sāka apzināties savas dzīves vērtību, un par to bija pateicīgs meitenei.

Egita Dzalbe, 14g., Sidgundas pamatskola

DIE HOFFNUNGSVOLLE WELT

Es lebte einmal ein Junge; jeder Tag seines Lebens war düster und verschwendet. Nichts ließ ihn lächeln...

Aber in einer anderen Welt, in der die Leute Engelflügel hatten, lebte ein Mädchen mit smaragd-grünen Augen, die überall das Schöne bemerken konnten.

Der Junge stand auf der Brücke und überlegte sein trauriges Leben. Er war schon bereit, zu springen, aber da erschien sie. Das Mädchen versuchte ihn zu überreden, nicht zu springen. Er hörte den Worten der Unbekannten nicht zu, doch eine unsichtbare Kraft schob ihn weg – in Sicherheit. Der Junge sprang nicht herunter, er ging weg, ohne zurück zu blicken.

Am Abend stand der Junge am Fenster und erinnerte sich an das heutige Geschehnis.

- Was machst du? – fragte das Mädchen und setzte sich auf das Fensterbrett.

- Hast du mal die Stadt von Oben gesehen? -

Ohne auf die Antwort abzuwarten, griff sie die Hand des Jungen. Beide flogen über Wipfel der Bäume und über die Häuser. Das Mädchen führte ihn an Ort, wo zwei Flüsse zusammen flossen, Mondlicht färbte alles wunderbar und hoffnungsvoll. Dies wurde über mehrere Tage wiederholt. Langsam wurden sie die besten Freunde, und zwischen beiden entstand etwas früher noch nicht Erlebtes.

Es war ein regnerischer Tag. Die Wolken standen drohend über die Köpfe der Menschen, man konnte sie nicht stoppen...

Schon seit mehreren Wochen litt der Junge an schweren Kopfschmerzen. Als er zum Arzt ging, erfuhr er, dass es ihm ganz wenig mehr zum Leben geblieben ist.

Der Junge lag in seinem Bett und guckte leer auf die Wand. Er wollte stark sein, doch spürte heiße Tränen, die über seine Wangen flossen. Als das Mädchen die traurige Nachricht erfuhr, versprach es, den Jungen zu retten. Sie versprach sich, dass sie nicht aufgibt. Sie umarmten einander und schliefen ein.

Als der Morgen kam, war sie schon weg, um in ihre Welt zu gehen und die Königin um Hilfe zu bitten.

Die Königin war einverstanden, den Geliebten des Mädchens zu retten, sie hatte doch eine strenge Bedingung: das Mädchen wird den Jungen nur in der dunkelsten und kürzesten Nacht des Jahres – am 25. Dezember – treffen, und sie wird die Leute retten, deren Leben wirklich gefährdet ist. Das Mädchen war sofort einverstanden.

Der Junge war gerettet. Er fing an, den Wert seines Lebens zu verstehen, und war dem Mädchen sehr dankbar dafür.

Egita Dzalbe, 14, Grundschule Sidgunda

ZIEMASSVĒTKU ENGELIS

Reiz dzīvoja maziņš eņģelis, kas neprata lidot. Viņu sauca Makss. Maksa draugi visi varēja lidot un palīdzēja pieaugušajiem eņģeļiem katru gadu pirms Ziemassvētkiem izlūkot, vai cilvēkbērni ir uzvedušies godīgi. Makss vienmēr palika mājās un palīdzēja Kristus bērniņam lāpīt un mazgāt maisus.

Kādā dienā Maksam bija jādodas pakal jauniem diegiem, taču atgriežoties Kristus bērniņš bija jau aizgājis. Eņģeļpuika meklēja visās malās, taču neko neatrada, viņš meklēja pat Ziemeļpola vistālākajā galā. Kad Makss vēlējās novākt maisus, viņš atrada vēstuli, kurā bija rakstīts: "Jūsu Kristus bērniņš ir pie manis, ja vēlaties viņu atpakaļ, šogad dāvanas nepiegādāji! - jūsu goblinu karalis."

Makss nobijās, viņam bija jādodas uz goblinu mežu, taču viņš nemācēja lidot! Un citi eņģeļi bija prom. Makss mēģināja uzmanīgi kustināt spārnus, taču pacelties gaisā neprata. Pēc piektā mēģinājuma viņam tas izdevās. Tā bija brīnišķīga sajūta, lidot augstu virs mākoņiem! Pēc divu stundu lidojuma viņš nonāca goblinu meža tuvumā. Viņš lēnām nolaidās mežmalā. Mežā nevarēja saskatīt nevienu dvēseli. Makss bija nedaudz nobijies, taču turpināja meklēt Kristus bērniņu.

Eņģelis Makss izdzirdēja palīgā saucienus. Viņš atrada lielu betona cietumu. Makss ieskatījās tajā pa logu un ieraudzīja sasiesto Kristus bērniņu. Viņš Maksam teica: "Maks, aiz septiņiem kalniem Dienvidpolā tev jāizpilda trīs uzdevumi. Un septiņās stundās, citādi es pārakmeņošos, jo šis ir goblinu cietums." "Labi," teica Makss.

Makss pacēlās spārnos un trīs stundas lidoja tikai taisni. Kad viņš nolaidās, Maksu jau sagaidīja divi pingvīni ar goblinu cepurēm galvā. Viņi jautāja Maksam: "Vai tu esi eņģelis?" Makss apstiprināja. "Nu labi, tad atbildi mums sekojošo – cik daudz ir goblinu?" To viņš jau bija mācījies skolā. Eņģelis ātri atbildēja: "50 000!" "Pareizi!" iesaucās pingvīni korī un izgaisa eņģeļa priekšā.

Pēkšņi parādījās liela atslēga. Makss to pacēla un ieraudzīja vēstuli, kurā bija rakstīts: "Ievieto atslēgu ledus kalnā!" Eņģelis redzēja tikai aisbergu, tajā arī ievietoja atslēgu. Pēkšņi sākās salūts, kas norādīja: "Otrais uzdevums atrisināts!" Tad parādījās nākamais salūts, kurā varēja lasīt: "Katram pingvīnam pa zivij!" Makss nekavējoties sāka zvejot. Pēkšņi no visām pusēm viņu ielenca 100 pingvīni. Katram no tiem viņš iedeva pa zivij. Tad atvērās portāls uz eņģeļu pasauli.

Kristus bērniņš un pārējie viņu jau gaidīja.
Maksu apbalvoja par droširdību, zināšanām un drosmi. Viņa apbalvojums bija
iespēja palīdzēt Kristus bērniņam dalīt dāvanas.
Un ja viņi nav nomiruši, tad dzīvo vēl šodien.

Benjamin Hugl, 10, IBHS Poysdorf

DER WEIHNACHTSENGEL

Es war einmal ein kleiner Engel, der nicht fliegen konnte. Sein Name war Max. Max's Freunde konnten alle schon fliegen und halfen den erwachsenen Engeln jedes Jahr in der Weihnachtszeit zu schauen, ob die Menschenkinder brav waren.

Der Engel Max war dann immer alleine zuhause und half dem Christkind seine Säcke zu waschen und zu flicken.

Eines Tages holte Max neue Fäden, aber als er zurück kam, war das Christkind weg. Der Engelsjunge suchte überall, er suchte sogar am Nordpolende, doch er fand nichts. Als Max die Säcke wegräumen wollte, fand er einen Brief, in dem stand: „Ich habe euer Christkind, wenn ihr es wieder haben wollt, liefert heuer keine Geschenke aus! - Euer Koboldkönig." Max erschrak. Er musste zum Koboldwald, doch er konnte ja nicht fliegen! Und die anderen Engel waren weg. Also versuchte Max vorsichtig die Flügel zu bewegen. Leider kam er nicht in die Luft. Nach dem fünften Versuch schaffte er es endlich. Das war ein tolles Gefühl, so hoch über den Wolken zu schweben!

Nach zwei Stunden sah er endlich den Koboldwald. Ganz langsam flog er hinunter. Im Wald war niemand zu sehen. Max hatte ein klein wenig Angst. Aber er suchte trotzdem nach dem Christkind.

Das Engelskind Max hörte plötzlich Hilfeschreie. Er ging zu einem Betonkerker. Max sah bei den Fenstern hinein. Dort saß das Christkind gefesselt. Das Christkind sagte: „Max, hinter den sieben Bergen am Südpol musst du drei Aufgaben erfüllen. Und zwar in sieben Stunden, ansonsten werde ich versteinert, weil das ja ein Koboldkerker ist." „Okay" sagte Max. Max erhob sich in die Luft. Er flog drei Stunden geradeaus. Als er landete, kamen zwei Pinguine mit Koboldhüten auf ihn zu. Sie fragen Max: „Bist du ein Engel?". Max bejahte. „Na gut, dann beantworte uns folgende Frage: Wie viele Koboide gibt es?" Max hatte es schon einmal in der Schule gehört. Blitzschnell

antwortete der Engel: „50.000!" „Richtig!!" riefen die Pinguine im Chor und lösten sich in Luft auf. Plötzlich tauchte ein großer Schlüssel auf. Max hob ihn auf und sah einen Brief. Darin stand: „Stecke den Schlüssel in den Eisberg!" Der Engelsjunge sah nur einen Eisberg, dort steckte er den Schlüssel hinein. Auf einmal kam ein Feuerwerk in dem stand: „Zweite Aufgabe gelöst!". Dann kam noch eines zum Vorschein, worin man lesen konnte: „Gib jedem Pinguin einen Fisch."

Max fing sofort an zu fischen. Plötzlich standen rund um ihn hundert Pinguine. Der Engel gab jedem Pinguin einen Fisch. Jetzt öffnete sich ein Portal in die Engelswelt. Das Christkind war schon da und alle anderen auch.

Max bekam eine Auszeichnung für Mut, Tapferkeit und Wissen. Seine Belohnung war, dass er dem Christkind nun beim Geschenke verteilen helfen durfte.

Und wenn sie nicht gestorben sind, dann leben sie noch heute.

Benjamin Hugl, 10, IBHS Poysdorf

ZIEMASSVĒTKU GARINŠ

Ir Ziemassvētku vakars. Snieg. Sniegpārslas nosēžas uz Egitas adītā cimda. Ar skumjām acīm viņa lūkojas uz tām un tad nopurina nost sniegpārslas. Sniegs gurst zem kājām. Patīkamākā skaņa, kuru Egita jebkad dzirdējusi. Viņa paskatās debesīs un redz, ka mākoņi paklīduši un ir redzamas zvaigznes. Laternu gaismas padara sniegu līdzīgu dimantiem. Bet Egītai tas prieku vairs nenes, jo viņas draudzene Emīlija ir prom. Prom uz neatgriešanos.

Egita klīst gar skatlogiem, kuri stāv tukši un vientuļi. Pretī nāk policists, kura cepuri pārklājusi maza sniega kārtiņa. „Sveiciens svētkos, jaunkundz,” viņš braši uzsauc, „vai tad tev nav jābūt pie ģimenes, kura tūliņ pat saņos vaļā dāvanas?” Egita mēģināja smaidīt un smaidot sacīja: „jums arī priecīgus svētkus. Es gribētu izmest tikai loku pa parku.” Policists pasmaida pretī un vēlreiz novēl sešpadsmit gadus vecajai Egītai priecīgus svētkus. Bet Egita vēl joprojām ir drūma. Viņa pieiet pie kāda soliņa, notīra sasnigušo sniegu no tā un apsēžas, atspiež muguru pret atzveltni un skatās uz zvaigznēm. Zvaigznes Egītu vienmēr ir iepriecinājušas, tomēr šajā reizē tā nebija. „Ak, Ziemassvētku gariņ, izdari tā, lai Emīlija būtu tepat. Kaut uz sekundi, uz mirkli... lūdzu!” Egītai acīs sariesās asaras. Te pēkšņi viena pēc otras iedegās laternas. Egita sev aiz muguras izdzirdēja soļus. Viņa pazina šos soļus! Tā bija Emīlija. Viņa pagriezās. Meitenes jau skrēja viena otrai pretī. Abas bija ļoti priecīgas, jo arī šoreiz varēs turpināt tradīciju- Ziemassvētkus sagaidīt kopā.

Egita paskatījās debesīs un nočukstēja: „Paldies tev, Ziemassvētku gariņ! Tu esi brīnumdaris!”

Madara Stepanova, 15 g., Sidgundas pamatskola

WEIHNACHTS - HEINZELMÄNNCHEN

Weihnachtsabend. Es schneit. Die Schneeflocken landen auf das Strickhandschuh von Egita. Mit traurigen Augen schaut sie auf die Schneeflocken und schüttelt sie ab. Der Schnee knirscht unter den Füßen. Es ist das Schönste, das Egita je gehört hat. Sie schaut auf den Himmel und sieht, dass die Wolken weggegangen sind und man kann die Sterne sehen. Laternenlicht macht den Schnee den Diamanten ähnlich. Aber für Egita bringt das keine Freude mehr, weil ihre Freundin Emilie weg ist. Weg auf Nimmerwiedersehen.

Egita wandert an die Schaufenster vorbei, die leer und einsam stehen. Entgegen kommt ein Polizist, dessen Mütze mit einer dünnen Schicht von Schnee bedeckt ist. „Schönes Fest, Fräulein,“ ruft er munter, „solltest du nicht mit der Familie sein, die bald Geschenke auspacken wird?“ Egita versucht, zu lächeln, und sagt: „Frohes Fest auch Ihnen. Ich möchte nur einen Kreis durch den Park machen.“ Der Polizist lächelt entgegen und wünscht der sechzehnjährigen Egita nochmals ein frohes Fest. Aber Egita ist immernoch düster. Sie geht zu einer Sitzbank, wischt den Schnee ab und setzt sich, lehnt sich an die Rückenlehne und schaut auf die Sterne. Die Sterne haben Egita immer erfreut, doch diesmal war das nicht der Fall. „Oh, Weihnachts-Heinzelmännchen, mach so, dass Emilie hier ist. Wenn auch für eine Sekunde, für einen Augenblick... bitte!“ Die Tränen treten in ihre Augen. Plötzlich leuchteten die Laternen eine nach der anderen auf. Egita hörte hinter sich Schritte. Sie erkannte diese Schritte! Das war Emilie. Egita drehte sich um. Die Mädchen trafen sich. Beide waren sehr fröhlich, weil sie auch diesmal ihre Tradition fortsetzen können – die Weihnachten zusammen zu erwarten.

Egita blickte auf den Himmel und flüsterte: „Danke, liebes Weihnachts-Heinzelmännchen! Du bist ein Zauberer!“

Madara Stepanova, 15 g., Sidgundas pamatskola

*Sielgundas pamatskola
Egļa Haalbe, 14g.*

BALTĀ CIEMA PASAKA

Senos laikos, kad nebija televizora, radio un cita veida elektronikas, pasaules vientuļākajā malā bija mazs ciems, ko dēvēja par Balto ciemu. Ciemā dzīvoja ap simts cilvēkiem. Viņiem nekā netrūka, jo pārtikas graudus viņi audzēja paši un blakus atradās tumšais mežs, kur vāca dažādas dabas veltes. Visi bija priecīgi un laimīgi.

Baltajā ciemā viss bija labi līdz brīdim, kad no ciema tika padzīta sieviete, kura izmantoja melno maģiju. Šo sievieti sauca Lukrecija.

Todien laiks bija auksts, migla bija it visur. Lukrecija zvērēja atriebties visiem cilvēkiem, kas gadīsies ceļā. Pazemota un dusmīga viņa devās prom. Pēc pāris dienām viņa atrada tumšo mežu un devās tajā. Sāka līt, un, kā par laimi, meža vidū atradās būdiņa, kurā viņa patvērās.

Tajā pašā dienā divi zēni no Baltā ciema bija devušies sēņot. Brīdī, kad Lukrecija izdzirdēja bērnu balsis, viņa saprata, ka tuvumā ir kāds ciems. Viņas seja kļuva melna, uz sejas uzmetās kārpas, mati kļuva pinkaini un neķemmēti, deguns izstiepās pārspīlēti liels. Tas viss lielā naida dēļ. Lukrecija pasauca zēnus. Kad viņi ieraudzīja Lukreciju, bija jau par vēlu, viņa tos nobūra par maziem kucēniem ar skaistām zilām acīm.

Baltā ciema cilvēki uztraucās par to, ka bērni ilgi kavējās mežā. Laiks pagāja, bet bērnu nebija. Kad no meža iznāca divi jauki kucēni, cilvēki saprata, ka mežā mīt kāds ļaunums. Viņi kļuva pavisam bēdīgi.

Lukrecija bija izsekojusi zēnus un atradusi ciemu. Viņa pat nenojauta, ka nelaimīgiem cilvēkiem neko nevarēja sliktu izdarīt, viss ļaunais, kas bija viņas sirdī, pavērsās pret viņu. Tā Lukrecija palika sastingusi stāvēt visa ciema acu priekšā.

Kucēni pārvērtās par skaistiem zēniem, bet no gaisa sāka krist kaut kas balts, ko neviens vēl šim nebija redzējis. Pati Lukrecija pēc kāda laika pārvērtās par milzīgu egli.

Šī diena ciema iedzīvotājiem bija laimīga, tā kļuva par svēto dienu, jo nav labākas dāvanas, kā atgūt savus mīļos. Gadu gaitā šo dienu nosauca par Ziemassvētkiem. Cilvēki viens otru apdāvina, un tā tas turpinās līdz pat mūsdienām.

DAS MÄRCHEN VON WEIßEM DORF

Lange her, als es noch keinen Fernseher, kein Radio oder andere Geräte gab, gab es an dem einsamsten Ort der Welt ein Dorf namens „Weißes Dorf“. In dem Dorf wohnten etwa 100 Leute. Sie hatten alles, was sie brauchten, denn das Getreide bauten sie selber an und in dem Dunklen Wald konnten sie Pilze und andere essbare Sachen sammeln. Alle waren glücklich und zufrieden.

Im Weißen Dorf war alles in Ordnung, doch eines Tages verjagten die Leute eine Frau, die mit der schwarzen Magie zauberte. Diese Frau hieß Lucrezia.

An diesem Tag war es sehr kalt, alles wurde von Nebel verdeckt. Lucrezia schwor Rache an alle Menschen, die ihr begegnen sollten. Gedemütigt und verärgert ging sie fort. Nach ein paar Tagen fand sie den Dunklen Wald. Es fing an, zu regnen, doch glücklicherweise stand in der Mitte des Waldes eine Hütte, die sie als ein Unterschlupf benutzen konnte.

Am selben Tag gingen zwei Jungen in den Dunklen Wald Pilze sammeln. Als Lucrezia die Stimmen der Kinder hörte, wurde ihr klar, dass in der Nähe ein Dorf sein müsste. Ihr Gesicht wurde schwarz und mit Warzen bedeckt, die Haare wurden zottig und ungekämmt, die Nase wurde übertrieben lang. Alles nur wegen des Hasses. Lucrezia rief die Kinder. Als sie Lucrezia sahen, da war es schon zu spät, denn sie wurden in kleine Welpen mit blauen Augen verwandelt.

Die Bewohner des Weißen Dorfes waren beunruhigt, dass die Kinder so lange im Wald blieben. Die Zeit verging, doch von den Kindern gab es keine Spur. Als zwei Welpen aus dem Wald herauskamen, war es den Dorfbewohnern klar, dass etwas Böses im Wald lebt. Sie wurden alle traurig.

Lucrezia hat die Kinder bis zum Dorf verfolgt. Sie wusste nicht, dass sie den unglücklichen Menschen keinen Schaden anrichten kann, alles böse in ihrem Herzen wendete sich gegen sie selbst. Lucrezia verwandelte sich nach einiger Zeit in eine große Tanne.

Dieser Tag war sehr glücklich für die Einwohner, deshalb nannten sie diesen Tag Sonntag, denn es gibt kein besseres Geschenk, als seine liebsten zurückzubekommen. Als Jahre vergingen, nannte man diesen Tag Weihnachten. Alle beschenkten einander, und so ist dieser Tag auch heute noch eine Tradition.

Niks Tenisons, 17, Berufliche Mittelschule Mälpils

